

Kateřina Tangariov

P. PIO

JAK JSEM HO ZNALA

Řím 1970

Prohlášení spisovatelky

Prohlašuji podle dekretu papeže Urbana VIII., že události líčené v této knize si činí nárok na pouhou dějinnou lidskou hodnověrnost a že vše podrobuji úsudku svaté církve.

Tato kniha je překlad knížky, která původně vyšla italsky / „Il messaggio di padre Pio“ / se schválením arcibiskupské kurie v Neapoli z 6.listopadu 1964

Věnováno Pražskému Jezulátku a jeho nebeské Matce, prostřednici všech milostí.

ÚVOD

Bylo to v postní době roku 1949, tehdy jsem poprvé slyšela o Otci Piovi. Bylo to na zpáteční cestě z Vídně do Neapole ve vlaku Vídeň – Řím. V Benátkách přišli do mého kupé námořní důstojníci. Byli to dovolenci, kteří jeli do Boloně, do svého domova. Někteří s sebou vzali hudební nástroje, a tak se zanedlouho zpívalo a hrálo.

Uprostřed tohoto všeobecného veselí otázal se mne náhle uprostřed sedící důstojník: „Jste snad cizinka, paní?“ Aniž čekal na mou odpověď, pokračoval: „Máte mnoho krásy v cizině, ale přece nemáte to, co máme my ! “Protože jsem nemohla uhodnout, co tím míní, řekl mi to vážným a slavnostním hlasem: „My máme Otce Pia!“

Otce Pia? Nikdy předtím jsem tohle jméno neslyšela. Přesto mi nyní vyprávěl tenhle důstojník o Otci Piovi a jeho divotvorném působení. Řekl mi také, že právě Boloňané ho zahrnují zvláštní úctou.

„Ale, kdopak je vlastně Otec Pio?“ táži se. „Kapucín je to. Kapucín, který nosí Kristovy rány!“

Když jsme byli už v Boloni a důstojníci museli spěšně vystoupit, napadlo mi, že vůbec nevím, kde Otec Pio vlastně bydlí. Ráda bych znala jeho adresu, nebyl však již čas. Chvatně za mnou zavolał ještě ten důstojník :“Otec Pio je v Jižní Itálii. Vám docela blízko. Vždyť Vy ho už najdete!“

Nepátrala jsem po Otci Piovi. Nikoho jsem se na něho neptala. Rozhovor na cestě mezi Benátkami a Boloňou upadl brzy v zapomenutí. A přece jsem našla Otce Pia.

O několik měsíců později jsem potkala na ulici nedaleko svého domu dvě mně dosud neznámé františkanky. Oslovily mne a ptaly se po jistém sirotkovi, jehož přesnou adresu neznaly, který však prý bydlel nedaleko odtud. Poněvadž jsem znala jednu příbuznou dítěte, mohla jsem podat sestrám informaci. Byly srdečně potěšeny, že dostaly konečně po dlouhém hledání žádoucí adresu. Když jsme se loučily, prosily mne, abych je navštívila v jejich klášteře v Secondigliano na předměstí Neapole.

Jednou v pondělí, to kvůli duším v očistci – v Neapoli věnují pondělí modlitbám za ně – zajela jsem do Segondigliana k františkánkám. Nyní jsem slyšela podruhé o Otci Piovi, a to právě od sester jsem zvěděla jeho adresu.

Jedna ze sester, jménem Kateřina, tehdy představená kláštera, mi řekla, že je duchovní dcerou Otce Pia a že právě tohle bylo významné pro její život. Při loučení mi dala obrázek Otce Pia. Radila mi přečíst knihu o Otci Piovi, abych poznala blíže jeho život.

V příštích dnech jsem si koupila knihu Alberto del Fante : “Per la Storia“, která podává zevrubnou zprávu o životě Otce Pia a obsahuje soubor jednotlivých událostí z jeho působení. Tato kniha mne nadchla. Přesto by asi bylo to, co jsem četla, upadlo brzy v zapomenutí stejně jako první rozhovor o Otci Piovi, kdybych neměla ještě v témž roce pozoruhodný zážitek, o němž pojednám.

Abych si tyhle zkušenosti a zážitky nenechala pro sebe, k tomu mne nutí pohled na těch dvacet uplynulých let, v nichž jsem byla mnohokrát v San Giovanni Rotondo, abych si od Otce Pia odvážela radu, sílu, pomoc a útěchu pro sebe a pro mnoho ostatních. Všechny tyto návštěvy v San Giovanni Rotondo byly jako neustálé hodiny výuky na vysoké škole. San Giovanni Rotondo mi připadalo od prvního okamžiku a později stále více jako vysoká škola života, která žádá obět a modlitbu, která má pro všechny věci jedno vlastní měřítko, na něž my si musíme teprve zvykat, které obsahuje bezmezný počet těžkostí, nebezpečí a zkoušek.

Mistrem výuky na téhle škole je Otec Pio. Uprostřed množství lidských nedostatků a protikladů je to on, který nám byl vzorem a ukazoval, jak je to vlastně jednoduché překonávat těžkosti, kráčet vstříc nebezpečím, podstupovat zkoušky, jen když se snažíme putovat ve šlépějích Krista. Byl mistrem, který šel před námi krok za krokem v tomhle následování, který nás neúnavně učil, napomínal a vybízel, abychom odhodlaně zvolili bezpečnou cestu příkázání a modlitby, byl nám stále otcem a přítelem, který s námi sdílel bolest i radost a byl stále připraven, uzavírat naše velké i malé prosby do své modlitby, do své mše svaté, do svého na oběti bohatého dne.

+ + +

Hleděla jsem dát i druhým to, co jsem sama dostala prostřednictvím Otce Pia. Dary, které dostáváme, nejsou určeny jen nám. Patří také mnoha a mnoha jiným.

Ať tedy patří to, co jsem já dostala, i druhým, kteří podobně jako já žijí z víry, nechť to posílí také je. Ať to patří i těm, kteří nežijí z víry, ale rádi by z ní žili, nechť je to vše povzbudí, a konečně ať patří moje dary i těm, kteří z víry nežijí a ani z ní nechťejí žít, může se totiž stát, že slovo nebo myšlenka, nebo událost, kterých se dostalo mně, má co říci i jim a jim dovolí poznat, že i oni jsou povoláni v Kristu k víře.

+++++

POUŤ DO POMPEJÍ

Jistá velká záležitost mi dala dospět k rozhodnutí, že vykonám pouť do Pompejí do svatyně posvátného růžence.

Jedna oblíbená přítelkyně mi kdysi vyprávěla, že si v jedné zcela beznadějně situaci nevěděla jiné rady, než jít pěšky z Neapole do Pompejí, aby si vyprosila touto kající poutí vyslyšení, které jí tolik leželo na srdci a jehož se jí potom skutečně dostalo.

Proto jsem se obrátila na svou přítelkyni, abych si od ní přinesla potřebné rady pro plánovanou pouť. Ta však mínila, že bych nemohla sama vykonat tuto cestu a nabídla se, že mne bude doprovázet. Zvolily jsme první sobotu růžencového měsíce, první říjen 1949. Na téhle pouti jsem zažila tuto příhodu.

Šly jsme již dvě hodiny a procházely jsme právě předměstí San Giovanni a Teduccio, když nás doběhl nějaký chlapec. Měl v ruce modlitební knížečku s obrazem růžencové Matky Boží z Pompejí, podržel mi ji před očima a chvatně se zeptal: "Ztratila jste to?" Pak mi dal modlitební knížečku a odběhl.

Knížečka patřila mně. Byla to děkovná novéna ke cti Matky Boží pompejské, chtěla jsem se ji pomodlit na závěr své pouti v Pompejích. Měla jsem ji v koženém pouzdrě, jež jsem nesla zavěšené v pouzdrě na krku pod halenkou. V tomhle jinak dobře uzavíratelném pouzdrě jsem měla také peníze na naši zpáteční cestu – tři tisícilirové bankovky, dále šekovou knížku na šedesát tisíc lir, fotografii svého muže, obrázek Otce Pia, který mi dala sestra Kateřina a malý obrázek Ježíška, který jsem našla v knize Alberta del Fante, na jeho zadní straně byl nápis: Požehnán stigmatizovanýma rukama Otce Pia.

Prohlížela jsem pouzdrko. Zbyly zde jen tři tisícilirové bankovky, všechno ostatní bylo pryč! Věci musely vypadnout při chůzi, aniž jsem to zpozorovala. Moje průvodkyně navrhla vrátit se kus cesty, abychom alespoň našly chlapce, který knížečku našel a vrátil. Zakrátko jsme nahlédly, že je to beznadějně, na ulici si hrála spousta dětí, na chodníku a kolem u domů stály libovolně vozy s ovocem a se zeleninou, potahy s osly a mezky. Prach, kamení, slunce a tlačence lidí v předměstích nás už unavily. Mimoto byla před námi ještě daleká cesta. Tak jsme zanechaly hledání a šly dál. V srdci jsem tehdy poprvé vzývala Otce Pia a prosila jsem ho, abych mohla opět najít ztracené. Snad jsem doma nedala přece všechno do pouzdrka! V to jsem nyní doufala. "Ach Otče Pie, dej, ať všechno najdu opět doma!" prosila jsem. Jestliže jsem věci skutečně ztratila na cestě, nemohla jsem ovšem čekat, že mi je někdo přinese nebo pošle domů. Obrázky, které mi byly zvlášť milé a které jsem vzala s sebou ve zcela zvláštním úmyslu, nemohly mít pro ostatní lidi význam a byly by snad pohozeny nebo roztrhány. A i kdyby se chtěl někdo obtěžovat, aby mi věci vrátil, nebylo

by to možné, však nikde nebylo napsáno mé jméno nebo adresa, ba ani ne na šekové knížce, která zněla na jméno: Kateřina Fedele.

Během další poutní cesty jsme o tom již více nemluvily, modlily jsme se růženec. Tu a tam jsem si přece myslela, že je skutečně podivné to, že nám zůstaly peníze na zpáteční cestu a že mi byla vrácena děkovná nověna. Nějak jsem v tom viděla znamení pečlivého řízení Prozřetelnosti.

Časně odpoledne, kolem třetí hodiny, přišly jsme do Pompejí po sedmihodinové cestě. Protože jsme přišly pěšky a byly jsme ještě lačné, bylo nám na naše přání podáno svaté přijímání u milostného oltáře. Vroucím díkyvzdáním jsme uzavřely pouť.

Na zpáteční cestě v rozhovoru došlo opět na ztracené věci. Ještě jednou jsme myslely na možnost, že jsem ve spěchu nemohla dát všechno do pouzderka. „Ach Otče Pie, dej ať najdu přece všechno doma“, prosila jsem opět a opět. Po příchodu domů jsem všechno prohlížela, nemohla jsem přesto nic najít.

V pondělí ráno, dne 3. října, ve svátek sv. Terezie Ježíškovy, našla jsem ve své modlitební knížce obrázek světice a vzpomněla jsem si, jak jsem kdysi četla, že Otec Pio tuhle světici obzvláště uctívá. Když jsem rozjímala o obrázku, musela jsem opět myslet na ztracené věci. Přemýšlela jsem, nemám-li hlásit ztrátu šekové knížky v ústavě, který mi ji vydal. Tu zazněl zvonek u dveří bytu. Byla to domovnice, která trochu podezřelými pohledy ukazovala na tři ženy, které se mnou chtěly mluvit. Dřív než jsem se mohla otázat, co si ode mne přejí, podržela mi jedna z nich před očima fotografii a zeptala se: „Poznáváte?“ „Inu ovšem!“ Vždyť to byla fotografie mého muže, kterou jsem ztratila na pouti do Pompejí. Žádala jsem ženy, aby šly dále do bytu a vyprávěly mi, jak to zařídily, že mě přece našly, aniž by znaly mé jméno a mou adresu. Žena, která mi ukázala obraz mého muže, řekla prudce: „Mnich! Ten mnich zde!“ Řekla to nevrlym, ba dokonce rozhněvaným tónem a položila při tom obrázek Otce Pia na stůl. Pak vyprávěla: „V sobotu kolem poledne přišel Michele, můj chlapec, který si hrál celé dopoledne na ulici a postavil na našem stole oltářík. Doprostřed stolu postavil Ježíška, na jednu stranu tohoto mnicha a na druhou toho pána. Postavil tam také květiny a dva svíčky. Dělal jsem právě něco v krbu, když ke mně přišel Michele s papírovým kornoutem.“

„Mami, dej mi oheň, musím rozsvítit svíci na svém oltáři!“ povídal. Na papírovém kornoutu jsem viděla napsanou číslici. Neumím číst ani psát, ale v číslicích se vyznám docela dobře. Proto jsem mu vzala kornout, Michelovi jsem dala pár zápalek a šla jsem k sousedce, která umí číst. Sousedka mi řekla: „Hoď ten papír do kamen, jinak budeš ještě zavřená. Papír má cenu šestnáct tisíc lir a lidi řeknou, žeš to ukradla.“ A tak jsem se pokusila hodit ten papír do kamen, ale nešlo to. Už jsem nenašla klidu. Odpoledne jsem pak šla k policejnímu komisaři, ukázala mu papír a řekla, že ho našel Michele na ulici před domem. Komisař řekl: „Dám ti dobrou radu, roztrhej ten papír, jinak budeš mít nepříjemnosti!“ Šla jsem domů, ale papír jsem nemohla a nemohla roztrhat. Uplynula sobota a neděle. V neděli v noci jsem nemohla spát. Bylo mi, jakoby mi říkal ten mnich stále a opět: „Va a casa!“ to je, jdi do domu. Ptala jsem se, do kterého domu mám jít. Byla jsem popuzena a chtěla jsem už mít klid. A přece jsem najednou věděla, co mám dělat. Dnes ráno kolem páté hodiny jsem šla pro tyhle dvě sousedky a prosila je, aby mě doprovodily do Neapole. Po dlouhém hledání jsme našly podnik, jehož jméno stojí na úvěrovém listě. Zde jsme vypravovaly všechno, ukázaly zde ten list a dostaly jsme vaši adresu. Když jsme konečně přišly k vašemu domu, tázaly jsme se domovnice po paní Kateřině Fedele. Ta nám však řekla, že paní tohoto jména v tomto domě nebydlí. Tak jsem jí zkrátka ukázala fotografii toho pána a ona nás hned zavedla k vám. Nyní jsme konečně tady, ..a casa!“ – tak, jak si to přál ten řeholník a zde jsou všechny vaše věci....nic nechybí?“ Položila jsem věci na stůl, nechybělo nic.

Když se ženy rozloučily, dívala jsem se na ty maličkosti, které jsem ztratila cestou do Pompejí a které mi nyní byly vráceny tak podivuhodným způsobem. Skutečně se naplnila prosba, kterou jsem v modlitbě svěřila Otci Pioví.

Tato událost, která v jistém smyslu vypadala jako první hodina ve škole Otce Pia, byla odměnou za pouť do Pompejí. Nebyla to jediná odměna za onu pouť, ale ta, která mě nejvíce udivila a kterou jsem nejméně očekávala. V témž měsíci svatého růžence byla

vyslyšena také moje prosba, kvůli níž jsem onu pouť dělala, a mně samé i mé průvodkyni se dostalo dalších milostí, přišly později jako opožděný květ naší oběti. A konečně právě tato pouť mě definitivně přivedla k Otci Piovi.

GENERÁLNÍ ZPOVĚĎ

Ve svatém roce 1950 bylo mým přáním přistoupit ke generální zpovědi a myslela jsem, že ji vykonám u Otce Pia. Tehdy jsem nevěděla, že Otec Pio měl pro každou zpověď ženy jen několik málo minut času a že proto není u něho možné vykonat generální zpověď. U Otce Pia se konaly zpovědi mužů a žen odděleně. Ženy se zpovídaly v kostele a muži v sakristii. Pro ženy byl přesně vymezen čas ke zpovídání, zatímco mužům se něco času přidávalo.

Se zážitkem z října z uplynulého roku, který jsem již vypsala, začala moje úcta k Otci Piovi. Od té doby jsem se modlila denně prosebnou pobožností k Matce Boží pompejské za otce Pia a doufala jsem, že ho jednoho dne osobně poznám a že se u něho budu moci připravit generální zpověď na Svatý rok a na svůj vstup do třetího řádu sv. Dominika.

Mé přání se splnilo, i když jinak, než jsem si to myslela já. Nemohla jsem sice vykonat svou generální zpověď u Otce Pia, obdržela jsem však k ní uschopnění skrze něho. Stalo se to tak : V březnu 1950 vyšla nová kniha o Otci Piovi. V téhle knize „Padre Pio“ od autora Delfino Sessa jsem četla, že Otec Pio ukládal za pokání těm, kdo se u něho zpovídají tuto modlitbičku:

Má minulost, ó Pane, Tvému milosrdenství patří,
má přítomnost Tvé lásce
a moje budoucnost Tvé prozřetelnosti!“

Tahle jednoduchá modlitbička mně zcela uchvátila. Uvažovala jsem, zda bych neměla jet příštího dne do San Giovanni Rotondo.

Zvažovala jsem možnosti takové cesty, viděla jsem však také potíže. Poněvadž potíže převažovaly, upustila jsem od plánu, rozjet se do San Giovanni Rotondo. Protože jsem však denně konala pobožnost – od své pouti do Pompejí – k růžencové Matce Boží pompejské za Otce Pia, rozhodla jsem se, že příštího dne přece pojedu do Pompejí, abych tam vykonala svou generální zpověď. Ale ke kterému knězi bych měla jít? Generální zpověď je něco rozhodujícího v životě, je to konec a je to i začátek, je to nutné, léčivé rozcestí mezi minulostí a budoucností. Proto k tomu bylo třeba zvláštní modlitby, zvláštní přípravy a také zvláštního zpovědníka. Neznala jsem žádného z mnoha kněží, kteří tam v Pompejích zpovídají. Ke komu jsem měla jít? Zatímco jsem takto uvažovala, vzpomněla jsem si náhle na kněze, který nám 1. října loňského roku podal pozdě odpoledne po naší pouti svaté přijímání. Byl to starší kněz, jehož dobrácké rysy obličeje jsem měla jasně před očima. Umínila jsem si, že se budu ptát v Pompejích po tomto knězi. Neznala jsem jeho jméno, ani jsem nevěděla, je-li z Pompejí či odjinud. Ale měla jsem důvěru, že ho najdu.

Příštího rána,- bylo to úterý svatého týdne 21. března 1950 – odjela jsem do Pompejí.

Onoho jitra bylo v Pompejích obzvláště mnoho kněží, musela to být snad kněžská pouť, bylo totiž všude vidět kněze, v lavicích, ve zpovědnících, u oltářů. Pátrala jsem po onom knězi, u něhož jsem chtěla vykonat svou generální zpověď, nenalezala jsem ho však. Šla jsem proto do sakristie. Byl zde starší kostelník. Popsala jsem mu toho kněze a tázala jsem se, zdali ho zná. Okamžitě řekl: „Ano, je to monsignore Giliberti.“

„Prosím vás mohl byste ho přivést?“

Ráda bych se u něho vyzpovídala“. Kostelník se na mne díval nepřívětivě a pak mrzutě řekl: „Ten kvůli vám nepůjde dolů. Ten nechodí již několik měsíců do kostela.“

„Ale poproste ho snad přece...“

„Monsignore Giliberti je těžce nemocen na srdce, toho nemohu přivést.“ A s tím prostě odešel.

Šla jsem zpět do kostela. Tu mne napadlo, že jsem s sebou vzala knihu o Otci Piovi, abych tomu knězi dala. Pro odmítavé odpovědi kostelníka jsem ho zapoměla poprosit, aby tomu knězi předal aspoň tuhle knihu. Teď jsem to chtěla dohonit. Šla jsem opět do sakristie, sakristiána jsem tam nenašla. Byl tu však jeden kněz a k tomu jsem šla. Popsala jsem mu toho kněze a tázala se, zdali ho nezná. Odpověděl ihned: "Míníte zajisté monsignora Gilibertiho?"

„Mohla bych s ním mluvit?“

„Bohužel, nejde to, je těžce nemocen na srdce a již dlouhou dobu nemůže opustit svou místnost.“

„Prosím, dal byste mu tuhle knihu?“

„Ovšem, to mohu vykonat.“

Nyní jsem knězi vyprávěla, jakou spojitost to má s touhle knihou a že jsem vlastně doufala, že budu moci vykonat generální zpověď u monsignora Gilberti. Kněz vzal knihu a slíbil mi, že ji okamžitě odnese msgre Gilbertimu. Vrátila jsem se do kostela a začala jsem se modlit růženec jako přípravu ke zpovědi a také jako prosbu ke správné volbě zpovědníka. Sotva jsem skončila modlitbu růžence, přišel ke mně kněz, s nímž jsem mluvila v sakristii, a řekl mi, že mi msgre Gilberti vzkazuje, abych se postavila k jeho bývalé zpovědnici, ke druhé po levé straně a tam na něho čekala.

Před zpovědnicí jsem čekala již dobrou hodinu. Šel kolem nějaký kněz redemptorista a tázal se mne, na koho vlastně čekám zde. Odvětila jsem že na msgre Gilbertiho.

„Ten nechodí do kostela a teprve ne do zpovědnice, je totiž vážně nemocen“, řekl mi ten páter. Řekla jsem mu, že msgre Gilberti mi osobně vzkázal, abych zde na něho čekala. Ale ten Otec se domníval, že čekám zbytečně a pak se ještě otázel, znám – li Otce Gilbertiho a proč se chci právě u něho zpovídat.

„Jste věřící, paní?“

„Ano, Otče!“

„Nu tak se můžete také zpovídat u kteréhokoliv jiného kněze, vidíte, je zde mnoho zpovědníků!“

„Otče, souhlasíte – li, mohu se také u Vás zpovídat.“

Ale tu mi připadlo, jako by ho někdo vzal za rameno a odvedl, protože se otočil a odešel, aniž by byl řekl jediné slovo.

Bylo již dvanáct hodin, Anděl Páně bylo odzvoněno. Barevnými okny proudily světelné paprsky poledního slunce do přítmí Růžencové basiliky. Jasně svítil dolů obraz svatého Dominika.

Tu přišel s knězem, na kterého jsem čekala. Poznala jsem ho hned a šla mu vstříc.

„Otče, můžete mne vyzpovídat?“

„Zajisté, řekl pln vlídnosti a dobroty.

„Ale nebude to pro vás příliš mnoho, požádám - li vás o generální zpověď?“

„Ne dítě, nebude to pro mne přílišné.“

Od prvního okamžiku jsem cítila, že tenhle kněz je ten pravý zpovědník pro mou generální zpověď. S velikou trpělivostí a pozorností vyslechl mou zpověď, na níž jsem se předešlý den připravila jak jsem nejlépe jen mohla. Potom zdokonaloval mou zpověď až do nejmenších pozorností tak, že jsem skutečně nemohla vykonat lepší generální zpověď.

Po zpovědi mi řekl msgre Gilberti:

„Obdržela jsi velikou milost, za kterou musíš děkovat Bohu - a také Otci Piovi!“

Tenhle den nemohl být významný jen pro mne. Byl i dobrodiním pro mého zpovědníka. Když jsem byla v dubnu opět v Pompejích, našla jsem ke svému úžasu msgre Gilberti v jeho zpovědnici. S velkou radostí mi řekl, že to s ním jde po zdravotní stránce od onoho dne generální zpovědi tak dobře, že může opět vykonávat své kněžské povolání. Připisoval modlitbám a obětem Otce Pia právě tak milost mé generální zpovědi jako milost svého uzdravení. Bylo proto nyní jeho přáním, abych jela do San Giovanni Rotondo a osobně poznala Otce Pia a jemu poděkovala. Cesta k Otci Piovi byla však tehdy pro mne

naprosto nemožná. Msgre Giliberti znal důvody, přesto však mínil, že o to tedy musím prosit v modlitbě. A to jsem také dělala.

Zcela prostá příhoda měla mi ještě v témž měsíci umožnit cestu do San Giovanni Rotondo. Doma jsem o Otci Piovi nemluvila a ani jsem nevyjádřila přání, že bych chtěla jet do San Giovanni Rotondo. Modlila jsem se jen za to, jak mi poradil msgre Giliberti. Přihodilo se, že můj muž, který je chirurgem, shledal u každého ze svých pacientů jednoho dne obrázek nějakého mnicha a měl operovat právě synovce toho mnicha. Když mi o tom muž vyprávěl, věděla jsem hned, že ten mnich, jak ho muž nazýval, nemůže být nikdo jiný než Otec Pio. Měla jsem velikou radost z tohoto nečekaného řízení, které v mém muži probudilo přání zajet do San Giovanni Rotondo a poznat Otce Pia. Tím se splnilo ovšem i přání mé a přání msgre Gilibertiho.

Dne 1.května 1950 jsme jeli do San Giovanni Rotondo a následujícího dne jsem viděla poprvé Otce Pia, když o páté hodině ranní celebroid mši svatou u oltáře sv.Františka. Byla jsem příliš hluboce dojata osobností Otce Pia, která byla zcela naplněna Kristem a v Kristu se ztrácela.

Po téhle první krátké návštěvě, ale přece tak dojemné návštěvě u Otce Pia následovalo ještě mnoho dalších. Byly to prosebné návštěvy v obzvláštních záležitostech nebo v různých rozhodnutích. Byla to děkovné návštěvy za vyslyšení modliteb. Byly to ale také především návštěvy, k nimž dal Otec Pio sám svůj vlastní podnět, takže byly mně a mnoha jiným poučením, útěchou a radostí.

KRÁTKÝ ŽIVOTOPIS

Otec Pio se narodil 25.5.1887 v Pietrelcině, malé osadě u Beneventa v jižní Itálii, a dostal již při svatém křtu jméno sv.Františka z Assisi. Jeho otec se jmenoval Orazio Forgione a jeho matka Maria Giuseppa, rozená de Nunzio.

Prvního vyučování se mu dostalo v jeho rodné obci. Jeho matka, prostá rolnická žena, dbala s velkým úsilím na toto první vyučování. V lednu 1902 provázela svého patnáctiletého syna do blízkého kapucínského kláštera v Morcone / v provincii Benevento /, kde František začal rok svého noviciátu.

Již jako novic se vyznačoval svou obětavostí, již tehdy začal s posty a cvičeními pokání. Když se rok noviciátu chýlil ke konci, navštívili ho jednou jeho rodiče a našli ho tak vyhublého a pobledlého, že v úleku žádali pátera kvardiána, aby jim dal syna zpět domů. Otec pátera Pia vyprávěl rád o těchhle vzpomínkách. Svým prostým střízlivým způsobem vyprávěl o této návštěvě: „Chtěli jsme ho totiž vzít zas domů s sebou, ale pater kvardián říkal, že to není možno bez svolení pátera provinciála. A tak ubohý František zůstal v klášteře.“

Ano, František zůstal v klášteře. Nikdo nebyl sto, vrátit ho zpět světu, ba ani jeho je tak milující a jím ze srdce milovaní rodiče. Od nynějška měl patřit rodině svatého Františka chudáčka z Assisi. Dne 22.ledna 1903 oslavil v klášteře v Morcone svou řádovou oblačku jako kapucín a dostal řádové jméno PIUS. O sedm let později, dne 10.srpna 1910, byl vysvěcen na kněze v domě Beneventu. Následující den slavil ve farním kostele rodné obce Pietrelciny „Santa Maria degli Agnelli“ svou prvními svatou a v neděli dne 14.srpna nastoupil svůj kněžský úřad.

V prvních kněžských letech se musel otec Pio častěji vracet domů, do svého rodiště ze zdravotních důvodů. Nedaleko dvorce svých rodičů na poli, stranou od lidí, zřídil si ze slámy malou chatrč, v níž se mohl modlit a nerušeně studovat. Zde obdržel Otec Pio dne 20.září 1915 neviditelné Kristovy rány. Bylo to v poledne. Snad to bylo tak, jak to popisuje ve své knize Alberto del Fante: Během rozjímání o zpěvu slunce, chvalozpěvu nad chvalozpěvy, známého „Cantico di frate sole“/ zpěvu bratra slunce / svatého Františka z Assisi, byl Otec Pio zcela pohroužen do rozjímání o Boží Lásce. Onoho dne mýjelo poledne, aniž by se byl vrátil domů jako obvykle.

Matka Giuseppa byla již plná starostí a šla ho hledat.

„Otče Pio ! Otče Pio „ volala po cestě.

„Přijdu hned „, zněla odpověď z dále.

Matka Giuseppa našla Otce Pia u chatrče s palčivými bolestmi na ruku.

„Co je ti, Otče Pio?“ ptala se ustaraně.

„Nic, Matko, odpověděl a šel s ní domů.Matka Giuseppa se tehdy nedověděla nic, i když byla první a jedinou svědkyní, kterou spatřil Otec Pio bezprostředně po této události, která měla být tak významnou pro jeho život, neboť Otec Pio to svěřil pouze svému zpovědníkovi.

V předvečer svátku svaté Lucie dne 12.prosince 1915 se Otec Pio konečně rozloučil s Pietrelcinou. Nebylo to lehké loučení s dobrou matkou, s otcem, se sourozenci, s milovanou rodnou obcí, kterou už neměl nikdy uvidět. Od nynějška měl působit v klášteře kapucínů ve Loggii. Podnebí, jak minili představení, zdálo se být jeho zdraví nesnesitelné, proto bylo rozhodnuto, poslat Otce Pia do kláštera San Giovanni Rotondo v Garganských horách / leží ve výši 700m nad mořem /. Vyšší poloha měla lépe vyhovovat zdraví Otce Pia.

Byl to však zcela jistě také jiný důvod, který nechal uzrát toto rozhodnutí. Mimořádná bytost Otce Pia nezapadla tehdy již jen do kláštera, nýbrž i mimo něj. Jeho osobnost měla již tehdy zvláštní přitažlivou sílu. Bylo mnoho věřících, kteří přicházeli do kapucínského kláštera Kvůli Otci Piovi. Tomu chtěli nyní učinit přítrž.

Vždyť ...

Se sono rosse , fioriranno...

„jsou – li to skutečně růže, bude to vidět později na jejich květu“, míní se zde s oblibou, není – li si člověk jist při nějaké události, je – li to Boží vůle či nikoliv. Je – li mimořádné působení Otce Pia vůlí Boží, nuže, pak to ponese plody i v nejdlehlším koutě světa. Má – li to být působení Zla, pak by byl osamělý, lidmi a světem zapomenutý klášter San Giovanni Rotondo skutečně nejvhodnější, aby vyhladil stopy toho podvodu. Podle této úvahy byl to každopádně nejvhodnější klášter pro Otce Pia. Byl to klášter, který pro něj určila prozřetelnost a v němž mělo jeho působení vykvést nejbohatšími květy.

Od roku 1916 až do své smrti 23.září 1968 Otec Pio žil nepřetržitě v tomto klášteře, jehož chrám je zasvěcen Matce Milostí – „Santa Maria delle Grazie“. Zde, před křížem na kostelním kůru obdržel v pátek dne 20.září 1918 viditelné rány Kristovy, když podával díkůvzdání po skončené mši svaté. Zde slavil své 50. a 60. leté jubileum v řádu dne 22.ledna 1953 a 1963 a 10.srpna 1960 své 50. leté kněžské výročí.

Vánoční ZÁZRAK

Jednou večer přišla ke mně sousedka plačíc s jednoletou dceruškou. Dala mi do ruky metr a řekla: "Změř, - u Silvaniny je levá nožka kratší než pravá!" Položila děcko na pohovku a s pláčem mi vyprávěla, že již několik dní pozoruje, že Silvanina kulhá. Když pátrala po příčině, zjistila že levá nožka je o několik centimetrů kratší než pravá.

Nyní začalo pro ubohou ženu delší trápení. Na ortopedické klinice v Boloni zjistili, že jde o vrozenou luxaci kyčelní kosti. Mimoto ukázal rentgenový snímek, že zcela chybí hlavička levé stehenní kosti. Muselo se tudíž počítat s tím, že dítě zůstane mrzákem.

Také pro Silvaninu nastal čas plný bolesti. Dostala sádrový obvaz, který se musel vyměnit každých šest měsíců v Boloni. Neměla se pohybovat, nemohla si hrát jako ostatní děti. Její nožky byly od sebe roztaženy v tlustém sádrovém korzetu, který uzavřel tělíčko až nad kyčelní klouby. Podobala se roztaženému motýlkovi se skutečně smutným obličejíčkem. Den co den bylo možno vidět malou Silvaninu na balkoně, připoutanou na ortopedickou židli, jak přihlíží dětským hrám běžajících dětí.

V prosinci 1951 jí byl přiložen na dalších šest měsíců třetí sádrový korzet. Vzdor starostlivé péči domova a co nejlepšimu ošetřování na univerzitní klinice ortopedické v Boloni se nedostavilo pražádné zlepšení. Rentgenový nálezn zůstal nezměněn a ukazoval opět jasně, že téměř úplně chybí hlavička kloubu v kyčelní jamce. Rodiče dítěte ztratili již všechnu naději.

Krátce před vánocemi téhož roku jsem dostala pozvání k slavení vánoc v San Giovanni Rotondo. Když se to dověděla moje sousedka, prosila mne, abych svěřila Otci Piovi celé její hoře se Silvaninou a přednesla mu úpěnlivou prosbu za úplné vyléčení dcerušky.

Tehdy jsem ještě neznala tak dobře San Giovanni Rotondo, vždyť mimo svou první návštěvu dne 1.května 1950 jsem tam byla tak říkajíc letmo asi půl hodiny jednou na výletě. Tohle měla být moje třetí návštěva. Ráda jsem převzala prosbu sousedky, představovala jsem si jako velmi snadné, moci mluvit s Otcem Piem. – Neapol leží přesně čtyři hodiny jízdy autem od San Giovanni Rotondo. Onoho vánočního večera řádila v Garganských horách silná chumelenice. San Giovanni Rotondo leželo hluboko pod sněhem, studený víchř províval cesty. Přesto připutovali nespočetní lidé z blízka i dále ze všech italských měst na půlnoční mši Otce Pia. Kostelík byl neuvěřitelně přeplněn. Mnozí z nás museli stát před kostelem. Během celé půlnoční mše jsem neviděla naprosto nic z Otce Pia. Teprve kolem půl druhé hodiny ranní byla první mše svatá skončena, protože Otec Pio podával Tělo Páně mnoha stovkám přítomných. Když začala druhá vánoční mše / noční /, našla jsem si v kostele vhodné místo, protože odešla většina lidí, kteří byli přítomni na půlnoční mši a přijali od Otce Pia svaté přijímání. Ale při druhé mši svaté to byla nekonečná řada lidí, jimž podával Otec Pio svaté přijímání. A jak krásně je Otec Pio podával! Přes davy přijímajících nebylo vidět žádný spěch v jeho pohybech. Každému jednotlivci podal svaté přijímání s přemírou úcty a lásky. Byla jsem hluboce dojata, když mi podával Tělo Páně.

Kolem čtvrté hodiny začal Otec Pio svou třetí vánoční mši, to bylo již méně lidí v kostele. Klečeli jsme v půlkruhu kolem oltáře, na němž Otec Pio celebřoval. Ke konci jsme už spíše seděli na bobku na podlaze, protože jsme byli všichni příliš unaveni. Otec Pio nám však dodával sílu, abychom vytrvali až do konce mše svaté. On sám se nezdál být ani co nejméně unaven. Kolem páté hodiny ranní opustil Otec Pio oltář. Šla jsem mu vstříc, abych mu popřála radostné vánoce. Veselým dobrotivým obličejem mi děkoval a opětoval přání.

Byla jsem tak dojata, že jsem téměř zapomněla vyřídit vzkaz sousedky. Pohled Otce Pia to připomněl. Mohla jsem však ze sebe jen vypravit:

„Otče Pio, stehenní kost Silvaniny!“ Víc jsem ze sebe nedostala. Otec Pio na mně však dobrácky mrkl a řekl: „Na svatého Josefa!“

Když jsem doma vyprávěla sousedce a zvěstovala jí odpověď Otce Pia, byla zklamána. Chtěla by vyléčení hned. Již jsme o tom nemluvily, jen dítě chtělo mít stále u sebe obrázek Otce Pia, který jsem mu přivezla ze San Giovanni Rotondo. Uplynuly týdny. Nemyslely jsme na slova Otce Pia. Ostatně lékařská kontrola se měla konat v Boloni teprve v červnu 1952. Proto by ani nebylo možné, moci zjistit eventuální zlepšení nebo vyléčení. Tak jsme se snad museli smířit s tím, že svátek svatého Josefa přijde bez povšimnutí.

Ale svátek svatého Josefa nepřešel bez povšimnutí. Časně zrána dne 18. března našli totiž rodiče ke svému velkému úžasu ležet Silvaninu volně ve své postýlce, sádrový korzet ležel kolem v mnoha kusech, jakoby ho někdo rozsekal. Téhož dne jeli rodiče se Silvaninou do Boloně a dne 19. března 1952, na svátek svatého Josefa, zjistilo klinické a rentgenové vyšetřování Silvanino vyléčení. Hlavička stehenní kosti, která ještě před třemi měsíci chyběla, vyvinula se v této úžasně krátké době dokonale. Nebylo již zapotřebí sádrového korzetu, muselo se začít s výcvikem chůze u dítěte. Silvanina již nebyla mrzákem!

Toho dne přislíbili rodiče, že pojedou k Otci Piovi poděkovat, jakmile bude moci Silvanina správně chodit.

Po návratu z Neapole neměla přece ještě matka Silvaniny odvalu, postavit dítě na podlahu a nechat je chodit. Po měsíce ji nosila kolem, hlídala, aby ji někdo nepostavil na zem, až byla celá zoufalá z nedostatku odvahy a úzkostlivosti. Téhož roku, krátce před vánocemi, hodlala jsem vykonat zpověď u Otce Pia a při téhle příležitosti jsem mohla poprosit o modlitbu a vzpomínku při mši svaté za Silvaninu a / Silvaninu / matku. Otec Pio mi dal pro ni obrázek pražského Jezulátka a dodal, že vánoční doba je jistě nejlepší příležitostí, aby se úplně svěřila Ježíškovi.

Silvaninina matka měla z obrázku radost a řídila se radou Otce Pia. Ve vánoční noci šla na mši svatou a prosila Ježíška co nejusilovněji o pomoc. Po příchodu z kostela zažila radost, když Silvanina sama od sebe vyskočila z postýlky a běžela jí vstříc. Od té chvíle byla vyléčena také matka ze své úzkostlivosti.

Nyní zbývalo jen rozhodnutí vykonat děkovnou pouť do San Giovanni Rotunda. Silvaninina matka by to měla nejraději hned splněno, přec zde však byly jisté potíže. Silvaninin otec mohl vykonat pouť jen o svátcích, protože mu jeho zaměstnání neposkytlo jindy volný čas. A přesto, i když přišly svátky, musela být plánovaná pouť z nějakého důvodu odložena. Tak přešla léta. Žena o tom nemohla svému muži nic říci, protože ten nechtěl více slyšet o své cestě do San Giovanni Rotondo.

Když jsem odjížděla na jaře 1955 do San Giovanni Rotondo, dala mi sousedka lísteček pro Otce Pia a na tom lístečku vypsala krátce svou prosbu, aby on pohnul jejího muže k rozhodnutí o blížících se velikonocích, že pojedou s rodinou do San Giovanni Rotondo, aby splnil daný děkovný slib. Dodala k tomu, že pro to nemůže vykonat nic jiného, než napsat tyto řádky. – Dala jsem lístek Otci Piovi. A hle, o Velkém pátku téhož roku byl náhle Silvaninin otec plný touhy, strávit velikonoce s rodinou u Otce Pia.

Tří měsíců bylo zapotřebí k vyléčení Silvaniny, tří let bylo zapotřebí k tomu, aby se lidské srdce rozhodlo – poděkovat! Pro obojí pak bylo zapotřebí víry, modlitby – a jistého Otce Pia!

O velikonocích 1955 mohla tedy Silvanina Otci Piovi osobně poděkovat. Mohla jít k jeho zpovědnici, uctivě mu políbila ruku. Zde nebylo třeba slov: Otec Pio pohlédl dobrotivými očima na malou Silvaninu, vložil na ni své ruce a požehnal jí. Pak šla zcela dojata ke svým rodičům, kteří na ni čekali naproti zpovědnici a kteří ji, hluboce pohnuti tímto prostým poděkováním, se slzami v očích sevřeli do náručí.

Silvanina se stala dobrým a milým dítětem, zdravým na těle i na duši, radostí svých rodičů a všech, kdož ji znali. Její matka ji zasvětila pražskému Jezulátku, jehož obraz jí kdysi Otec Pio poslal.

PRVNÍ ZPOVĚĎ

Moje první návštěva v San Giovanni Rotondo byla v lednu 1952! Během této návštěvy jsem vykonala svou první zpověď u otce Pia.

Vlastním důvodem, který mne přiměl vykonat tuto návštěvu v San Giovanni Rotondo, byla rodinná záležitost. Můj manžel uzavřel unáhleně obchodní smlouvu, která se projevila jako nanejvýš nepříznivá a uzavřel ji na 25 let. Dlouhá doba smlouvy, která nás připoutávala k nečestným partnerům a stav bez vyhlídek, že smlouvu budeme moci zrušit, působily mi velké starosti.

Chtěla jsem se proto otázat Otce Pia při zpovědi na radu. Abych mohla v přesně vymezené době několika minut, které měl Otec Pio k dispozici při každé zpovědi ženy, přednést svou záležitost a obdržet od Otce Pia pokyn k záležitosti, připravovala jsem se na tuto zpověď devítidenní pobožností ke cti Matky Boží – Immakulaty.

Zpověď jsem konala v pondělí, dne 21.ledna 1952. Když jsem klečela ve zpovědnici před Otcem Piem, nemohla jsem pronést ani slovo. Otec Pio mi však pomohl a po zpovědi se mne zeptal: „Chceš zajisté ještě něco?“ „Ano, Otče Pio, smlouva!“ Ale Otec Pio dělal jakoby neslyšel. Opět se mě zeptal : „Ale ty přece ještě něco chceš.“

„Ano, Otče Pio, je to smlouva.“ Opět se zdálo, jako by Otec Pio byl hluchý a němý. Když mi pak položil potřetí tutéž otázku, najednou jsem věděla, zač ho mám poprosit:

„Ach, Otče Pio, přijměte mě tedy za svou duchovní dceru, abyste byl mým Otcem v téhle cizině!“ „Přijímám tě, má dcero !“

Potom mi dal své požehnání.

Byla to památná zpověď, zcela jiná, než jak jsem si ji představovala. Přišla jsem sem, abych přijala pomoc a radu ve své zvláštní záležitosti a Otec Pio mi nedal odpověď. Prosila jsem ho, aby mě přijal za svou duchovní dceru, aniž to vlastně bylo mým záměrem, vždyť jsem o těchto věcech věděla jen málo. A otec Pio mi splnil, řekla bych téměř nechtěnou prosbu. Nicméně jsem byla hodně zklamaná. Přijít sem stálo mě oběť, nebyly to malé těžkosti, které se této návštěvě postavily do cesty - a nyní bylo všechno marné. Nedostala jsem jediné slovo rady, musela jsem jet opět domů s nepořízenou.

Měla jsem vykonat ještě jedno, pomodlit se za své pokání. Když jsem skončila, chtěla jsem odejít. Tu mi připadlo, jako by paprsek světla ozářil na několik vteřin malbu na zdi proti oltáři Immakulaty, přes kterou se táhl nápis: San Corrado da Panzham „. Byl to obraz sv.bratra Konráda z Panzhamu, jehož jméno jsem tehdy ještě neznala. Několikrát se osvětlující paprsek vrátil, takže jsem si mohla docela dobře prohlédnout obraz, který visel ve výši kostelního chóru. Představoval světce, jak rozděluje před klášterní fortanou chudým chléb.

Přibližně za měsíc později jsem dostala k přečtení knihu od jednoho kapucínského pátera. Byl to životopis sv.bratra Konráda z Panzhamu! Četla jsem knihu s velkým zájmem a našla jsem v ní mnoho krásných obrázků z poutního místa Altöttingu, které jsem dosud neznala.

Umínala jsem si, že při své nejbližší návštěvě ve své domovině vykonám také pouť do Altöttingu a tam přednesu svou záležitost.

Tahle pouť mi byla umožněna dříve než jsem čekala. Již v květnu téhož roku jsem byla v Altöttingu. Má první cesta vedla k oné klášterní fortně, kterou jsem znala již ze San Giovanni Rotondo. U oltáře nad hrobem sv. bratra Konráda jsem se modlila co nejvroucněji za vyřízení své záležitosti. Potom jsem šla do posvátné kapličky atöttingské Matky Boží. Když jsem ukončila pobožnost a opustila kapličku, zpozorovala jsem nějakou ženu, která na kolenou nesla velký kříž do kapličky. Také ostatní poutníci nesli na kolenou nebo vzpřímeni kříže do kapličky. Protože jsem něco takového dosud neviděla, šla jsem do sakristie a

zeptala se, co to vlastně má znamenat. Kostelník řekl : „ Inu, když lidé neznají východisko a jsou v nejvyšší nouzi, pak zkrátka slíbí altöttingské Matce Boží, že ponесou kříž do kapličky, aby je vyslyšela.“ Kostelník mi dal také malou knížečku s nápisem : „ Dějiny poutního kříže“. Když jsem si přečetla tenhle dojemný příběh , který líčí skutečnou událost mimořádně poskytnuté pomoci v nejvyšší nouzi pro příslib nesení kříže k úctě Matky Boží altöttingské, šla jsem do posvátné kapličky a slíbila jsem celým srdcem Matce Boží, že tolikrát ponесu na kolenou kříž kolem její kapličky, kolik let z naší smlouvy nám ušetří. Kdyby zařídila, aby smlouva byla zrušena ještě v témž roce, chtěla jsem na poděkování nést kříž na kolenou 25x kolem její kapličky. Bylo mi, jakoby Matka Boží přijala můj příslib, jela jsem totiž s zcela lehkým srdcem do Neapole.

Moje pouť do Altöttingu přinesla skutečně vyslyšení v téhle záležitosti ještě v témž roce. Smlouva, která měla trvat 25 let, byla zrušena v několika týdnech pro nepředvídanou událost. V říjnu téhož roku mi bylo umožněno splnit děkovný slib v Altöttingu.

Tak nebyla má čtvrtá návštěva v San Giovanni Rotondo ani moje první zpověď u Otce Pia marná. Také nebyla marná nověna k Neposkvrněné, která mi proklestila cestu k Otci Piovi. Nic nebylo marné! Modlitby, oběti, ani zklamání! Všechno přineslo své plody a dalo mi mnohem víc, než pouhé splnění mé tužby.

Altötting mi zůstal milým poutním cílem na každoročních cestách do mé domoviny. Stále a opět jsou prosby a jsou poděkování, pro něž ráda nosím kříž.

Jedna cesta s křížem kolem posvátné kapličky je vždy za Otce Pia.

„CHCI ŽÍT PANÍ !“

Krize manželství

V lednu 1953 jsem převzala sbírku pro postavení nového kapucínského kostela v rodné obci Otce Pia, v Pietrelcině. Tahle sbírka byla podnětem k návštěvě jedné rodiny, která bydlela v mém domě. Tu rodinu jsem znala jen od vidění, a proto jsem nevěděla, v jaké smutné situaci je. Rodina, to byli mladí manželé s dvouletou dceruškou, byla v rozpadu. Krize v manželství vyvolaná nevěností muže přivodila rozvrat rodinného života. Muž, bohatý průmyslník, obnovil své vztahy vůči ženám, které znal před sňatkem. Tím vnikl do jeho života nepořádek a roztržky. Znenáhla padlo tomuto nepořádku za oběť všechno. Láska k ženě a dcerušce, klid v jeho rodině i radost z rodinného života. Nakonec se oddal zcela své touze po zábavách a měl jen jediné přání: odloučit se od rodiny, aby mohl jít nerušeně za svými rozmary. Proto jednoho dne pojal úmysl, že pošle svou ženu nazpět do Brazílie a zruší domácnost. Když jsem onoho dne přišla do té rodiny, vypadalo to všechno zoufale. Paní mi s pláčem vyprávěla o svém trápení. Během tří dnů měla odcestovat s dítětem do Brazílie. Její muž tak rozhodl a opatřil již lodní jízdenky. Její prosby a nářky nic nepomohly. Rozluka byla neodvratitelná.

Dala jsem paní obrázek Otce Pia a pro dítě medailku, požehnanou Otcem Piem. „Otec Pio by mohl ještě pomoci“, řekla paní a prosila mne, abych promluvila s jejím manželem a poprosila ho, aby ji přece ještě před odjezdem doprovodil k Otcovi Piovi, že by pak všechno mohla lépe snášet. Během naší rozmluvy přišel její manžel. Vypadal vážně a zamlkle a jen nuceně mne pozdravil. Otázala jsem se, zda by nechtěl dát milodar na kostel Otce Pia v Pietrelcině. Bez váhání mi dal jistý obnos a já jsem mu dala obrázek od otce Pia, který schoval okamžitě do náprsní tašky.

To mi dodalo odvahy, abych mu položila otázku, zda by nechtěl jet se svou paní ještě před odjezdem k Otcovi Piovi.

„K Otcovi Piovi ? Proč ?“

Neodpověděly jsme, ale on jakoby pobouřen, pokračoval : „K Otcovi Piovi? Co bych měl dělat u Otce Pia ? Co tam máme dělat my, má žena a já?“ „Otec Pio by mohl ještě poradit, mohl by pomoci...“ „Nepotřebuji ani radu ani pomoc, já nepotřebuji žádného Otce Pia ! Jsem ještě mladý se svými 28 lety ! Chci žít, paní !“

„Žít ?“ otázala jsem se užasle. „Co tím míníte?“ On mi však nedal odpověď. „Máte přece všechno! Máte mladou ženu, milé dítě, krásný domov, jisté zaměstnání, bohatství, zdraví. Nemáte vše proto, abyste mohl žít šťastně ?“

Také na tuhle otázku neměl odpověď.

Jeho paní odjela zpět s dítětem do Brazílie a muž začal „žít“ tak, jak si to myslel a přál. Mohl chodit nyní domů nerušeně v kteroukoliv noční či ranní hodinu. Nikdo se ho neptal, kde byl, nikdo ho už nevytrhoval z jeho zálib ve chtěném nepořádku, který sám nazýval svobodou, nikdo mu nelibě nesahal do svědomí.

Byl „svobodný“ a „žil“!

++++++

Když jsem se dne 21.března 1953 vracela z ranní mše, šel mi vstříc pan R. a viditelně dojat mi řekl : „Paní, byl bych teď připraven jet k Otcovi Piovi. Můžete mě doprovodit ?“ Na mou otázku jak na to přišlo, že pociťuje touhu jet za Otcem Piem, mi řekl, že v něm náhle nastala změna, když v uplynulé noci přišel domů od své zábavy a našel na svém psacím stole obrázek Otce Pia. Od tohoto okamžiku jej to nutí jet k Otcovi Piovi.

Poněvadž to z pochopitelných důvodů nešlo, abych ho doprovázela, slíbila jsem mu vypracovat plán, podle něhož se může řídit, aby se dostal k Otcovi Piovi. Tu zcela proti mému

očekávání se však u nás doma rozhodli, že strávíme neděli 22. března – byla to v tomhle roce Květná neděle – u Otce Pia. Vyjeli jsme tedy brzy z večera do San Giovanni Rotondo.

V neděli časně ráno o páté hodině jsme byli na mši sv. Otce Pia. Poprosila jsem jednoho známého pátera kapucína, aby se ujal pana R.; představila jsem mu ho a žádala, aby ho uvedl k Otci Piovi. Bylo to tak jistě nejlepší. Pan R. nám potom vyprávěl, že když stál před Otcem Piem, mohl říci jedině : „Otče Pio, rád bych měl svou ženu opět u sebe !“ Otec Pio se na něho vážně podíval a řekl : „Chceš – li se polepšit ...“ „ Otče Pio, mám nejlepší vůli vést od nynějška pořádný život !“

„ To věřím“, Otec Pio se na něj ještě jednou vážně a důtklivě podíval!

Pan R. proto ještě dodal :“ Dodejte mi k tomu sílu, Otče Pio!“

+++++

Zřídka vidíme tak radostné, šťastné obličejy jako u oněch mužů, kteří se vyzpovídali u Otce Pia. V Lurdech lze poznat podle podivně radostného výrazu obličejy ty, kteří přicházejí právě z lázně v nádržích. V San Giovanni Rotondo mohli jsme podle podobného výrazu obličejy poznat ty, kteří se zpovídali u Otce Pia. Se zářícím přicházeli mužové se sakristie, poklekli u hlavního oltáře, setrvali pohrouženi v modlitbě, zůstávali na mších svatých, ba zdá se, jakoby se nemohli od oltáře odloučit. Vypadalo to, jakoby stále zvažovali prostá slova Otce Pia, jakoby chtěli – pokud jsou toho schopni – uchovat pevně v paměti a v duši napomenutí, odkazy Otce Pia, aby mohli vytrvat v modlitbě a v dobrém.

Podobně se vedlo také našemu panu R. Se zářícíma očima přišel se sakristie a hned poklekl u hlavního oltáře, aby se pomodlil. Zůstal na všech dopoledních mších svatých. K jaké velké přeměně muselo v něm dojít! Mám ještě v živé paměti onen lednový večer, kdy mě docela popudil : „Co mám dělat u Otce Pia !“ „Chci žít, paní !“ Celé dopoledne jsme zůstali v San Giovanni Rotondo. Nejeli jsme potom nazpět přes Loggii, udělali jsme zajižďku přes pohory do Manfredonie, leží zde totiž svatyně sv. Michaela – Monte Sant Angelo. Pan R. chtěl vykonat tuhle pout'. Snad ho k tomu navázal Otec Pio, Otec Pio totiž dává rád v podobných případech mužům za pokání vykonání pouti k sv. Michaelovi. A touhle poutí jsme uzavřeli Květnou neděli, která pro nás všechny byla bohatá na radosti a požehnání.

Hned následující pondělí zatelefonoval pan R. své paní do Brazílie a opatřil také lodní jízdenky pro nejbližší loď do Neapole. Doufal, že jeho paní a dceruška by u něho mohly být do velikonoce. Paní však byla tehdy poněkud nemocná, nemohla okamžitě odcestovat. Také ona nemohla vůbec pochopit, co se vlastně stalo, že si ji její manžel tak toužebně přeje. Následovala doba čekání. Vyměnilo se v ní mnoho dopisů, a pan R., pokud byl volný, zajižďal k Otci Piovi, aby si přivázel radu a pomoc, což dříve tak rázně odmítl.

V létě se vrátila paní s dceruškou zpět a nyní začal pro sjednocenou rodinu nový život, v němž nic nemělo připomínat smutný čas manželské krize, která vedla k rozluce.

NÁVŠTĚVY BEZ PROSEB

Většina návštěv v San Giovanni Rotondo měla nějakou zvláštní příčinu. Naléhavá záležitost, která nesnesla odkladu, těžké onemocnění milované osoby, pro kterou jsme chtěly podniknout poslední pokus o záchranu, velká rozhodnutí – to byly nejčastější důvody, které nás vedly do San Giovanni Rotondo. Na druhém místě byly zajisté děkovné návštěvy, které se příslibují doma v nejvyšší nouzi nebo během prosebné návštěvy či se jimi cítí člověk být vázán i bez příslibu. Ale děkovné návštěvy na sebe nechají často velmi dlouho čekat. Jak rychle se člověk rozhodne k cestě s prosbou v naléhavé záležitosti a jak dlouho rozvažuje o vykonání cesty na poděkování! Často uplynou celá léta! A nezdárka je pak třeba i zvláštní nadpřirozené pomoci, aby se uskutečnila příslibená děkovná návštěva. Lidé jsou totiž stále stejní, takoví, jako bylo před dvěma tisíci lety těch deset uzdravených malomocných, z nichž se vrátil pouze jediný, aby poděkoval!

Nebylo mnoho návštěv, které by neměly zvláštní pohnutku, návštěv, které byly právě jen – návštěvami bez proseb. Však právě tyhle přinášely často nečekaná vyplnění. Moje čtrnáctá návštěva v San Giovanni Rotondo dne 25 a 26. srpna 1953 patřila k tomuto druhu návštěv.

Má přítelkyně Kateřina, původem Rakušanka, hostila svou švagrovou z Kalábrie a také já jsem hostila svou příbuznou. Naši hosté hodlali podniknout zájezd k Otci Piovi. Proto jsme se rozhodly, že pojedeme do San Giovanni Rotondo v úterý 25. srpna 1953.

Měly jsme potěšení, že jsme potkaly samotného Otce Pia v klášterní chodbě, jakmile jsme tam v poledne přijely. Dal nám požehnání, ptal se, odkud přicházíme a pak nás propustil s povzbudivými slovy a s přátelským úsměvem. To byl dobrý začátek.

Odpoledne jsme podnikly pouť do Monte Sait Angelo, do svatyně svatého Michaela. A na zpáteční cestě jsme navštívily hřbitov v San Giovanni Rotondo, kde odpočívají rodiče Otce Pia.

Příštího jitra jsme šly o páté hodině na mši svatou Otce Pia a jí jsme zakončily návštěvu v San Giovanni Rotondo.

Měly jsme vlastně v plánu jet přímo zpět do Neapole, abychom dorazily k polední domů. Nechtěná úchylka z hlavního směru cesty nás však zanesla do hor, do blízkosti vily, kterou najala má přítelkyně na letní pobyt pro svou rodinu. Proto jsme zajely k téhle vile, abychom poobědvaly.

Dvorec ležel v avelinských horách nedaleko Carovili a patřil jistému advokátovi. Přítelkyně nás upozornila, že nemáme mluvit o Otci Piovi ani o náboženství, protože advokát, známý volnomyšlenkář, prý netrpí ve svém domě řeči toho druhu. V zahradě jsme nesměly trhat květiny, ba ani poprosit o jedinou květinu, protože ten právník nesnesl hosty, kteří žadonili o květiny. Bděl nad svými květinami a nebyl by přenesl přes srdce, kdyby daroval jedinou květinu ze své zahrady. S těmito připomínkami Kateřiny jsme dorazily do Carovili.

Právníkova vila byl malý ráj, především ráj! Ležel na horském výběžku uprostřed hor a přece nestíněn horami, mimo osady a poněkud výše položen, jako by to byla korunka osady Carovili. A vůkol jen samé květiny! Nic než planoucí nádhera květů! Bylo to, jako by tenhle malý ráj spočíval na dobrotivě roztažené Boží ruce.

Tím více nás udivovalo přísloví, které jsme četly u vchodu na půvabné tabulce z keramiky a které nedvojsmyslně ohlašovalo protináboženské smýšlení majitele. Keramických tabulek toho druhu bylo mnoho v samém domě a na vnějších stěnách vily. Bylo zřejmé, že v tomhle domě nemůžeme říci, že přicházíme právě od Otce Pia.

Právník, starší pán s ostrými tahy obličeje, nás laskavě pozdravil.

Kateřina nás představila a pozvala advokáta na černou kávu, jak je to zde obvyklé. Přítakal a přislíbil, že nám také ukáže svou zahradu. Pak jsme šly do další části domu, který sloužil za letní byt rodině Kateřiny. Zde jsme poobědvaly. Dokud jsme seděli u černé kávy, nedošlo k žádnému pořádnému rozhovoru s Kateřininým hostem. Zato když jsme vyšli na procházku zahradou, uměl ten advokát tak krásně vyprávět o svých květinách, že jsem mu naslouchala s velkým zájmem. Rozuměli jsme si velmi dobře, protože já sama jsem velkou milovnicí květin. Shledávala jsem jen to jako velice zvláštní, že člověk, který tak něžně miluje květinu jako tenhle právník, smýšlí tak nepřátelsky o Bohu, Stvořiteli těchto květin. Co jsem tak přemýšlela, řekl mi tenhle právník: „Podívejte se, jsem už starý. Mnoho let už nebudu žít. Myšlenka, že musím jednou opustit tuhle zahradu, je mi skutečně hořkou myšlenkou.“ A jako kdyby chtěl přejít okamžitě k pohnutí, řekl trochu v žertu a trochu vážně: „Uzavřel jsem smlouvu s ďáblem...“ „S ďáblem?“ ptala jsem se užasle.

„Ano, po celý život jsem mu velmi dobře sloužil, zato mi musí dovolit po smrti často návrat do mé zahrady, k mým květinám.“

„Ale, vy přece nechcete přijít do pekla, advokáte?“ „A přece ano. Já si nejlépe rozumím s ďáblem...“ „Ach, já myslím, že si nejlépe rozumíte se svými krásnými květinami!“

Tím skončil náš rozhovor. Kateřina na mne pohlédla již výstražně, ale já sama jsem cítila, že rozumnější je nepokračovat v tomhle rozhovoru, ba, s ohledem na hesla, napsaná na destičkách z keramiky, bylo toho už příliš, že vůbec došlo k rozhovoru o „náboženství“.

Uvažovala jsem; Věří – li někdo v existenci ďábla, pekla a posmrtného života, pak by musel mít možnost věřit v Boha, v existenci nebe a nesmrtelnosti duše. Kristus chyběl tomuto člověku, a proto to bylo všechno zvrácené a zmatené. Mé myšlenky zalétly bezděky k Otci Piovi. Prosila jsem o znamení. Kdyby mi ten advokát dal proti všemu očekávání květinu, pak mi to bude znamením, že naše cesta ze San Giovanni Rotondo do Carovili nebyla nadarmo. Květinu jsem pak mínila postavit před obraz Božského Srdce, tak jsem to přislíbila.

K velkému úžasu Kateřiny a k mé nemenší radosti věnoval mi ten právník při loučení několik velmi krásných růží a ještě několik jiných květin ze své zahrady.

Ještě téhož večera - plníc svůj slib, postavila jsem doma květiny před obraz Božského Srdce za „obrácení advokáta z Carovili“ !

+ + + + +

Radost z tohoto obrácení se nám nedostalo hned. Uplynuly týdny, měsíce, roky! Mnohokrát jsem se vyptávala Kateřiny na toho právníka. „Je týž“, byla vždy její odpověď !

Před pašijovým týdnem roku 1955 jsem hodlala vykonat zpověď u Otce Pia. Krátce před odjezdem do San Giovanni Rotondo mi sdělila Kateřina, že advokát z Carovili je prý těžce nemocen. Umínala jsem si, že doporučím těžce nemocného Otci Piovi.

Pátek před pašijovým týdnem dne 1. dubna 1955 byl zároveň pátkem Božského Srdce Páně a to mi vlilo zvláštní naději, že budu moci něco vykonat pro advokáta v Carovii. Při zpovědi jsem mohla docela kratince mluvit s Otcem Piem o právníkovi. Otec Pio přislíbil, že se bude za nemocného modlit a že ho uzavře také do své mše svaté. Dal mi také pokyn, abych nemocnému bez váhání napsala a vybídla ho využít velikonočních svátků ke smíření s Kristem prostřednictvím svatých svátostí. Otec Pio požehnal také obrázek Božského srdce Páně a jeden růženec pro nemocného. Ještě téhož dne jsem napsala advokátovi dopis podle pokynů, které mi dal Otec Pio, a v dopise jsem poslala obrázek Božského Srdce ze San Giovanni Rotondo. O několik dní později jsem poslala právníkovi z Neapole malý velikonoční balíček a přiložila jsem do něho růženec.

Ve velikonočním týdnu jsem dostala dopis z Carovili. Zde je jeho text :

Carovili: 12.4.1955

„Mia buona Signora !
/ Vážená paní ! /

Také já si vzpomínám na Vás, na onen dávno uplynulý den a na květiny, které jsem Vám dal. Ó, nikdy bych si tehdy nebyl pomyslel, že dostanu jednu dopis tak plný laskavosti, který mně vybídne, přijmout Ježíše u příležitosti velikonočních svátků.

Podobné pobídky mi činili i moji příbuzní a ve svém nejhlubším nitru jsem nečápkou pociťoval touhu po zbožném životě ve víře. Musím však přiznat, že to byl Váš dopis, který mne pohnul k takovému rozhodnutí. Na Zelený čtvrtek mi podal jistý františkán / otec františkán / svaté přijímání...

Hned nato mi byl dopoledne předán Váš velikonoční balíček, z něhož největší radost mám z krásného růžence, při němž chci v modlitbě vzpomínat také na Vás.....“

V radosti nad tímto dopisem zalétaly mé myšlenky k Otci Piovi, k jeho životu oběti, který tak mnohým pomohl urovnat cestu ke Kristu a který nás, žijící ve víře, uvádí často na cesty Prozřetelnosti, abychom byli nástroji k obrácení lidí. Vždyť od časného mládí po šedesát let bez víry, vzdálen od Boha a svátostí, úzce souviselo s onou návštěvou u Otce Pia v srpnu 1953, s naší nechtěnou cestou ze San Giovanni Rotondo do Carovili a konečně s pokyny Otce Pia po svaté zpovědi v pátek Božského Srdce dne 1. dubna 1955 před pašijovým týdnem.

+ + + + +

Každé obrácení má své vlastní cesty a svou vlastní váhu – onu nejjemnější a nejpřesnější váhu Boží spravedlnosti. Každý obrácený je pro Boží milosrdenství součtem modliteb a obětí ostatních, kteří žijí již ve víře v Krista. Z obrácených se stávají prosebníci a skrze ně se dějí další obrácení. Je to ustavičný těšící a oblažující rozkvět Kristova kříže, který bude provázet lidstvo až do skonání časů.

Také advokát z Carovilli se stal prosebníkem. Až do konce života setrval v lásce ke svátostem a v radosti z víry, která mu zprostředkovala smíření s Kristem.

ZPOVĚDNÍK

O svatém Klementu Maria Hofbauerovi se vypráví, že získal lidi zcela prostými slovy a že především prostota jeho bytosti a jeho slova zasahovala jeho srdce a měla úžasnou působivost.

Podobně se dalo říci i o Otci Piovi. Jeho prostá slova, jeho jednoduché a přesto přiléhavé odpovědi měly mimořádnou působivost. Zarážely se hluboko do srdcí a zmocňovaly se lidí natolik, že se v nich udála proměna k dobrému. Tuto působivou sílu jsme cítili zejména při svaté zpovědi.

Po mé první zpovědi u Otce Pia, o níž jsem již vyprávěla, následovalo ještě mnoho dalších zpovědí. Na každou z nich jsem se připravovala modlitbou při devítidenní nebo tříidenní pobožnosti. Také jízdy z Neapole do San Giovanni Rotondo jsem využívala poněkud k modlitbě. Čím lépe jsem byla připravena modlitbou, tím užitečnější a požehnanější byly tyto kratince vyměřené zpovědi. Těch několik minut, které měl Otec Pio pro zpověď každé ženy, plně vystačilo pro samu zpověď, pro svěření záležitostí a odpovědi u Otce Pia. U Otce Pia bylo všechno zaměřeno na podstatné věci. Chyběla zde zbytečná slova, jakékoliv plýtvání časem a přece nebylo pozorovat chvat při zpovědi, na všechno podstatné byl zde čas.

Zpovědi u Otce Pia začínaly poněkud otázkou, kdy jsme se naposled zpovídali. Těmito prvními slovy vznikalo spojení mezi Otcem Piem a kajícím. Připadalo to, jako by

náhle o nás všechno věděl. Dáváme – li nejasné nebo nepřesné odpovědi, pak on sám je opravil, on nás prohlédl, on nám ukazoval, jak před Bohem vypadáme.

Jako zpovědník používal Otec Pio způsobů chirurga, který z nutnosti zraňuje, aby vyléčil. Bylo – li v nás něco zlého, pak udeřil na základ toho zla a neúprosně to odstranil. Přitom Otec Pio nejednal z libovůle a také ne nespravedlivě. Jeho způsob jednání měl vždy léčivý účinek. Otec Pio nebyl také utěшитelem v obvyklém smyslu, měl totiž jen velmi zřídka slova útěchy a soucitu pro nás. Měl však vždycky slova posily. Uděloval novou sílu, zprostředkoval posilnění. Napřimoval nás, ukazoval nám malichernost našich starostí, netrpěl v nás smutek a bojácnost. Přiváděl nás k modlitbě a k důvěře v Boha. Způsob jeho pomoci byl způsob posily a ráznosti. Často, ba velmi často nám odnímal veškeré utrpení, aniž by ztratil mnoho slov. Nebylo – li však v jeho silách odstranit něčí utrpení, pak se nezdálo, že proměnil – tak říkajíc – nositele utrpení v obry: břemeno, které jsme jako slabší sotva vlekli, stalo se silou jeho slov a jehož příkladu náhle lehkým uzlíkem.

Když jsem si stěžovala jednou při jedné zpovědi na utrpení v rodině, které se mi často zdálo nesnesitelné, položil mi jen krátkou otázku jako odpověď : „A tohle ty nemůžeš snést?“ Tato jednoduchá otázka mi dala náhle poznat malichernou příčinu mého trápení. Od nynějška jsem nebrala věci tak vážně, tak osobně, a to mně později pomohlo natolik, že se mnohé obrátilo v dobré--.

Při jedné zpovědi jsem sdělila Otci Piovi, že mne postihlo velké bezpráví a tázala jsem se, jak bych se měla zachovat. Odpověděl mi : „Snes to! Bude to lehké!“

A skutečně, bylo mi později snadné nedbatí toho. Ale nejen to, zakrátko se mi dostalo tímhle bezprávím zvláštního zadostiučinění, jež jsem neočekávala, ale které jsem s díky přijala. Zdálo se mi totiž, že to úzce souvisí s mou zpovědí u Otce Pia.

Velmi přísně se mnou jednal Otec Pio pro mou vlažnost anebo tehdy, kdykoliv jsem nesplnila dané sliby. Otec Pio nesprošťoval slibů, které jsme učinili v nejvyšší nouzi z celého srdce a jejichž dodržení se nám potom zdálo těžké.

Ukazoval nám však cestu k věrnému dodržování a dodal nám k tomu sílu a horlivost.

Před několika lety jsem se zavázala, že ve společenství živého růžence se budu modlit každého sedmého dne v měsíci po jednu hodinu růženec. Žel, zapomněla jsem se modlit po několik měsíců. Když jsem se z toho vyzpovídala, nebylo to bráno jako podstatné a já jsem zůstala ve své vlažnosti. Teprve zpověď u Otce Pia mne jí zbavila. Jakmile jsem Otci Piovi řekla, že jsem nedostála této své povinnosti, řekl mi opravdově pohoršeným hlasem: „Nešťastnice, cožpak nevíš, že cestu k blaženosti dobývají jen horliví a nikoliv vlažní a spáči?“ Od té doby jsem dodržovala tuto hodinu modlitby se zvláštní horlivostí a přitom věnuji vždy též vzpomínku také Otci Piovi, on mi totiž zprostředkoval k tomu sílu a horlivost.

Jedna známá dívka přislíbila v těžké nemoci, že vykoná ke cti ukřižovaného Spasitele sbírku pro jistý kostel, který byl obzvlášť nutný, v případě, že se uzdraví. Helena, tak se jmenovala dívka, se uzdravila v nejkratší době a ihned také zkoušela začít se sbírkou v první děkované horlivosti. Byla však několika lidmi odmítnuta a proto jí sbírka připadala zatěžko, upustila od ní a pomýšlela na to, že si zvolí místo tohoto slibu něco snadněji proveditelného. Při jedné zpovědi u Otce Pia chtěla být zproštěna svého slibu.

Otec Pio ji slibu nezpřestil, dal jí zato pokyn poprosit z celého srdce ukřižovaného Spasitele, aby mohla co nejvěrněji dodržet svůj slib. Uposlechla jeho rady. Hned v příštích dnech našla velkorysý dárce, takže obnos byl sebrán v krátké době. Zakrátko po splnění slibu dostalo se jí také nečekané pomoci v jisté záležitosti, za níž se po léta zdánlivě marně modlila.

Pán ve smutku.

V jídelně hotelu „ Santa Maria delle Grazie“ v San Giovanni Rotondo jsem zpozorovala u stolu proti sobě jednoho pána v černém obleku a s černou kravatou. Výraz jeho obličeje zářil jakoby prodchnut velkou vnitřní radostí. Zdálo se mi, že je to pozoruhodný protiklad jeho smutečného šatu. Přihodilo se, že jsme se setkali v témž kupé na zpáteční cestě vlakem. A

jako kdykoliv jindy tehdy se někteří cestující nás nastupujících ve Loggii tázali, přicházíme – li od Otce Pia. Na naše přitakání nás prosili, abychom jim vyprávěli o Otci Piovi.

Zdalo se, že pán ve smutku nečeká na nic jiného dychtivěji než na to, aby mohl vyprávět o svém zážitku u Otce Pia. Začal :

„Před několika dny mi zabili mého jediného sedmnáctiletého syna. Těžkou ranou jsem byl zasažen natolik, že jsem nedoufal v uniknutí ze svého zoufalství. Nebylo pro mne útěchy. Kdysi mi jistý přítel vyprávěl o nějakém Otci Piovi, ..., o tom jsem však tehdy nechtěl nic slyšet. Opustil jsem svou rodinu, - manželku, dceru i syna – a žil jsem v cizoložství. Nic mi nebylo posvátné. Až přišlo tohle neštěstí. Uprostřed zoufalství jsem našel náhle jako záchranu vzpomínku na rozhovor o Otci Piovi. Cítil jsem, že u Otce Pia najdu útěchu. Jedině u něho. Sám nevím, jak mne to napadlo. Vzal jsem svou aktovku, pospíšil z kanceláře na nádraží a použil jsem prvního vlaku, který jel z Milána na jih. Když jsem včera klečel před Otcem Piem, řekl jsem: „ Otče Pio, zabili mi jediného syna !“ Jen tohle jsem mu chtěl říci, abych od něj slyšel slova útěchy. Nemyslel jsem na zpověď, nemyslel jsem vůbec na nic. Ale Otec Pio měl pro mne jen krátkou otázku: “A tohle ti ještě nestačilo?”

Náhle se mi vrátilo vědomí. Najednou ležel celý můj život přede mnou. “Ano, stačilo mi to, Otče Pio.“ „Nač ještě čekáš?“ Pak jsem vykonal zpověď.

Vzdor mému smutku jsem od včerejšího dne nejšťastnějším člověkem. Doufal jsem v naději, Otec Pio mi však dal mnohem víc jak naději – on mě úplně proměnil! Teď jedu zpět ke své manželce, jedu domů s lehkým srdcem...”

Dáma z Janova.

Jednou večer jsme seděli v hotelu okolo krbu. Nějaké dáma z Janova se chtěla téhož dne vyzpovídat u Otce Pia. Vyprávěla nám, že začala svou zpověď slovy :“ Otče Pio, před čtyřmi roky jsem ztratila svého muže a od té doby jsem nebyla v kostele.“ „Protože jsi ztratila svého muže, ztratila také Boha ?“ Běž !“

Nevěřila svým uším, takto s ní ještě nikdo nikdy nemluvil. Když chtěla něco odvětit, bylo okénko zpovědníka již uzavřeno. Nezbyvalo jí než opustit zpovědnici. Podnikla dalekou cestu, přijela z Janova, mnoho dní čekala, aby se mohla vyzpovídat u Otce Pia a nyní neměl pro ni Otec Pio jiné slovo než „běž“!

Nevěřila svým uším, takto s ní ještě nikdo nikdy nemluvil. Když chtěla něco odvětit, bylo okénko zpovědníka již zavřeno. Nezbyvalo jí, než opustit zpovědnici. Podnikla dalekou cestu, přijela z Janova, mnoho dní čekala, aby se mohla vyzpovídat u Otce Pia a nyní pro ni neměl Otec Pio jiné slovo než „běž“! Její muž ji během šťastného manželství nosil na rukou a ona doufala, že Otec Pio pochopí její bolest z tak těžce snášené ztráty a dá jí útěchu, aby mohla duševně se zotavit. Otec Pio neměl slova útěchy, ale vyřídil ji takovým způsobem! Vždyť sotvaže opustila zpovědnici, pociťovala palčivé přání usmířit se s Bohem a nadále žít ve víře. Šla proto ke knězi, který seděl v jedné z ostatních zpovědníků a když pověděla, že ji Otec Pio vykázal bez rozhřešení, vykonala dobrou zpověď. Sama uznávala, že právě odmítnutí Otce Pia bylo pro ni lékem, vždyť ono ji vlastně vyburcovalo z její mravní skleslosti.

Nalezla víru a ve víře jí byla udělena útěcha. Otec Pio jí potom podal svaté přijímání, před odjezdem obdržela od něho ještě požehnání a několik povzbudivých slov, takže nastupovala zpáteční cestu s lehkým srdcem.

„ UŽ si nestěžuj !...“

Jedna mně známá dáma, bydlící v San Giovanni Rotondo, trpěla silnými bolestmi kloubů.

V den své zpovědi u Otce Pia dorazila do kostelíka jen s největší námahou. Po zpovědi si stěžovala Otci Piovi na své utrpení a prosila o pomoc. Otec Pio jí neodpověděl.

To ji velice urazilo, a proto řekla:“ Ach, Otče Pio, cožpak se mnou nemáte soucit ? Tolik trpím. Uzavřete mne do své modlitby.“ Dřív než zavřel zpovědní okénko, řekl jí Otec Pio: „ UŽ si nestěžuj ...“

Když s pocitem ublížení a trochu zklamání vstala, zpozorovala, že může jít bez námahy a už necítila žádné bolesti.

Lež ze zdvořilosti

Při jedné zpovědi jsem řekla Otci Piovi, že jsem vyslovila v nouzi zdvořilostní lež.

„Co to může být za zdvořilost, když přitom urážíš Boha lží?“ A ukázal mi, že není nouze ani zdvořilost, která by stála za jedinou lež.

Při každé zpovědi mi Otec Pio stavěl stále a jedině Boha před oči. Postavil mě před Boha a ukázal mi jak před ním vypadám. Odstranil mou představu, jak vypadám sama před sebou anebo před lidmi a vzal mi ji jako bezcennou věc z ruky.

Neobroušený diamant.

Ne vždy byly odpovědi Otce Pia tak krátké. Když to muselo být, dal mi také delší odpověď.

Zvláštní důvod měla moje patnáctá návštěva v prosinci 1953 v San Giovanni Rotondo. Právě před ní jsem se vrátila z Rakouska. Při jedné pouti vyprávěl mi jeden kněz o tehdy často připomínaném „hnutí Caus“ a prosil mě, abych si vyžádala o něm mínění Otce Pia. Onen kněz byl sám v „Caus“ a to, co vyprávěl, naznačovalo, že nemálo lidí a mezi nimi i kněží jsou v nebezpečí, že budou oklamáni. Proto jsem chtěla neprodleně požádat Otce Pia o modlitbu a o radu. Hodilo se to právě v pondělí dne 14. prosince 1953, kdy jsem konala právě zpověď u Otce Pia. Ta mi dala příležitost pohovořit s otcem Piem o tomto „hnutí“, které nechtělo být sektou a mělo některé zásady, pro něž bylo označováno jako „předsín“, katolicismu. Otec Pio mi pozorně naslouchal a přislíbil, že se bude modlit zejména za kněze, aby poznali klam, jednalo se totiž skutečně o podvod. Pak mi ještě řekl následující, zdůrazňuje každé slovo svým nenapodobitelným vštěpujícím způsobem :

„Všechny sekty na světě se živí z katolické Církve. Naše svatá katolická Církev je jako velký cenný neobroušený diamant, z něhož se stále odškrabují štěpinky, které pak někdo – nikoliv bez přispění zlého ducha – začíná obrousovat, takže nakonec se třpytí jasněji než sám velký neobroušený diamant. A tohle jiskření vábí k sobě lidi, klame je a oslňuje, dokud střepinka nutně zase nezhasne a neponoří se v nic a dokud se zase někdo nepodejme hry klamání, Kristus nás před tím varoval!“

Poutník z Palerma.

Měli jsme tutéž zpáteční cestu z Foggie do Neapole. V mém kupé byly dvě ženy z Mesiny a manželský pár z Palerma.

„Myslím, že jsme všichni vykonali stejnou pouť,“ řekl pán z Palerma. Ano, všichni jsme přicházeli ze San Giovanni Rotondo, z oslavy padesátiletého kněžského jubilea Otce Pia. Bylo to 11. srpna 1960.

Obě paní z Mesiny vyprávěly, že nyní vykonaly již po třetí dalekou cestu ze Sicílie do San Giovanni Rotondo, aby svěřily Otci Piovi několik záležitostí a že mohly již tentokrát poděkovat za obdrženou pomoc. –

Také já jsem vyprávěla o svých návštěvách u Otce Pia, nejzajímavější vyprávění nám však poskytl pán z Palerma. Jako všichni, kdo se zpovídali u Otce Pia, vyprávěl také on zcela otevřeně – bez lidských ohledů – o svém životě, dokud ještě nepoznal Otce Pia a o své postupné proměně skrze Otce Pia.

„Přicházím ze socialismu. Ne, že bych byl politický ctižádostivec, který by považoval politiku za obchod nebo řemeslo nebo za zajištění pohodlného života. Byl jsem socialistou

z čistě ideálních důvodů, nauce jsem naprosto nevěřil. Trpěl jsem totiž tím, že jsou takoví chudáci a že je jich mnoho, kteří nemají nic, zatímco je tak mnoho takových boháčů, kteří vlastní všechno. Trpěl jsem pro nesčetná bezpráví, která postihují především ty nejchudší.

V socialismu jsem viděl řešení problému chudých.

Když jsem před několika lety slyšel o Otci Piovi, cítil jsem se okamžitě k němu puzen a tužil jsem po rozmluvě s ním o tomhle tématu. Protože mi však říkali, že Otec Pio je především zpovědník a že proto rozmluva o otázkách svědomí se může uskutečnit nejlépe při zpovědi, otálel jsem delší dobu s cestou do San Giovanni Rotondo. Kvůli socialismu jsem opustil náboženství již před mnoha lety, a proto mi to připadalo zatěžko rozhodnout se k vykonání zpovědi. Ale táhlo mne to stále více k Otci Piovi. Abych nepřišel k Otci Piovi s celým těžkým rancem hříchů, který jsem nahromadil za dlouhá léta bez zpovědi, šel jsem ještě před svou cestou do San Giovanni Rotondo k jednomu knězi v Palermu ke zpovědi a tam jsem toho složil co nejvíc... I když ne všechno. Pro zpověď u Otce Pia jsem si ponechal několik zvláštních otázek svědomí, na prvním místě své politické stanovisko.

Při mé první zpovědi u Otce Pia došlo však jen k několika prostým slovům.: „Otče Pio, jsem socialista...ale z čistého idealismu“, řekl jsem.

„Pěkný idealismus“, odpověděl Otec Pio suše a ironicky.

Umínil jsem si, že uvedu všechny důvody, které mne vedly k tomuto „ideálu“. Zjistil jsem však, že je to již zbytečné, klamný byl můj idealismus, a právě takové byly i mé důvody. Poznal jsem to, když jsem klečel před Otcem Piem. Zmohl jsem se ještě jen na to, abych řekl :

„Teď však, Otče Pio, již tak nesmýšlím...“

Rozhřešení, které mi udělil, pociťoval jsem jako první světlo na nové cestě.

Po návratu do Palerma musel jsem podstoupit ještě mnoho vnitřních bojů, než jsem se mohl plně odpoutat do svých stejně smýšlejících přátel. Pomohla mi při tom druhá zpověď u Otce Pia; bylo to především opět rozhřešení, které mě oblažovalo a dalo mi naději, že vírou překonám všechny obtíže. Svou třetí zpověď jsem vykonal krátce po politických volbách. Nyní jsem byl úplně osvobozen od svých dřívějších idejí. Bylo mi jasné, že ani socialismus ani jakýkoliv materialistický systém nemůže naprosto vyřešit problémy chudých a problémy lidské bíd. Chápal jsem také, že nikdo nemůže prostě vzít druhému náboženství, které je nesčetným lidem silou a oporou, a že nikdo je nemůže oloupit o jejich svobodu. A také to, že právě chudí a ti nejchudší by se bez náboženství dostali ještě do mnohem větší bíd. – Řekl jsem Otci Piovi, že jsem tentokrát už socialisty nevolil.

„Koho jsi volil,“ zeptal se mě. „Nikoho...“ odpověděl jsem, „vždyť tak, jako jste se nesmířil s tím, abych volil socialisty, právě tak bych se nesmířil s hlasem pro své bývalé politické odpůrce. Proto jsem tentokrát nevolil nikoho...“

„Teď si hledej rozhřešení někde jinde...“ řekl mi krátce Otec Pio a jednoduše mne poslal pryč bez rozhřešení. Tenhle obrat jsem nečekal; podnítil ve mně těžkou krizi, ta jako by mě uvrhla do propasti. Bylo třeba drahného času, než jsem poznal, že Otec Pio měl pravdu. Katolík totiž nepotřebuje ani politiku ani politickou stranu, vždyť nalézá svou odpověď ve víře, která je schopna uspořádat jeho život do nejmenších detailů a řešit sociální problémy. Katolík se vůbec nepotřebuje míchat do politického dění ostatních, pokud toto politické dění neohrožuje jeho víru a jeho svobodu. Protože existují politické strany, které uzavírají kostely a které utlačují duchovní svobodu, ten nejcennější lidský statek, musí být katolík ve střehu a nesmí se vyhýbat povinností, které mu politická činnost druhých navalí.

Brzy jsem opět zatoužil po San Giovanni Rotondo. Sice jsem se pokusil nejprve odporovat tomuto vnitřnímu hlasu, ale hned jsem použil prvních volných dní, abych jel za Otcem Piem. Moje čtvrtá zpověď u něho se mi vryla nezapomenutelně do paměti; byl mi a skutečně zůstává doposud skutečným Otcem ! Jak jen mohu, jedu za ním. Do San Giovanni Rotondo se nejedí nadarmo. Tady nabývají významu i ty nejmenší věci. Tak například tohle : Předevčírem večer jsme se vrátili velmi unaveni cestou do San Giovanni Rotondo a teprve po dlouhém hledání jsme našli přístřeší, které již nemohlo být nepohodlnější. Má žena mi činila trpké výčitky a já jsem se silně zlobil – jakou mám vůbec snadnou náchylnost k tomu, abych se zlobil. Když jsem šel včera ráno po slavnosti k Otci Piovi, abych ho pozdravil

v klášteře, padl mi do očí nápis na dveřích jedné cely, který jsem dříve neviděl a který jsem jako naschvál tentokrát musel vidět. Zněl :

„Nezlob se, jen pošetilci se zlobí !“

Tohle přísloví jako by bylo napsáno pro mě. Pociťoval jsem je jako pokyn, který si mám vzít k srdci. Hleďte, takové je to v San Giovanni Rotondo : lidí je tam bezpočet, přesto jsou tam pro každého jednotlivce patřičná slova !“

A to jsme právě dorazili do Neapole. Já jsem již byla u cíle, zatímco Sicilané měli před sebou ještě poměrně dalekou cestu. Rozloučili jsme se opravdu srdečně. Všichni jsme byli radostné myslí, jak je to a vždy bývalo po návštěvě u Otce Pia.

Pro jedno obrácení

Při jedné své zpovědi jsem měla příležitost prosit Otce Pia o radu pro dosažení obrácení na víru pro jednoho mně blízkého člověka. Překážky, nepřekonatelné zdánlivě jako těžká pouta, stavěly se do cesty tomuto obrácení – které po lidsku řečeno – vypadalo zcela beznadějně. Když jsem Otcí Piovi krátce pověděla o tomhle případu, otázala jsem se : „ Otče Pio, jak se mám modlit , abych dosáhla tohoto obrácení ?“

Otec Pio mi neuvedl nějakou formuli modlitby, neříkal také nic o „ obětech „ nebo o „ snášení bolesti“. Pro takovýhle „ beznadějný“ případ znal jen jediný účinný prostředek, a to prostředek, který je těžší než modlitba, oběť a snášení.

Řekl mi :

„ Snášej všechno v pokoji, polož to na misku vah Boží spravedlnosti za toto obrácení na víru !“

Od této zpovědi jsem se učila „ nést všechno v pokoji „, cvičení podivuhodné, léčivé, účinné. Není to snadno dosažitelné, když jsme toho ale dosáhli, pak je lehké v něm vytrvat. Je to mnohem víc než pouhé snášení, protože v tom je přece ještě stále všechno jediným břemenem : starosti, žal, utrpení – avšak také Boží vůle. Proto v pouhém snášení utrpení nemůžeme najít pravý mír, do snášení se přece ještě mísí vzpoura, která jsouc podobna kopce jedu, který může zkazit to nejlepší víno, odnímá oběti účinnost. V onom „ nést všechno v pokoji“ už není nic břemenem, pohybujeme se uprostřed míru a v radosti Boží lásky, která všechno ulehčuje, která nás posiluje a vede, jíž jedinou chceme být posilováni a vedeni. Nic již neruší Boží řízení v nás a pro nás a tím už nic neruší působivost našich námah pro bližní.

O svých zpovědních zkušenostech u Otce Pia jsem napsala jednomu učenému kapucínskému knězi. Z odpovědi jeho dopisu vyjímám následující řádky :

„ To, co píšete o krátkých a znamenitých radách Otce Pia ve zpovědnici udílených, souhlasí s tím, čemu se vyučuje v mystické teologii, zejména v tom, že při pokrocích dokonalosti duše se stávají dary Ducha Svatého obzvláště účinnými a dávají vzniknout odpovědím, v nichž je podivuhodně znamenitá jistota a vstřípení.“

Odpověď tohoto kněze, jíž chci zakončit kapitolu o zpovědním vedení Otce Pia, může posloužit k vysvětlení také těm lidem, kteří si kladou otázku, jak je to možné, že zpovědi u Otce Pia, ač sestávají jen ze zcela krátkých slov a přesných, skoupých odpovědí, mají v sobě tak úžasnou působivost a byly již přčetným lidem k velkému duchovnímu užítku.

Vyslyšení

Je něco zvláštního na vyslyšeních.

Každé vyslyšení má svou zvláštní cenu, své vlastní světce, své vlastní pouti, své zvláštní podmínky. Vyslyšení jsou veřejným projevem Božího milosrdenství. Avšak dříve než se nám rozvinou a než nám jsou uděleny, skrývají v sobě tajemství, které je vlastní každému dění Prozřetelnosti. Předem neznáme cesty ani podmínky, nevíme, kterému světcovi je svěřeno zprostředkování, která oběť, která pout' a které modlitby vedou k vyslyšení. Jak je dostáváme? Jedině prostřednictvím víry. Bůh zaslal do našeho srdce přání a my se začínáme modlit, začínáme se ucházet o Boží milosrdenství. Často však vidíme, že sami se svou modlitbou nic nedokážeme, zatím co žádost stále víc pálí v našem srdci.

Pátráme po pomocnících. Jdeme k těm, o nichž víme, že jsou obětavější, že jejich modlitba je účinnější, že jsou úžeji spojeni s Kristem a hlouběji zakotveni v Bohu. Svou důvěru věnujeme takovým pomocníkům, kteří se podobají bezpečným horským vůdcům, k jejichž lanu se můžeme připoutat, abychom zdraví dorazili k cíli. A tak jako Bůh obdařuje lidi schopnostmi, tak aby mohli být ostatním zdatnými horskými vůdci, kteří mají dar, být nám cennými pomocníky v našich nesnázích. Jedním takovým pomocníkem v naší době byl Otec Pio.

Bylo to především tohle poslání Otce Pia, které volalo tak mnohé lidi do San Giovanni Rotondo. Jezdili jsme k Otci Piovi, abychom obdrželi pomoc ve svých záležitostech, psali jsme mu, aby uzavíral naše starosti do svých modliteb nebo jsme mu v duchu posílali své prosby. Otec Pio odpovídal ať už přímo či nepřímo, udílel pokyny, pomáhal. Jeho odpovědi byly ponejvíce velmi stručné, jeho pokyny bývaly obsaženy často v několika málo slovech, způsob jeho pomoci byl zcela zakotven v Prozřetelnosti tak, jako by na zprostředkování, na pomoci neměl žádnou zásluhu, žádný podíl.

V těch mnoha případech, které jsem doporučila Otci Piovi za těch mých šedesát návštěv v San Giovanni Rotondo osobně či dopisem nebo taky modlitbou, nepodobala se žádná odpověď druhé. Pro každý jednotlivý případ měl svůj zvláštní návod, své neočekávané prostředky pomoci. Jeho odpovědi nebyly libovolné, vždyť je nevydával sám ze sebe, nebyly výsledkem nějaké nálady. Říkal nám to, co nám chtěla říci jeho prostřednictvím milosrdná Boží Prozřetelnost, a proto byly tak působivé. V pravém slova smyslu byl Otec Pio nástrojem Prozřetelnosti, ukazatelem na cestě k vyslyšení.

Z četných případů vyslyšení, které bych mohla uvést, volím dvě následující vyslyšení : Uzdravení z velmi těžké tělesné nemoci a vysvobození z dlouhotrvajícího duševního utrpení.

V prosinci 1955 zavolala mě jedna známá paní a stěžovala si mně na své těžké hoře : Její muž, ač teprve pětáctiletý, náhle zcela ochrnl a ležel na smrtelné posteli. Uprostřed žalu ji však napadla myšlenka poprosit Otce Pia o pomoc. Protože bylo nebezpečí z prodlení a protože ona sama nemohla odcestovat, poprosila mě, abych zajela k Otci Piovi. Dne 14. prosince jsem odcestovala s oběma dcerami oné paní do San Giovanni Rotondo. Na příští den jsme se dobře připravily. Dívky napsaly prosebné dopisy a také já jsem vypsala záležitost následujícími krátkými řádky : „ Otče Pio, modlete se, aby Mario N. mohl opět hýbat svými rukama a nohama a aby byl navrácen zdrav své rodině.“ Více jsem nenapsala a víc také nebylo potřeba psát. U Otce Pia bylo všechno stále jednoduché a soustředěné na podstatné.

Příštího rána jsme šly na mši svatou Otce Pia a pak jsem dostala svolení, zajít během zpovědi žen ke zpovědnici Otce Pia. Proto jsem mohla osobně předat Otci Piovi naše dopisy a poprosit ho, aby požehnal medailku pro nemocného. Otec Pio mi vzal dopisy z ruky, požehnal medailku a řekl : „Ať jde potom poděkovat ke svatému Mikuláši.“

V této prosté a naprosto nečekané odpovědi bylo obsaženo všechno : uzdravení nemocného a cesta, která vedla k tomuto vyslyšení. Těm kteří Otce Pia neznali, by to mohlo znít divně. Já jsem však byla již zvyklá na odpovědi Otce Pia a znala jsem jejich význam. Věděla jsem, že jsem obdržela dobrou odpověď a že můžeme jet do Neapole s radostným srdcem. Nevěděla jsem však, že máme vykonat před naší zpáteční cestou do Neapole ještě pouť ke svatému Mikuláši. Sběhlo se to tak : když jsme opouštěly kostel, šel mi vstříc jeden z řidičů aut, kteří mají připravená svá taxi na kostelním náměstí k jízdám do San Michele a Foggie, a otázel se mne, nechci – li jet do Bari. Obě dívky si okamžitě přály jet do Bari a naléhavě mě o to prosily. Náhle jsem už věděla, proč máme vykonat tuto pouť. V Bari je totiž svatyně svatého Mikuláše. Ani řidič, ani dívky nemohly vědět o příkazu Otce Pia, neměla jsem dosud čas, abych o tom s nimi hovořila. Dívky neznaly Bari a nevěděly nic o svatyni sv. Mikuláše. Tím spíše jsem viděla v tomhle podivném řízení / Boží Prozřetelnosti / souvislost s odpovědí Otce Pia. A tak jsme jely do Bari. V basilice sv. Mikuláše jsme se modlily za uzdravení nemocného. Potom jsme šly do sakristie, abychom nechaly sloužit prosebnou mši svatou ke cti sv. Mikuláše a zde jsme dostaly několik lahviček „ many sv. Mikuláše „ pro nemocného. Je to léčivá tekutina, která kane z ostatků světce. Mario N. se uzdravil. Prosba obsažená v několika řádcích se vyplnila do písmene. Mario N. byl zakrátko zbaven ochrnutí a navrácen zdravý své rodině. Ještě večer v den našeho návratu z Bari učinil s manželkou slib, že vykonají děkovnou pouť do svatyně sv. Mikuláše v Bari. Dne 1. září 1956 splnili tento slib a zajeli pak také do San Giovanni Rotondo, aby poděkovali Otci Piovi. Příštího roku vstoupil uzdravený manžel do laického řádu Božího hrobu v Jeruzalémě a od té doby konají každoročně o Vánocích nebo o Velikonocích pouť do Svaté země. A tak přišlo s tímto vyslyšením také mnoho dobra do duchovního života zmíněné rodiny.

V následujícím případě šlo o dlouholetou duševní chorobu. Jedna velmi bohatá paní – paní Lidia – ztratila před deseti lety svou jedinou dcerušku a nemohla se z této ztráty vzpamatovat. Nic ji nemohlo potěšit. Stala se břemenem sobě i své rodině. I její víra byla otřesena. Když byla dceruška na smrt nemocná, byla denně na mši svaté a u sv. přijímání, mnoho se namodlila a učinila mnoho slibů, ale nic nemohlo zachovat na zemi dítě tolik milované svými rodiči. Dceruška se jmenovala Maria Tereza / rodiče ji nazývali Marisa /, bylo velmi milé a zbožné dítě, zemřelo v šesti letech, jako andílek, podobna malé světici a zanechala své rodiče v nepopsatelném žalu.

Od té doby uběhlo deset let. Paní Lidia na tom byla duševně špatně. Vypadalo to, jako by ji nemohl nikdo vytrhnout z její duševní tísně. Jednoho dne slyšela o Otci Piovi. Ačkoliv se stala už dříve pochybovačkou o všem, co nám nabízí víra v dobách utrpení, zachytila se okamžitě myšlenky, že Otec Pio by jí mohl pomoci. Když jsem jela v srpnu 1953 do San Giovanni Rotondo, umínila jsem si doporučit její případ Otci Piovi. Sama paní Lidia mi dala pro Otce Pia krátký prosebný dopis. Když šel po mši svaté Otec Pio kolem mě do zpovědnice pro ženy, mohla jsem mu předat dopis. Pro bližší slovní vysvětlení jsem však neměla příležitost. A přece jsem dostala pokyn. Když šel kolem mne, Otec Pio mi totiž řekl jen: „Měla by udělat něco pro sv. Františka ...“

Dřív než jsem opustila San Giovanni Rotondo, napsala jsem paní Lidii několik řádků s tímto vzkazem. Dopis přišel právě v den jejího narozenin a to jí způsobilo obzvláštní radost. Hned se také snažila následovat rady Otce Pia.

V bývalé světničce zemřelé dcerušky stále ještě pečlivě schovávala mnoho z prádla a šatů. Celým srdcem visela na těchto věcech. A přece, jen dostala odpověď Otce Pia, už jí bylo jasné, že musí všechny tyto věci darovat z lásky k sv. Františkovi pro chudé děti. Jednou odpoledne mě poprosila o doprovod na předměstí Neapole Torre del Greco ke klášteru, v němž sídlí řád františkánek, které zejména uctívají stigmata sv. Františka. Tyto sestry vedou tamní sirotčinec „Matky Boží dobré rady“. Jely jsme tam s třemi napěchovanými kufry. Předala je sestrám, aby rozdělily věci podle potřeby. Když paní Lidia viděla v sirotčinci mnoho chudých dívek, cítila, že si musí vzít jedno z těch děvčátek místo Marisy, přece však si chtěla nejprve vyžádat mínění Otce Pia. Při jedné zpovědi jsem se ho na to mohla otázat. Otec Pio neschvaloval adopce, v tomhle případě však byl rozhodně proti, protože v rodině žili ještě dva dospělí synové. Poradil však paní Lidii, aby se stala pěstounkou chudé osiřelé

dívce s povoláním k řeholi a aby jí pomohla uskutečnit její povolání. Znovu jsme jely do kláštera těchto sester a ptaly jsme se po takové dívce. Našly jsme ji. Byla to velmi chudá dívka, která cítila povolání do řádu ctitelek stigmat sv.Františka. Této dívky se paní Lidia ujala jako své schovanky, starala se o její výbavu a řádu a o všechny výlohy, takže ta dívka mohla okamžitě odcestovat do noviciátu do Florencie.

Skutečně mateřským způsobem pečovala paní Lidia nadále o tu dívku, která byla nyní novickou a v řádu měla jméno Marisa. Kdykoliv jen mohla, zajela paní Lidia do Florencie navštívit svou schovanku. Vykonala také všechno pro to, aby svátky obléknutí řeholního oděvu a složení slibů byly svátky srdečné radosti pro povolanou – Sestru Marii Terezu – pro její vlastní rodinu a pro celý klášter.

Vykonala později ještě mnoho pro sv.Františka. pomáhala velkorysími dary při sbírkách pro tehdy budovaný klášter v Pietrelcině, rodišti Otce Pia. Pečovala o tamější oltář sv.Františka a vzpomínajíc na Marisu převzala také náklad na postavení oltáře Neposkvrněné Panny. Všechno to vykonala s radostí a horlivostí, neboť od toho dne, kdy darovala výbavičku Marisy osiřelému děvčátku sv.Františka, vstoupil do ní nový život. Naráz byla osvobozena od své tísně a od ochabnutí ve víře. Všechno prováděla v opravdové vzpomínce na Marisu, jenže zatímco jí vzpomínka na Marisu vháněla slzy do očí, do srdce lítost a hořkost, stala se jí nyní každá vzpomínka vzpruhou a podnětem, k dobrým skutkům, které naplňovaly její život radostí. Sv.František světec radosti, který vyhostil smutek ze světa a všechny v lásce před ním varoval, protože smutek zdržuje od chválení Boha a od díkůvzdání, jímž jsme Bohu povinni, byl tedy proto správným lékařem.

To, že otec Pio svými prostými a před Bohem vnuknutými slovy dosáhl těchto vyslyšení a byl s to vyprosit vše dobré, co jim následovalo, nemůžeme si vysvětlit jinak než jeho Bohem daným posláním: Být nástrojem Prozřetelnosti a ukazatelem cesty při vyslyšení.

OBRÁCENÍ

„Chceme slavit hodokvas a být veselí.
Neboť tento můj syn byl mrtev a opět žije;
byl ztracen a opět je nalezen.

/Luk 15, 24/

V jistém smyslu jsme obrácenými my všichni, kteří jsme zaslechli volání ze San Giovanni Rotondo a následovali je. Bylo lhostejno, z jakých společenských kruhů, z kterých povolání a z kterých zemí jsme přišli. Bylo také zcela jedno, zda jsme byli ateisty, svobodnými zednáři, protestanty, pravověrnými či také špatnými nebo vlažnými katolíky. Otec Pio byl náhle zde; podobal se sokolu, který nás ukořisťoval pro Boha. Bylo snadnější ho následovat, než mu klást odpor.

Co je vlastně obrácení ?

Obrácení je obšťastňující přeměna v Kristu, / v přijetí a uskutečňování nejsvětějšího učení syna Božího Ježíše Krista v praktickém denním životě, která nám zprostředkuje radost z víry, z přikázání a ze svátostí. S touto radostí začíná nový život, život spásy, který všichni zbožní / věrní praktičtí / katolíci vyprošují tak vroucně pro všechny lidi.

Otec Pio vymohl tento život nesčetným lidem. Horlivý autor a rozšiřovatel prvních zevrubných knih a spisů o Otcích Piovi, Alberto del Fante, píše ve své knize „Pel la Storia: “Neostýchám se přiznat, že jsem byl svobodným zednářem, ateistou, že jsem v nic nevěřil. V každém ohledu mi Otec Pio navrátil pravý život. Dnes se mohu modlit, každou neděli jdu na mši svatou, těší mne, když mé děti se pokřizují před jídlem, aby poděkovaly za denní chléb. Jdu ke sv. přijímání a jsem šťastný, že mohu přijímat Tělo Páně. Kdo má mou odvahu, zakusí i mého štěstí.“

O tomto štěstí mluví všichni obrácení. Jistý ruský vyznavač pravoslavií Nestor Katerinovič – který přestoupil s celou svou rodinou ke katolické víře, když byl poznal Otce Pia, nemohl se dost navyprávět o tomto štěstí. Přiznal, „že Otec Pio triumfoval nad našimi

srdci, ale jeho vítězství nám propůjčilo takové štěstí, že kdykoliv přijdeme k jeho klášteru, nemůžeme jinak, než projevit mu svou nepomíjející vděčnost. „

Vzpomínám si, jak jsem byla užaslá při jedné ze svých prvních návštěv v San Giovanni Rotondo, když nám jistý známý inženýr z Milána všem otevřeně vyprávěl o svém převelikém štěstí, jehož se mu dostalo prostřednictvím Otce Pia. Po dvaceti šesti letech našel cestu zpět do církve a ke svátostem. Stalo se to tak : Jeden z jeho nejlepších přátel, byl to duchovní syn Otce Pia, ho nezdárka vyzval, aby jel s ním do San Giovanni Rotondo. Ale vždycky to energicky odmítl. Když se jednou vrátil jeho přítel ze San Giovanni Rotondo, řekl mu : „ Modlil jsem se za tebe, také tebe jsem doporučil Otcí Piovi.“ „ To se tedy namáháš nadarmo ! Lpím příliš na svých hříších,“ byla vždycky jeho odpověď. Nakonec mu přinesl onen přítel obrázek od Otce Pia, který jen „ kvůli příteli“ přijal a vložil do náprsní tašky. O několik dní později, když šel za svou zábavou, ucítil silný dým. Vyděšen pátral po příčině, žádnou však nenalezl. Pádil domů, pronásledován čpavým zápachem! „ Co je to?“ Ptal se sám sebe zneklidněn. „ Je to tvůj špatný život,“ řekl mu jeho vnitřní hlas. Tahle myšlenka, tohle zaslechnutí vnitřního hlasu bylo mu právě tak nevysvětlitelné jako dým, který ho obklopoval. A přece mu náhle zasvitlo: „ Musím svůj život změnit. Já musí jít k Otcí Piovi!“- Ještě týž večer se rozjel do San Giovanni Rotondo. Přihlásil se ke zpovědi u Otce Pia, nedostalo se mu jí však hned, musel čekat několik dní. V téhle době čekání se ptal sám sebe opět a opět: „Co tu mám co dělat? Co udělám u Otce Pia?“ Když nadešel den jeho zpovědi, ptal se sám sebe : „ Co řeknu Otcí Piovi ?“

Vykonal dobrou zpověď, skrze ni – jak nám sám řekl – mu byl darován nový život. Řekl nám také, že nyní pociťuje takové štěstí, jaké nepocítil nikdy předtím ve svém zhýčkaném životě.

+ + +

Poněvadž je nemožné pro úzký rámec jedné kapitoly vylíčit byt i nepatrný díl velkého počtu obrácení dosažených prostřednictvím Otce Pia, volím jen několik málo případů a ty jsou obzvláště vhodné , aby nám podaly obraz o osobnosti a o velice blahodárném působení Otce Pia.

SVOBODNÍ ZEDNÁŘI

Již několikrát zmíněný spisovatel a první horlivý životopisec Otce Pia, Alberto del Fante, který získal svými spisy desetitisíce lidí pro Otce Pia, byl vedoucím svobodných zednářů. Jako takový napsal kdysi ve florentském časopise „ Italia Laica „ několik ostrých článků proti Otcí Piovi, ač ho tehdy osobně vůbec neznal.

Prostřednictvím Otce Pia dosažené náhlé uzdravení / zázračné / jeho synovce, u něhož se lékaři vzdali další naděje / léčby /, probudilo v něm přání poznat osobně Otce Pia. Ze zvědavosti a se skeptickými pocity podnikl cestu do San Giovanni Rotondo. Když však viděl Otce Pia, zúčastnil se jeho mše svaté a slyšel ho pak také hovořit, byl Otcem Piem do té míry přemožen, že se v něm udála radikální přeměna, která z něho udělala znamenitého katolíka a jednoho z nejhorlivějších a nejúčinnějších duchovních synů.

Alberto del Fante si vzal potom úkol získat bývalé kamarády ve smýšlení zpět pro pravou víru. Hlavně jeho velmi rozšířené vyznání „Od pochybností k víře „ přimělo mnoho jeho bývalých kamarádů zajet k Otcí Piovi. U Otce Pia pak našli snadno cestu zpět k víře.

Nezdárka byl del Fante žádán, aby působil jako prostředník u Otce Pia. Tak ho prosil jeden z jeho přátel, který byl členem lóže svobodných zednářů v Boloni a který byl del Fantovými spisy upozorněn na Otce Pia, aby mu nechal požehnat obrázek sv.Františka z Assisi.

Když přišel del Fante k Otcí Piovi a vyňal obrázek k požehnání, řekl Otec Pio : „ Tento obrázek patří jistému svobodnému zednáři, ale vždyť svobodný zednář, který chce u sebe nosit sv.Františka, má již ducha víry. „

Za pár dní nato, když del Fante přinesl svému příteli Otcem Piem požehnaný obrázek, odjel onen zednář do San Giovanni Rotondo a u Otce Pia našel své obrácení a

návrat do církve. Ze San Giovanni Rotondo psal potom svému příteli del Fantovi následující řádky :“ Jsem přešťasten ! Ústně ti budu vše vyprávět. Ve svém životě bych nemohl udělat lepší rozhodnutí. I tobě buď za to dík „.

Lékař Dr.Giorgio Festa, který byl pověřen církevní vrchností, aby se ujal vědeckého prozkoumání ran Otce Pia a který potom vyložil výsledky vyšetřování ve své zajímavé knize „ Záhady vědy a světla víry „, vypráví právě v této knize o podivuhodném obrácení svého bratrance , známého právníka Cesare Festy, kdysi starosty v Arenzanu u Janova, který byl velmi významným vůdcem ligurské svobodné lóže.

Dr.Festa vyprávěl svému bratranci o návštěvách v San Giovanni Rotondo. Jeho zpráva o vědecky nevysvětlitelných ranách Otce Pia a jeho zaujetí pro neobyčejnou osobnost Otce Pia vedly nezdědka k tuhým sporům mezi oběma bratranci. Jednoho dne se přece právník Festa rozhodl, že pojedje do San Giovanni Rotondo. Nikdo ho nenutil, následoval pouze náhlý neodolatelný nitřní hlas , přerušil všechny své práce a jel z Janova přímo k Otci Piovi. Když přišel ke klášteru a chtěl se otázat řeholníků, kteří stáli na klášterní chodbě, po Otci Piovi, předstoupil sám Otec Pio, srdečně ho pozdravil a aniž by měl právník čas, řekl mu Otec Pio :“ Milý pane, vy jste k nám sice přišel, ale vy jste přece svobodný zednář!“ Nanejvýš užaslý, ale přesto jistým hlasem odpověděl právník : „ Ano, Otče.“

„ A jaká je vaše úloha jako svobodného zednáře? „ tázal se otec Pio.

„ Z politického hlediska potírat církev !“ byla jeho odpověď.

Otec Pio na něj soucitně mrkl, vzal ho potom za ruku a vedl ho s sebou. Nyní následovala dlouhá rozmluva mezi oběma . Jedinečným způsobem vyprávěl Otec Pio podobenství o ztraceném synovi a ukázal mu velikost milosrdenství Otce vůči bídě hříšného syna. Tahle rozmluva vedla potom k podivuhodnému obrácení právníka.

Rozradostněn nad svým obrácením, chtěl právník Festa ihned veřejně vzdát se svých dřívějších ideí. Při loučení se tázal Otce Pia, jak se má zachovat. Otec Pio radil k rozumnosti: „ Počkej s tím. V pravý čas ti dá Pán Bůh sám znamení.“

Po návratu do Janova začal nový život, plný horlivosti ve víře. Zakrátko ho to opět táhlo k Otci Piovi do San Giovanni Rotondo. Při jeho druhé návštěvě ho přijal Otec Pio do třetího řádu sv.Františka a oblékl ho do františkánského škapulíře, přesto ještě veřejně patřil k svobodnému zednářství. Otec Pio myslel na budoucnost, věděl, že to bylo pravé obrácení, jdoucí do hloubky, a chtěl mu dát oporu a posilu do brzkých bojů, které s sebou nevyhnutelně přinese veřejné zřeknutí se dřívějších názorů. Otec Pio mu daroval v den jeho oblačky Nový zákon a do knihy napsal následující věnování :

„ Blažení, kteří přijímají slovo Boží pokorným srdcem, horlivě je v sobě uchovávají a věrně následují.“

O několik dní později po tomto novém oblažujícím setkání s Otcem Piem dostalo se Festovi příležitosti zajet do Lurd vlakem poutníků, které vedl milánská arcibiskup. Tato puť byla jeho velikým zážitkem. Lurdy „ město zázraku a modlitby „, zjevily mu ducha sv. Františka v celé jeho velikosti. Následuje šlépějí svého svatého řádového Otce strávil dny této pouti v chudobě, ve službě nemocným, ve františkánské radosti.

Po jeho návratu začal pak boj, který ho vedl k veřejnému zřeknutí se dřívějších myšlenek. Úvod k tomu dal socialistický list „ Avanti „, který uveřejnil článek s obrovským nadpisem „ Svobodný zednář v Lurdech “, v němž byl nejostřejším způsobem napaden advokát Cesare Festa. Tento článek způsobil také první poplach v lóžích svobodných zednářů. Útočili na něho nyní ze všech stran. Ó, kdyby ho Otec Pio nebyl tak podivuhodně vedl, kdyby ho nebyl krok za krokem tak podivuhodně připravoval a posiloval, stěží by byl mohl podstoupit tento boj. V ligurských svobodozednářských lóžích bylo svoláno tajné všeobecné shromáždění, kde se mělo rozhodnout o odsouzení advokáta Festy. Právník zvěděl den, hodinu a místo tajného sezení a rozhodl se, že se ho zúčastní. Otec Pio, který byl v rozhodných okamžicích stále na blízku svým duchovním dětem, nechyběl také v tomto okamžiku. Právě v den, kdy se mělo konat shromáždění, přišel dopis od otce Pia! Již po měsíce nedostal právník zprávu od Otce Pia a nyní , v tento rozhodný den, přišly těsně před schůzí následující řádky do Otce Pia :

„ Nestyd' se přiznat ke Kristu a k jeho učení ! Nyní je čas podstoupit veřejně boj , Dárce všeho dobra ti dá k tomu sílu !“

Neskonale posílen těmito vpravdě inspirovanými slovy Otce Pia, odebral se právník Festa do generálního shromáždění zednářů : konečný boj se zednářstvím a veřejné zřeknutí se změnilo v opravdové vnitřní vítězství.

Jeho první cesta pak vedla k Otci Piovi do San Giovanni Rotondo. Jeho druhá cesta vedla do Říma, kde byl přijat svatým Otcem Benediktem XV. v soukromém slyšení. Velmi hluboce dojat vyprávěl svatému Otci o svém obrácení skrze Otce Pia. S velkým zájmem ho vyslechl papež Benedikt XV. a potom pravil :

„ Ano, Otec Pio je skutečně Božím mužem, jedním z těch, které Bůh čas od času posílá na zem, aby obraceli lidi. Ještě si ho lidé příliš málo váží. Ale ty přispěješ k tomu, aby se jeho pověst rozšířila, aby ho mnozí lépe poznali. „

Právník Cesare Festa se stal vzorným terciářem františkánského řádu a horlivým obráncem víry. Celou svou působivost jako obratný řečník a spisovatel postavil do služeb Boha a církve.

PROTESTANTÉ

Jak jsme se dostali k Otci Piovi ? Jak se stalo, že Otec Pio se stal přece známým v celém světě, přestože po desetiletí neopustil svůj klášter od světa odloučeném San Giovanni Rotondo ?

Duchovní děti s obrázky Otce Pia učinily ho rázem známým celému světu. Téměř každý z nás přišel k Otci Piovi prostřednictvím některého z jeho duchovních synů nebo některé z jeho duchovních dcer, a dříve než jsme ho osobně poznali, dal nám už někdo od něho obrázek.

Byly to především duchovní děti Otce Pia, „děti první hodiny „, onen malý, děkuvný houf obrácených a vyléčených, kteří slovem a příkladem, modlitbou a písmem razili nesčíslným lidem cestu k Otci Piovi.

K tomuhle malému houfci „ první hodiny „ patří také jedna Američanka a jeden Němec, kteří oba přišli z protestantismu a kteří potom jako duchovní děti Otce Pia – vskutku dobré ovoce dobrého stromu – se stali vynikajícími nástroji Prozřetelnosti pro poslání Otce Pia.

Mary McAlpin Pyle z Nového Yorku, patřila kdysi k presbytariánům; přišla ke katolické víře prostřednictvím Otce Pia. Mše svatá Otce Pia jí pohnula natolik, že se rozhodla zůstat v San Giovanni Rotondo. Tehdy stál klášter ještě ve své původní osamocenosti; široko daleko nebyly domy ani hotely nebo zvláštní příležitost k ubytování. Obec, k níž patřil klášter, byla vzdálena dva kilometry. Matka Mary Pyleové , která poznala, že její dcera by nemohla být nikde šťastnější než zde, nechala pro ni postavit v blízkosti kláštera vilu, která se potom stala domovem skutečného františkánského života. Mary Pylová, která zakrátko vstoupila do třetího řádu svatého Františka, shromáždila kolem sebe první členy řádu, který tehdy vykvétal ve stínu – nebo raději bych řekla ve světle – kláštera Santa Maria Delle Grazie.

Mary Pylová, která zemřela v pozhnaném věku několik měsíců před smrtí Otce Pia, byla citlivou hudebnicí, řídila kostelní chór. V jejím domě se stále pracovalo pro církev a pro klášter. Mimo své rodné angličtiny ovládala plynule němčinu, italštinu a francouzštinu, takže většina cizinců, kteří přicházeli do San Giovanni Rotondo, vykonávala také u ní návštěvu, aby slyšeli o Otci Piovi , neboť Mary Pylová , věrná od první hodiny, znala jako nikdo jiný nesčetné epizody ze života Otce Pia a uměla je hostům vyprávět rozkošným způsobem.

Její největší a trvalou zásluhou jsou však díla, která byla vybudována v rodišti Otce Pia, v Pietrelcině. Neúnavným působením, získáváním, sbírkami a velkorysými obětmi jejího vlastního jmění vznikly v Pietrelcině velký kapucínský klášter s noviciátem krásný kapucínský kostel. Otec Pio kdysi věstil vznik tohoto kláštera, Mary Pylová měla být nástrojem Prozřetelnosti pro uskutečnění této předpovědi. Také ona to byla, která s pečlivostí získala přízemí rodného domku Otce Pia pro řád kapucínů právě tak jako patrový dům rodičů, který koupila a který získal v roce 1898 otec Pátera Pia svými úsporami;

ty si ušetřil jako vystěhovalecký zemědělský dělník v Americe, na Jamaice a na Long Islandu.

Prostřednictvím Němce Friedricha Abresche se dostaly obrázky Otce Pia do celého světa. Byl to on, který pořídil více než před třiceti lety první snímky Otce Pia. Pan Abresch mi sám vyprávěl, že první pokus vyfotografovat Otce Pia neuspěl. Pořídil totiž během mše Otce Pia několik bleskových snímků, aniž by se otázel na souhlas. Otec Pio byl tím velice pohoršen – a pan Abresch našel ke svému úžasu filmový pásek p r á z d n ý . Poněvadž nechtěl upustit od svého úmyslu vyfotografovat Otce Pia, přinesl si k tomu nyní svolení. Nedostal ho od Otce Pia, ten totiž o tom nechtěl ani slyšet, ale od představených kláštera.

Obrázky Otce Pia promlouvají. Od samého začátku měly tyto obrázky svoji zvláštní přitažlivost, kterou ostatní obrázky nemají. A všude kam obrázky otce Pia přišly, přinášely dobro. Tak začalo zcela samo od sebe vlastně naprosto nezamýšlené rozšíření obrázků, které se později stalo skutečným apoštolátem a jistě odpovídá potřebě naší doby.

Jistý německý kněz se mne jednou otázel : „ Proč se vlastně nechává stále fotografovat ? “ Otec Pio se nenechával fotografovat, nebylo to pro něho malým břemenem, být pořád předmětem fotografií. Protože to však jeho představení povolili, podroboval se Otec Pio ve své prostotě a poslušnosti. Jeho obrazy mu nebyly sympatické, a nerad slyšel, že jsou rozšiřovány, bylo mu však již často řečeno, že konají mnoho dobrého a tomu se nechtěl protivit. Když jednou přišel k Abreschovi a viděl tolik svých obrazů, řekl : „ Tolik Otců Piů tady je ! „ Abresch ho prosil, aby obrázky požehnal,. Otec Pio zaváhal na okamžik, když nu však Abresch řekl, že jsou mnohým k útěše řekl : „ Běžte do celého světa a vykonejte mnoho dobra. „

Friedrich Abresch byl obrácen v víře zcela podivuhodným způsobem. On sám vylíčil své obrácení v dopise del Fantovi, který uveřejnil toto zajímavé přiznání ve svém „ Příspěvku k příběhům Otce Pia “. Abresch psal tenhle list italsky. V českém překladu zní :

„ Když jsem přijel v listopadu 1928 poprvé k Otcí Piovi, přestoupil jsem teprve zcela krátce před tím z protestantismu ke katolictví a to jsem provedl z čistě společenských důvodů. Tehdy jsem neměl víru : Dnes je mi přinejmenším jasné, že jsem tehdy víru neměl. Vyšel jsem z fanaticky protikatolické rodiny. Spěšná příprava pro můj náboženský přestup nebyla sto vymýtit předsudky, které mi byly z domova vštěpovány proti dogmatům katolické církve. Měl jsem však stále touhu po skrytých a tajemných věcech. Tak jsem našel přítele, který mne uvedl do tajemství spiritismu. Brzy jsem však byl znechucen těmi nic neříkajícími poselstvími z onoho světa a horlivě jsem se obrátil na půdu okultismu a všeho možného čarodějství. Seznámil jsem se s jedním pánem, který prováděl tajemné věci a prohlašoval, že je v zajetí jediné pravdy a to : theosofie. Velmi brzy jsem se stal jeho učedníkem a na mém nočním stolku se kupily knihy s mnoha slibnými názory. S jistotou a důležitostí jsem používal slov „ Znovuzrození „ „ Logos „ „ Brahma „ „ Maja “ a s nedočkavostí jsem čekal na to Velké, Nové, které se přece jednou musí uskutečnit.

Pokračoval jsem však zdánlivě v životě podle katolické víry a chodil jsem tehdy čas od času ke svatým svátostem, především kvůli své manželce. Uprostřed tohoto rozdvojeného duševního stavu jsem slyšel poprvé o onom kapucínovi, knězi, který mi byl vylíčen jako jeden mezi námi žijící ukřižovaný a divotvůrce.

Pln zvědavosti ale zároveň i nedůvěry, poněvadž šlo o něco, co se odehrálo v katolické církvi rozhodl jsem se jednoho dne, že budu pátrat vlastníma očima a na místě samém.

Mé první setkání s Otcem Piem mne zůstavilo chladným, Otec Pio měl pro mne totiž jen několik málo suchých slov, zatím co já jsem očekával přátelské přijetí už kvůli oběti dlouhé cesty.

Potom došlo k mé zpovědi. Otec Pio mi dal hned na srozuměnou, že jsem zamlčel v dřívějších zpovědích několik těžkých hříchů; tázal se mne, zda si to uvědomuji. Odpověděl jsem, že jsem posuzoval zpověď spíše jako dobré sociální a výchovné zařízení, na žádný pád že jsem však nevěřil v Božský původ svátosti. Poněvadž se mne však již zmocnilo vnitřní pohnutí, dodal jsem : „ Ale nyní Otce Pio tomu věřím... “ „ Omyl „ „ ,“ odpověděl příkře Otec Pio. „ Všechna vaše přijímání byla svatokrádežná... musíte vykonat generální zpověď; zpytujte svědomí a pokuste se vzpomenout si, kdy jste se naposledy platně zpovídal. Ježíš

byl k vám milosrdný jako k Jidášovi.“ Pak vstal a odvraceje s přísným pohledem ode mne zrak, řekl hlasitě : „ Pochválen buď Ježíš Kristus a Panna Maria!“ a šel do kostela ke zpovídání žen, zatímco já jsem zůstal v sakristii hluboce dojat. V hlavě jsem měl vztek, nebyl jsem schopen kloudné myšlenky. Stále jsem slyšel jeho slova : „ Vzpomínejte, kdy jste se naposledy platně zpovídal.“ Konečně po dlouhém váhání jsem došel k úmyslu povědět mu, že jsem byl protestantem a že bych rád vykonal generální zpověď od svého dětství.

Když se Otec Pio vrátil, opakoval otázku: „ Nuže, kdy byla vaše poslední platná zpověď ?“ Odpověděl jsem:“ Otče Pio, poněvadž jsem totiž...“ On mne však přerušil a řekl: „ Vaše poslední platná zpověď ? „ Vzpomínal jsem teď, kdy ta zpověď byla. V den po našem návratu ze svatební cesty si přála moje žena, abychom šli oba k svatému přijímání. Protože jsem nechtěl odmítnout její přání, šel jsem onomu knězi, který mne připravoval ke vstupu do katolické církve, a u něho jsem vykonal zpověď. Protože věděl, že jako konvertita nejsem docela zvyklý na zpovídání, pomáhal mi při zpovědi s otázkami a proto jsem tenkrát vykonal skutečně dobrou zpověď. „ Začněte tady, všechno ostatní necháme být „ řekl Otec Pio. Při zpovědi mi dl Otec Pio poznat celou tíži mých hříchů s úžasnou jasností a dodal pak svým nesrovnatelným způsobem : „ Vy jste zanotoval chvalozpěv satanovi, zatímco Ježíš si kvůli vám ve své nekonečné lásce zlomil vaz !“

Pak mi uložil pokání a dal mi rozhršení a toto rozhršení, které smylo všechno minulé, vzbudilo ve mně takovou blaženost a pocit osvobození a lehkosti, že jsem se choval jako přešťastné dítě přede všemi, kteří se se mnou vraceli do osady.

Výsledek tohoto oblažujícího dne byl ten, že chodím od té doby denně na mši svatou a ke svatému přijímání, že jsme vstoupili s manželkou do třetího řádu svatého Františka a že věřím nejen v dogmata katolické církve, nýbrž i v nejmenší z jejích pokynů. Tahle víra je mi vštípena tak hluboko, že mne od ní nemůže nic odvrátit. Ba kdyby mi někdo chtěl vzít víru, musel by mi vzít také život !

Jediný syn Friedricha Abresche, Pius, byl vysvěcen na kněze kardinálem Lercarem v Boloni v chrámu svatého Dominika dne 2. září 1956 téhož roku slavil svou první mši svatou v kapucínském kostele „ Santa Maria delle Grazie „ v San Giovanni Rotondo.

PRAVOSLAVNÍ

Příběh o prostřednictvím Otce Pia dosaženém obrácení na víru pravoslavné rodiny Katerinovičových patří rovněž do prvních let působení Otce Pia. Dr. Festa, již vícekrát zmíněný lékař a vědec, byl osobním přítelem této rodiny a mohl proto zveřejnit ve své knize „ Záhady vědy a světla víry „ podrobnou zprávu, kterou mu dala k dispozici paní Katerinovičová. Tím nám zůstal uchován tento příběh obrácení, který je věrným dokladem. Příběh může platit i pro mnoho ostatních, které nebyly zaznamenány, ačkoliv každý jednotlivec, obrácený na víru, mohl by napsat podobný.

Paní Rina Katerinovičová, rozená d' Egrii, napsala svou zprávu italsky a to po obrácení svého manžela, které nastalo pět let po jejím. To vše od 5. října 1923, ode dne obrácení paní Katerinovičové až po 6. července 1982, po den obrácení jejího muže do katolické církve, to byla dlouhá, namáhavá cesta. Chvilé posilování a usebrání byly návštěvy u Otce Pia.

+ + +

První návštěvu v San Giovanni Rotondo vykonala paní Katerinovičová začátkem října 1923 v doprovodu přítelkyně, která byly sama konvertitkou prostřednictvím Otce Pia. Touto první návštěvou začíná také zpráva paní Katerinovičové.

„ Na Capri, kde jsme žili již několik let, slyšela jsem o Otcí Piovi a o jejím dosažených obráceních a uzdraveních. Jako pravoslavná jsem pro něco takového neměla mnoho pochopení. Známost s několika bývalými protestanty, kteří prostřednictvím Otce Pia našli cestu ke katolické víře a kteří o něm vyprávěli s nadšením a vděčností, přiblížila mi však znenáhla Otce Pia a konečně jsem také já pocítila přání poznat ho osobně.

Jako rozená Rumunka jsem náležela k řecko-pravoslavné církvi, ale jako všem pravoslavným chyběl také mně smysl pro pravá tajemství. Přesto, že má pravoslavné náboženství dogmata, která se podobají katolickým, je jejich praktické používání přece jen

zásadně rozdílné u obou náboženství. V pravoslavné církvi je také přijímání a zpověď, zdá se však, že samí kněží jsou jen málo přesvědčeni, o tom, že při přijímání je Kristus skutečně přítomen. Zpověď je věcí vnější formy a jako taková nemůže osvobodit od tlaku viny ani od zla hříchu.

Už na začátku svých univerzitních studií jsem pochybovala o správnosti pravoslavlí; viděla jsem nedostatky a nepostačitelnost a pocítovala jsem v něm nekonečnou prázdnotu. Protože jsem nemohla konat nic bez vnitřního přesvědčení, upustila jsem nakonec od náboženských cvičení. Před svatbou jsem však musela jít ke zpovědi a k přijímání. Byla jsem v Římě a našla jsem tam vysoce vzdělaného kněze, který patřil k nejvyšším kruhům pravoslavlí. Domnívala jsem se, že jsem v něm našla ideál duchovního vůdce, brzy jsem však byla velice zklamána tím knězem a tohle byla moje poslední zpověď.

Po osmnáct let jsem pak nešla vůbec do kostela ba dokonce jsem se ani nepokřtěla. Někdy, v nouzi, jsem se však mnohokrát modlila, dělala jsem to však víc z lásky k mým příbuzným než z lásky k Bohu. Po pravdě řečeno, měla jsem stále čilý zájem o různé duchovní proudy, hodně jsem četla a byla jsem nadšena zejména indickým náboženstvím. Ach, kolik by toho bylo ke psaní, kdybych chtěla vypočítávat jednotlivé pokusy a zkušenosti, které jsem vykonala a jichž jsem nabyla během těchto osmnácti let. Válka mne přiblížila Bohu, nikoliv však církvi. Myslela jsem, že postačí budu-li řádným člověkem, který usiluje o dobro a o pravdu a který vyciťuje Boha jako nekonečnou lásku. Když jsem se rozhodla, že pojedu k Otci Piovi, vůbec jsem nemyslela na to, stát se katoličkou. Netoužila jsem po žádné církvi, nahlížela jsem totiž, že se dá žít dobře bez jakékoliv církve.

Sotva jsme dorazili do San Giovanni Rotondo, měla jsem přání vyzpovídat se. Poprosila jsem přítelkyni, aby se otázala Otce Pia, zda se u něho mohu vyzpovídat. Myslela jsem, že Otec Pio splní rád tohle moje přání. K mému úžasu je ihned zamítl. Příštího rána jsme šly na mši Otce Pia. Během této mše se mne zmocnilo takové pohnutí, že jsem musela bez přestání plakat, a to pro věci, pro které jsem nikdy předtím nenaříkala. Pro svou vlastní bídu, pro své hříchy. Náhle jsem však pocítila bolest, kterou jsem dosud neznala. Cítila jsem se jako člověk bez domova, přesto, že jsem měla dvě domoviny: Itálii, která se mi stala duchovním domovem, a Rumunsko, svou rodnou zemi. Katolíci se cítí v celém světě doma; kde je jediný katolický kostel – ať je to na dálném východě či v Novém Yorku nebo v poslední vesnici na světě –, tam je doma. Tenhle domov jsem neměla. Náhle mi chyběl. Když jsem pak mluvila s Otcem Piem, přišlo na mne znovu takové pohnutí, že jsem musela opět hořce plakat já, která jsem nikdy před jinými neplakala.

„Proč tak pláčeš?“ tázal se mne Otec Pio.

„Protože nejsem katoličkou!“ byla moje docela nechtěná odpověď.

„A co ti brání, aby ses jí stala?“ zeptal se Otec Pio.

Vyzpovídala jsem mu své pochybnosti, Otec Pio však mínil, že již nebudou žádné pochybnosti, neboť Bůh si přeje mé obrácení. Daroval mi pak malý katechismus a ukázal mi několik modliteb, kterým jsem se měla naučit. Mluvil se mnou tak prostě, jak mluvíme s dítětem a to mne neobyčejně dojalo. Na mou otázku, čeho je vlastně k mé přípravě třeba – byla jsem už totiž pevně rozhodnuta, že se stanu katoličkou –, mi odpověděl: „Je třeba lásky, především lásky!“

V blízkosti Otce Pia jsem pocítila poprvé vnitřní touhu po svatém přijímání. Poznala jsem, že život bez svatého přijímání není žádný život a že katolíci mají tohle štěstí, které jsem dosud neměla. Tehdy jsem také poprvé poznala, že ze všech církví je jediná katolická církev schopná ukazovat nám pravou cestu ke Kristu, že ona jediná nás může den za dnem vést životem, ona jediná že nám umí dávat odvahu, sílu a pomoc. Pravoslavlí mi proti ní nic nedalo. Nikde jsem nepocítovala tak jako v San Giovanni Rotondo, jak daleko jsou vzdáleni Kristu pravoslavní.

Ještě v zimě jsem se připravovala na „veliký krok“. Nebyla jsem ušetřena vnitřních bojů, pokušení a zkoušek. Přesto jsem setrvala pevně v modlitbě a důvěře v Boha.

Dne 10. dubna jsem byla přijata do lůna katolické církve. Téhož dne jsem vykonala svou generální zpověď. A dne 13. dubna jsem mohla konečně přijmout svaté přijímání a od

toho dne je svaté přijímání mojí největší útěchou, posilou a mým útočištěm ve všech zkouškách a starostech těchto posledních let.

Onoho 13. dubna 1924 mi Bůh udělil ještě nekonečnou radost a podivuhodné obrácení mé milované tety. Moje teta, která byla současně mou pěstounkou, byla otevřeného a čestného charakteru, její výrazné vědomí a bezúhonný život ji však činily neúprosně přísnou k sobě i vůči jiným. Jako přesvědčená vyznavačka pravoslavi považovala změnu náboženství za nevěru, hanbu a nízkost. Mým rozhodnutím mnoho vytrpěla, nedala mi to však zpozorovat. Vyprávěla mi o tom teprve po svém vlastním obrácení.

Když jsme dne 10. dubna přišly do San Giovanni Rotondo, doprovázela mne ke klášteru a měla přitom možnost seznámit se s Otcem Piem. Protože s ní vyměnil Otec Pio několik slov, která se jí nezamlouvala, neudělalo na ni toto první setkání s Otcem Piem žádný dobrý dojem. Říkali jí, že Otec Pio nikoho nenutí k tomu, aby se stal katolíkem. Proto pociťovala jako opravdu podivné, že Otec Pio se jí hned ptal : „ Chcete mne následovat? „ Jistým hlasem odpověděla : „ Nikoliv ! „ a vysvětlovala mu, že sice pochopila, že je jen jediný Bůh a že proto může být jen jedna pravá církev, protože však její náboženství se docela podobá náboženství katolickému, nepomýšlí na to, aby je změnila. Ostatně myslí, že je pro něco takového již stará a že také její příbuzní v Rumunsku by jí to měli za zlé. Otec Pio se jí otázel : „ Myslíte, že vaši příbuzní se Vás zastanou před Božím trůnem ?“

Příštího dne nechtěla jít ke klášteru a jistě by nebyla šla o následující neděli na bohoslužby, kdyby jí Otec Pio nebyl dal svatý obrázek s věnováním, které se jí líbilo.

V tu neděli 13. dubna 1924, kdy jsem přijala opravdově své první svaté přijímání, bylo jen málo lidí po mši svaté v kostele. Otec Pio klečel v jedné lavici za námi a modlil se. Když pak odcházel, následovaly jsme ho. Moje teta se s ním chtěla rozloučit a řekla : „ Byl jste tak laskavý a daroval mi obrázek, děkuji vám za něj. A prosím vás, odpusťte mi, jestli jsem vás zarmoutila.....“

„ Nejen zarmoutila,“ odvětil Otec Pio, skutečnou bolest jste mi způsobila !“

Tahle slova se jí dotkla příliš hluboce a vedla k rozmluvě s Otcem Piem, pro ni velmi významné. Ještě téhož dne došla k rozhodnutí, že se stane katoličkou.

Celým srdcem se připravovala v příštích měsících na den svého přijetí do katolické církve a celým srdcem pak žila pro svou víru a mohla tak získat svým příkladem také jiné.

Ted' chyběl již jen můj manžel. Jeho obrácení se však zdálo být beznadějně. Poněvadž stále vedl spořádaný život a věrně plnil své povinnosti, domníval se, že může Bohu nejlépe sloužit svou poctivostí a změnu náboženství považoval tudíž za plně zbytečnou. Jako bývalý důstojník Ruska považoval mimo to přestoupení k jinému náboženství za hanbu a zradu. Mému přestoupení nečinil naprosto potíží; kdysi si stanovil pro mne jedinou podmínku, totiž zavázal mne, že se nikdy nepokusím, chtít ho získat pro katolické náboženství. Dodržovala jsem věrně svůj příslib, neboť po mém obrácení jsme se vyvarovali každé rozmluvy o náboženství. Ve skutečnosti jsem se mnoho modlila za obrácení manžela a usilovala jsem odkládat postupně všechny své dřívější chyby, abych mu dokázala působení svého náboženství. Všechno ostatní jsem přenechala Božímu milosrdenství.

V září roku 1926 jsem se vrátila potřetí do San Giovanni Rotondo a tentokrát mně chtěl můj manžel doprovázet. Již od prvního okamžiku pociťoval vnitřní náklonnost k Otci Piovi a nemohl se nasytit pobytu v jeho přítomnosti. Také jemu to vyšlo tak, jako kdysi mně : přepadl ho pocit vyloučenosti. Poznával v sobě hříšníka, který se cítil nehodný ve společnosti dítek božích. Plakal, zatímco Otec Pio sloužil mši svatou. Když měl však potom rozmluvu s Otcem Piem o náboženství, setrval tvrdošíjně na svých dřívějších názorech.

Můj muž viděl v Otci Piovi člověka mírného jako světec, v jehož blízkosti by stále rád žil. Přes silnou náklonnost k Otci Piovi nepřenesl se přes to, aby se vzdal svých názorů, domníval se totiž, že by tím ublížil svému svědomí a své cti.

V následujícím létě onemocněl můj manžel tak těžce, že jsme měli obavu o jeho život. Přímluva svaté Terezie od Ježíška a Otce Pia pomohly tak účinně, že přestál chorobu. - To nám dalo podnět k další návštěvě v San Giovanni Rotondo v září 1927. Vzali jsme s sebou také dceru a chtěli jsme strávit u Otce Pia několik dní.

Opět měl manžel několik rozmluv s Otcem Piem. Mluvílo se zejména o východní církvi. Otec Pio objasňoval důvody, které tehdy vedly k odpadu východní církve a podal

jasný obraz o současném pravoslaví. Přestože byl můj manžel původcem těchto rozmluv a přál si je, byl jimi nakonec tak popuzen, že chtěl jednoho dne ve zlosti opustit klášter a okamžitě jet nazpět na Capri.

Byla jsem tím velmi rozesmutnělá, nevzpouzela jsem se však a připravovala jsem všechno na zpáteční cestu. Ale můj muž nemohl náhle odcestovat. Zůstali jsme, přece si však umínili, že se už do kláštera nevrátíme. Leč již příštího dne to táhlo mocně mého manžela k Otci Piovi, který ho srdečně přijal a ujistil ho, že by přece jen i přes rozdílnost názorů / náboženských / mohli zůstat dobrými přáteli. O náboženství se už nemluvalo, ale když jsme se po několika dnech loučili s Otcem Piem, řekl můj muž, že má teď také přání přestoupit ke katolické církvi. Bylo to krásné, hluboce oblažující rozloučení. Po návratu domů nastal však v něm velice trpký boj, trýznily ho všelijaké pochybnosti. Mimo to jsme byli právě postiženi tolika těžkými starostmi, že se téměř zdálo, jakoby to byla jistá znamení Boží nespokojenosti nad pojatým rozhodnutím. Byla to doba nejtěžších zkoušek pro nás všechny, ale Ježíš nám konečně přispěl svou pomocí ve svém milosrdenství a zbavil nás všeho trápení, takže jsme se mohli vrátit do San Giovanni Rotondo v červenci příštího roku a to tentokrát pro v e l i k ý d e n ! Dne 6. července 1928 byl můj manžel přijat do katolické Církve biskupem z Foggie, navečer dne 7. července vykonal u Otce Pia celoživotní zpověď a 8. července přijal své první svaté přijímání. Na závěr hodlal také přijmout svátost biřmování. Řekl totiž : „Svatým biřmováním chci zpečetit krok, který jsem učinil !“

Ke zprávě paní Katerinovičové bych ráda připsala slova, která kdysi řekl její manžel rozradostněn nad svým obrácením Dr.Festovi a která mohou platit pro všechny ostatní, kteří našli cestu k víře skrze Otce Pia :

„Otec Pio slavně zvítězil nad našimi srdci a přece jeho vítězství se proměnilo v naše štěstí !“

Z DENÍKU

Při návštěvách v San Giovanni Rotondo bylo mnoho událostí a zážitků, z nichž chci uvést několik příkladů, které vyjímám ze svého deníku. Ony nám totiž také dávají obraz o působení Otce Pia a o celém ovzduší v San Giovanni Rotondo.

Sobota před pašijovým týdnem 28. března 1953

Dnes jsem vykonala svou čtvrtou zpověď. Přestože jsem byla mezi posledními, kdo se zpovídali, zbylo na mne dost času k přednesení toho, co jsem chtěla Otci Piovi doporučit. Proto jsem opustila zpovědnici s rozradostněným srdcem.

Hned jsem se postavila ve střední části chrámu, kde již stovky věřících čekaly na udílení svatého přijímání Otcem Piem. Teprve zde jsem postřehla, že jsem zapomněla tašku s penězi na cestu ve voze svých známých, s nimiž jsem přijela do San Giovanni Rotondo. Moji známí odjeli ihned po mši svaté Otce Pia, zatímco já jsem chtěla odjet odpoledním vlakem do Neapole, poněvadž jsem měla již vykonanou zpověď u Otce Pia. Ted' jsem zůstala bez peněz a ještě dnes jsem musela bezpodmínečně zpět do Neapole...I když se to zdálo být skoro nemožné, nedělala jsem si tím zvláštní starosti. Byla jsem ještě zcela pod dojmem zpovědi vykonané u Otce Pia a měla jsem jen přání připravit se dobře na přijetí svatého přijímání. Všechno ostatní jsem chtěla promyslet později. Když jsem vyjímala růženec, našla jsem v kapse pláště nějaké peníze – bylo to několik set LIR. K jízdě do Neapole to nestačilo, myslela jsem, že by bylo nejlépe vložit je do schránky na milodary. Odebrala jsem se k oltáři svatého Antonína a peníze jsem dala do schránky. Starost o návrat jsem zcela přenechala Prozířetelnosti. A ta jakoby čekala na tento akt mé důvěry; zakrátko mi byla umožněna zpáteční cesta. Když jsem zase čekala v řadě očekávajících a modlila se přípravu na svaté přijímání, dotkl se mne někdo na rameni a říkal, že nějaká dáma si přeje se mnou mluvit. V tom jsem zpozorovala, jak na mne někdo ze zástupu kývá. Byla to Marie R. z Neapole.

Pokynula, že na mne čeká. Jen jsem skončila díkůvzdání po přijímání, už přede mnou stála přítelkyně, svým srdečným způsobem mne zdravila a říkala, nemám-li už v úmyslu zůstat déle v San Giovanni Rotondo, že bych mohla jet s ní a s jejím manželem ihned po obědě, k němuž mne pozvala, nazpět do Neapole, mají prý dost místa ve voze.

Bylo to pro mne radostné překvapení, sejít se právě zde s Marií R. Ona totiž nepatřila se svým manželem k přátelům Otce Pia. Teprve nedávno mi Marie říkala, že nehodlají již nikdy zajet do San Giovanni Rotondo, protože, jak mi tvrdila, byl na ni Otec Pio velmi přísný. A nyní mi vyprávěla, že její manžel / je inženýrem / se právě dnes časně zrána rozhodl, že si dnes prohlédne závody Montecatini v blízkosti San Giovanni Rotondo a pak že je to táhlo mocně do San Giovanni Rotondo. A tak přijeli na krátkou návštěvu k Otci Piovi. Marie mi také řekla, že mne zhlédla ihned i přes značné množství lidí a to právě - u oltáře sv. Antonína ! A já jsem jí hned vyprávěla okolnosti. Ve všem jsme viděly řízení Prozřetelnosti, Marie nadto myslela, že takové řízení Prozřetelnosti se nám dostává spíše v přítomnosti Otce Pia a skrze něho a že se ho přidrží teď ještě víc.- Mínila jsem, že bychom měly vlastně vždycky darovat almužny takhle : bez váhání, bez nerozhodnosti, bez pochybnosti...a v plné důvěře v Prozřetelnost.

Pak jsme potkaly na klášterní chodbě ke své radosti Otce Pia. Dal nám požehnání a my jsme mu popřály radostné Velikonoce. Děkovala jsem mu za vše.

„ Začpak mi děkuješ ?“ zeptal se mne zhurta a přitom důtklivě. „Raději si pamatuj: Kdo prokazuje milosrdenství, ten milosrdenství nalézá !“

Když jsme opustily klášter, zdál se nám svět zvlášť krásný. Teď jsme teprve upozorovaly, že zahrady a horské svahy v San Giovanni Rotondo se skvějí slavnostní ozdobou přečetných květů mandloňovníků....A teprve teď jsme z toho měly radost.

V téhle radostné náladě jsme jely zpět do Neapole po obědě, při němž jsme ještě mnoho vyprávěly o událostech v San Giovanni Rotondo.

San Giovanni Rotondo 9. listopadu 1954.

Dnes po zpovědi nebylo času, abych přednesla ústně mně svěřené záležitosti Otci Piovi. Mohla jsem mu předat jen prosebné dopisy a několik věcí; svaté předměty a obrázky jsem mu předložila k požehnání. Když Otec Pio všechno požehnal, ukázal na jeden z nich / obrázků / a udělal na něj malý křížek. Byl to obrázek zaměstnanců jedné firmy s jejím šéfem, který mi předala s velkou důvěrou v požehnání Otce Pia / jeho / manželka šéfa závodu a moje přítelkyně Elisa. K blížícímu se svátku Neposkvrněné se měla konat zvláštní oslava ke cti Matky Boží a provinčním městě C. u Neapole. Před svátkem měla prodlévat socha Neposkvrněné, posvěcená ve Fatimě, v podniku jedné velmi známé automobilové firmy. Osazenstvo závodu zvolilo pro ten účel první sobotu a neděli v prosinci a také již stanovilo program slavnosti. Jen šéf závodu je proti tomu – patrně z lidské bázně – a nechce k tomu dát svolení. Poněvadž zůstala veškerá námaha ze strany představenstva závodu a manželky šéfa bezvýsledná, chtěli nyní svěřit záležitost Otci Piovi. A Otec Pio si všiml zvláště tohoto obrázku a ještě jednou jej požehnal. Něco podobného není u Otce Pia bez významu. Považovala jsem to za dobré znamení.

O první prosincové neděli 1954.

Jakmile Otec Pio požehnal dne 9. listopadu malý obrázek, nemohli mít představení v C. a jejich šéfové pochyb o tom, že se uskuteční plánovaná slavnost. Byly proto konány nutné přípravy, přesto, že odpůrce oslavy odpíral vytrvale až do posledního dne udělit

povolání. V předcházející den, v pátek dne 3. prosince, se však udála proměna, která připadala všem jako zázrak. Šéf dal tento den nejen svolení, ale sám se podílel na přípravách a v mnohém přispěl natolik, že oslava byla krásná nadevše očekávání. – Včera, v sobotu, v pozdních odpoledních hodinách, byla odvezena z domu socha Matky Boží v autě ověšeném květy a vystavena k uctívání v jasně ozářeném přijímacím sále firmy, kde byl zřízen krásně ozdobený oltář. Po celou noc stáli prosebníci před Matkou Boží.

Dnes, časně ráno byla sloužena slavnostní mše, při níž přijali Tělo Páně zaměstnanci, šéf a jeho rodina. Na závěr slavnosti předčítal zbožně a zaníceně sám šéf zasvěcení Matce Boží. V této chvíli neležel jediný stín mezi zaměstnanci a jejich šéfem. Ve všech byla stejná radost, v mnoha ono vnitřní pohnutí, které pozvedá srdce k Bohu a rozněcuje světlo v duši.

Je tohle maličkost ?

San Giovanni Rotondo 20. května 1956.

Otec Pio se ke mně choval dnes obzvlášť otcovsky. Když jsem mu řekla, že jsem jednu věc vykonala špatně a nyní patrně utrpím škodu, tázal se mne, proč jsem mu o tom neřekla při poslední zpovědi. Odpověděla jsem, že jsem ho nechtěla obtěžovat. Na to mi odvětil Otec Pio : „ Ty musíš mít odvahu mne obtěžovat.“ Tahle věta se mi obzvlášť líbila.

San Giovanni Rotondo 30. října 1957.

LURDSKÝ POUTNÍK

Jistý pán z Milána mi řekl : „ Jsem zde v San Giovanni Rotondo poprvé. Nevěřil jsem, že by to bylo takové : lidé, shon, všechno je zmatené. Jsem zvyklý na Lurdy, již po 28 let konám každoročně pouť do Lurd. Také jsou tam davy lidí, ale všechno je tak dobře uspořádáno, všechno je jinačí než tady... San Giovanni Rotondo mne mate. „

„ Máte pravdu; San Giovanni Rotondo by mohlo být skutečně zmatené, posuzujeme –li jen lidi a ten shon. Nikomu z nás se nejeví San Giovanni Rotondo snadné... Ale zůstaňte; běžte do kláštera, snažte se najít Otce Pia a seznámit se s ním aspoň na okamžik, poproste ho o požehnání. Pak už nebudete zmateni. „

San Giovanni Rotondo 22. ledna 1958
56. jubileum kapucína Otce Pia.

Hned od stolu jsem šla ještě jednou ke klášteru. Jeden známý páter přišel právě z refektáře a radostně mi říkal, že byl dnes spolustolovníkem a při obědě sousedem Otce Pia a že mu Otec Pio právě vyprávěl svým veselým způsobem následující :

„ V těchto dnech, jenže před mnoha lety, řekla mi maminka : Zdálo se mně o svatém Františku; řekl mi, abych tě přivedla do kláštera k mnichům, abys byl zakrátko františkánem.“

Otec Pio rád vyprávěl o své zbožné matce, která měla tolik pochopení pro jeho povolání.

San Giovanni Rotondo 25. května 1959.
72. narozeniny Otce Pia.

„Otec Pio nám bere naše syny“, slyšela jsem říkat jednou jednu matku, „už je to teď druhý, který bude kapucínem..... A my jsme přišli pro docela něco jiného do San Giovanni Rotondo!“

Na tahle slova jsem si vzpomněla dnes, kdy jsem měla příležitost mluvit s jedním mladým mužem, který obdržel zde, v San Giovanni Rotondo, své povolání ke kněžství. Vyprávěl mi, že sem přišel v lednu letošního roku poprvé se svými rodiči a sourozenci. Byla to děkovná návštěva, kterou slíbila ta rodina za uzdravení matky. Po téhle první návštěvě, při níž nemohl vidět Otce Pia, jelikož on byl tehdy velmi nemocen, následovalo několik dalších návštěv, stále ho to totiž táhlo do San Giovanni Rotondo. Když při jedné z nich se právě modlil před hlavním oltářem ve starém kostelíku, pociťoval zvláštním způsobem živou přítomnost Krista ve svatostánku. Bylo mu, jako by ho Kristus povolal pro sebe. Ale to přece není možné, myslel si, vždyť se měl v červenci ženit. Po návratu domů pozoroval stále víc, že v něm pokračuje stále jemu samému nevysvětlitelná proměna. Bylo to, jakoby ztratil bez příčiny zájem o svět, zato však jakoby získal neznámou novou lásku a touhu, která ho uváděla v úžas a přec ho nekonečně obšťastňovala a která stravovala všechno ostatní, co bylo kdysi v jeho životě.

V neděli před Velikonocemi byl opět v San Giovanni Rotondo a tu mu bylo náhle jasné, že nemůže žít už beze mše svaté, jak sám říkal, a že má navíc tohle jediné přání: stát se knězem, aby mohl celebrovat mši svatou. Byl by o tom rád mluvil s Otcem Piem, nebyla však žádná příležitost k tomu, Otec Pio byl stále ještě velmi churavý. Nicméně před svatostánkem dospěl k rozhodnutí, že půjde za hlasem svého povolání. Doma řekl rodičům, že se chce stát knězem, čímž byl zejména jeho otec velmi poděšen a hned podezíral Otce Pia, že synovi popletl hlavu. Nic nepomohlo opakované tvrzení, že neměl ani příležitost mluvit osobně s Otcem Piem. Otcí stačila skutečnost, že syna změnily jeho časté cesty do San Giovanni Rotondo. Tak se otec rozhodl využít velikonočních svátků a zajet se synem k Oci Piovi. A protože to bylo tenkrát jistě nutné, dostalo se jim rozmluvy s Otcem Piem, a to v klášteře, v samotné cele Otce Pia.

„Musím si stěžovat na svého syna, Otče Pio“, řekl otec.

„Proč?“

„V červenci se má ženit a teď má docela jiné vrtochy v hlavě...“

„Jaké vrtochy?“

„Myslí... že je povolán ke kněžství...“

„Budeš se tedy muset podrobit, neboť jeho povolání je pravé!“ odpověděl Otec Pio a obrací se k synovi, dodal: „Ano, tvé povolání je pravé!“

Nyní se tázal mladý muž Otce Pia, má-li být knězem světským nebo řádovým, a který seminář nebo noviciát si má zvolit. Otec Pio stručně odpověděl: „Cortona“, / Je tam kapucínský noviciát / Potom udělil oběma požehnání a propustil je se svým: „Andate in pace“, „Jděte v pokoji!“

Po téhle velikonoční návštěvě byl také otec zcela spokojený a srozuměný s tím, že jeho syn se má stát knězem kapucínského řádu.

A dnes se rozloučil mladý muž s Otcem Piem a obdržel jeho požehnání pro zítřejší příchod do noviciátu. Krátce před odjezdem, když se s námi loučil, řekl ještě: „Nemohu se

dočkat, až vstoupím do kláštera.... Nemohu to ještě vůbec pochopit, že se smím stát knězem....Na kolenou bych měl konat tuhle cestu do Cortony!„

Tahle slova na mne hluboce zapůsobila, byla vyslovena celým srdcem. Jaká proměna se musela udát v takovém člověku !

S tímhle povoláním je to jako s tak mnoha jinými povoláními, obráceními a proměnami, které vznikají v blízkosti Otce Pia a uzrávají. Nejsou přímo jím zapřičiňovány a přece jsou nepopíratelně v úzké souvislosti s ním. Jeho působení na nás je především spíše nepřímé než přímé, naše proměny jsou spíše plody jeho modliteb a jeho obětavého života než výsledkem přímého osobního vlivu. Vždy, kdykoliv je to nutné, je Otec Pio osobně „ na místě „, nejspíše zcela krátce, s několika málo prostými, jistými slovy, aby v nás utvrzoval a upevňoval dílo milosti. Je to zcela podivuhodné působení.....

V Neapoli v červnu 1959.

Rozmluva s jistým Antoniem po návratu ze San Giovanni Rotondo, jehož jsme tentokrát vzali s sebou na jeho žádost k Otci Piovi.

„ Vy víte, paní, že já držím hodně na náboženství. S Otcem Piem se mi to zdá být také všechno v pořádku.... Nechtěl bych jen, aby nám Církev vytvořila zase nového světce – my máme světců už dost...“

„ Antonio, bylo by to totéž, jako byste říkal : nechci, aby letos opět vyrostla nová pšenice, měli jsme už dost pšenice na tomhle světě ! Každá doba musí vytvářet své svaté tak, jako každé léto tvoří svou pšenici. Běda nám, kdyby se nedostávalo jednou zemi i Církvi téhle plodnosti ! „

San Giovanni Rotondo 10. srpna 1960.
50. kněžské jubileum Otce Pia.

Otec kvardián mi vrátil dnes můj misálek, do něhož vepsal Otec Pio věnování. Tahle mešní knížečka, krásné nové dominikánské vydání, vázána do jemné kůže se zlatou ořízkou, kterou jsem dostala jako dar k Velikonocům, zdála se mi být obzvláště vhodná pro věnování do Otce Pia. Proto jsem ji přivezla krátce po Velikonocích Otcí kvardiánovi se svou prosbou. Nic mi neslibil a musela jsem trpělivě čekat několik měsíců. Že jsem obdržela věnování právě dnes, o padesátém kněžském jubileu Otce Pia, naplňuje mne obzvláštní radostí. Také tyhle drobné věci mají zajisté svůj pravý den, svou pravou hodinu.

Otec Pio napsal na první stránku mého misálku následující věty.

„ Chceš – li být účastna zbožně a s užitkem mši svaté, buď společnicí bolestné Matky Boží u paty kříže na Kalvárii.

P. Pio, kapucín . „

D O P I S Y

Mělo to smysl psát Otcí Piovi dopisy, jemu, který dostával denně stovky dopisů a telegramů a neměl čas, aby sám četl tyhle dopisy a telegramy ? Snad mu byly mnohé dopisy a jednotlivé telegramy předkládány ke čtení, snad byl mnohokrát dotazován, jaká má být ta či ona odpověď – tohle byly však výjimky ; vždyť množství pošty nepřišlo vůbec do cely Otce Pia. Otec Pio neměl také žádné tajemníky , jak se nesprávně tvrdilo.

Odpovědi na došlou poštu se vyřizovaly v klášteře, a to řeholníky, kteří byli určeni Otcem kvardiánem pro tento úkol. Na poštu ze zahraničí odpovídali Otcové, kteří byli buď sami cizinci, nebo ovládali cizí řeči.

Přestože lidé věděli, nebo si to domýšleli, že Otec Pio nečte sám osobně dopisy, psali přece přímo Otcí Piovi a jen jemu samému. Jemu přednášeli své prosby, záležitosti a starosti, jen jemu vypisovali bídu svých srdcí. Velmi často byly psány tyhle dopisy v nejvyšší nouzi. Když všechno ostatní pozbylo smyslu, tu se zdálo přece ještě mnoha lidem, že má už jen smysl napsat Otcí Piovi, aby doporučili v modlitbách všechno v posledním aktu důvěry. Četla jsem jednou na dopise jedné matky, která - po lidsku řečeno - nemohla už očekávat žádnou pomoc pro své na smrt nemocné dítě, tento nápis: „ Ultimo appello! „ „ Poslední volání o pomoc !“.

Jak mnoho těch posledních výkřiků o pomoc posílali lidé Otcí Piovi ! Proč právě Otcí Piovi ? Byl to jeho obětavý život spojený s Kristem, který instinktivně přitahoval trpící a hledající pomoc a naplňoval je důvěrou. Oni viděli v Otcí Piovi Boží nástroj, jehož posláním a úlohou je pomáhat trpícím. A protože nemohli všichni zajet k Otcí Piovi, aby s ním mluvili, tu mu psali dopisy, prosté, plné důvěry, diktované utrpením. Tihle pisatelé dopisů věděli spolehlivě, že jim nemohou pomoci otázky, jako například : „ Kdo čte naše dopisy ? Kdo na ně odpovídá ? Kritizuje je někdo ?“, že však jejich odhodlaná důvěra v působení Otce Pia jako Boží nástroj nemůže být marná. Proto psali lidé Otcí Piovi a posuzujeme – li to takto, pak to má smysl, že mu psali.

Utrpení a bída mohou být bez pomocníka osudné. Nebylo by jistě žádoucí žádat na trpících, aby byli hrdiny ve snášení; a to by tak scházelo, abychom uprostřed vlastního materiálního, tělesného, duchovního a duševního blahobytu říkali těm, kteří jsou v utrpení bídě a nemoci : „ Utrpení je milost ! Radujte se že smíte trpět...“ Neříkejme nic takového nebo podobného lidem, kteří jsou v utrpení. Tuto řeč o ceně utrpení může sdělovat lidským srdcím jenom Bůh, aniž by je zraňoval. My však musíme pomáhat materiálně, duchovně a duševně, jak nejlépe dovedeme, aby lidé vězící v utrpení našli cestu ze své bídy a především, aby paprsek nové naděje vnikl do jejich srdce, na němž by se mohla zanítit, prohřát a oživit jejich důvěra. A kolika lidem byl obětavý život Otce Pia neocenitelným paprskem nové naděje, paprskem, který zprostředkuje důvěru v Boží prozřetelnost a milosrdenství. A skrze tuto důvěru lidé pak dosahují posily, pomoci, a útěchy, vyslyšení, ba i dokonce zázraků.

Leč Otcí Piovi nepsali jen lidé v krajní nouzi. Bylo mnoho těch, kteří prosí ve svých dopisech o pomoc a modlitbu za dosažení duchovních milostí, za správnou volbu povolání, před zvláštními rozhodnutími. Mnozí doporučovali záležitosti své farní osady nebo řádového společenství, prosby za kněze a kněžský a řeholní dorost, anebo také docela malá přání.

A jaké byly odpovědi ?

Věděli jsme, že Otec Pio sám nenapsal žádnou odpověď. Věděli jsme také, že se neodpovídalo na všechny dopisy. Na mnoho dopisů se odpovídalo jen malým, natištěným klášterním lístkem. Nanejvýš vzácné byly písemné odpovědi, jež se zabývají podrobně obsahem dopisů.

Bylo –li tomu tak, jak to tedy přijde, že za posledních čtyřicet let neochabl příliv pisatelů, ale naopak vzrůstal? Ve skutečnosti nezůstávaly naše dopisy vlastně přece bez odpovědi, jestliže jsme je napsali skutečně z hloubi srdce a v dobrém úmyslu. Mohu to říci ze své mnohaleté vlastní zkušenosti, během níž jsem doporučila Otci Piovi mnoho dopisů lidí, kteří hledali pomoc a sama jsem mu v dopisech přednesla záležitosti své vlastní a prosby mnoha jiných. Otec Pio sám odpovídal vždycky nějakým způsobem, svým způsobem a jeho odpovědi byly přiměřené důvěře, s níž jsme ty dopisy psali. Jako příklady poslouží následující dopisy.

Dopis z Ugandy

V říjnu 1949 byla přidělena mému známému misionáři páteru Drdole De Marchi z z Misijního ústavu Comboni ve Veroně misijní stanice Arua v Ugandě ve východní Africe. Ve svém prvním dopise z Aruy ze dne 25. listopadu 1949 psal mi otec De Marchi, že trpí horečkou od svého příjezdu. V obou svých dalších dopisech z 15. května a z 3. července 1950 si stěžoval, že není dosud schopen vykonat jakoukoliv práci pro svou misii, poněvadž s zhoršil jeho zdravotní stav pro stále se opakující horečné záchvaty.

Byla jsem tím velice zarmoucena, věděla jsem totiž s jakou horlivostí a s jakou radostí se vracel do misie. Přemýšlela jsem, jak bych mohla pomoci páteru De Marchi. Tu mě napadlo napsat Otci Piovi. – Můj zážitek na pouti do Pompejí v říjnu 1949, moje Otcem Piem dosažená generální zpověď v březnu 1950 a moje první krátká návštěva v San Giovanni Rotondo v květnu téhož roku mi daly velkou důvěru v pomoc modlitby a v nadpřirozené působení Otce Pia. S touhle důvěrou jsem psala nyní svůj první dopis Otci Piovi. Byl to zcela prostý dopis, který obsahoval podstatné věci v několika slovech. Prosila jsem za obětování jedné mše svaté za úplné uzdravení pátera De Marchi, za modlitbu, aby se mohl opět ujmout své misijní činnosti a aby mohl v budoucnu vykonat mnoho pro svou misii. Prosila jsem Otce Pia, aby poslal své požehnání tomuto misionáři.

Na tenhle dopis jsem dostala o týden později několik rukou psaných řádků do otce kvardiána, představeného kláštera: „Obdrželi jsme Váš dopis s mešní intencí. Otec Pio děkuje, modlí se na Váš úmysl a posílá Vám požehnání.“

Touto stručnou odpovědí jsem byla vlastně velmi zklamána. Očekávala jsem alespoň několik řádků a pokyn Otce Pia páteru De Marchi. Tehdy jsem ještě toho věděla příliš málo o Otci Piovi a o poměrech v San Giovanni Rotondo. Psala jsem tedy nadarmo? Byla má důvěra v Otce Pia pouhá domýšlivost? Jak jsem mohla nyní pomoci páteru De Marchi? Mohla jsem se zajisté za něj modlit, ale cítila jsem že samotná moje modlitba je příliš slabá, aby mu zprostředkovala mimořádnou pomoc. Bylo potřeba mocnější pomoci v modlitbě, než byla moje a já jsem doufala, že ji naleznu u Otce Pia. Do svého příštího dopisu páteru De Marchi jsem přiložila odpověď ze San Giovanni Rotondo a vyzvala jsem ho, aby vypsál sám Otci Piovi všechno, co ho tolik skličuje. Můj dopis došel do Aruy dne 9. srpna 1950 a následujícího dne napsal páter De Marchi podrobný dopis Otci Piovi, na nějž nedostal nikdy písemnou ani tištěnou odpověď. A přece v den podání dopisu byl otec De Marchi zbaven horečnatého stavu a zůstalo tak po celá následující léta. Bylo to 10. srpna 1950, kdy slavil Otec Pio své čtyřicáté výročí vysvěcení na kněze.

Páter De Marchi se mohl ihned ujmout opět své misijní činnosti a to v neobyčejně požehnané míře, stal se totiž jedním z nejvýkonnějších a nejúhlavnějších misionářů tohoto velkého misijního území. Jak sám psal, zůstal jeho zdravotní stav přes nesmírné pracovní vypětí „úžasně dobrý“.

Když jsem měla pak později příležitost k osobní rozmluvě s Otcem Piem, chtěla jsem modlitbám Otce Pia znovu doporučit pátera De Marchi a jeho ugandskou misii a aby se Otec Pio neunavil, chtěla jsem se modlit za tohoto misionáře a jeho misii a poslat mu jeho

požehnání. Pojednou jsem se otázala Otce Pia, zda také Otec De Marchi by mu mohl prokázat jako dík nějakou vzájemnou službu. Otec Pio hned odpověděl: „Řekni mu, ať mi věnuje svůj pátek...“ O téhle pozoruhodné odpovědi jsem pak hovořila s jedním kapucínským páterem, který žil po dlouhá léta v téže klášteru v blízkosti Otce Pia a ten mi odpověděl, že Otec Pio říkává také svým spolubratřím : „Darujte mi pátek, já vám dám celý týden!“ O tom všem jsem psala páteru De Marchi a od té doby se stávalo nezřídka, že se zmiňoval ve svých dopisech o pátku. Tak psal v jednom dopise : „Buďte ujištěna, že pamatuji na Otce Pia, také ostatní již chtějí o něm slyšet. O pátcích, které jsou nyní většinou nejtěžšími dny pro mimořádné pracovní břímě a pro různé nepříjemnosti, spojuji vše s utrpením Otce Pia a obětuji to na jeho úmysl Pánu Bohu. Jsem jinak velmi zapomnětlivý, ale každý pátek je to, jako by mě přímo někdo vyzval a tím mne upozornil, abych daroval tento den Otci Piovi ...“

-V jiném dopise napsal : „Kříž pátku je často mimořádně těžký, přece však nechybí útěcha. Tak se mi dostalo právě v tento dnešní pátek obzvláštní pomoci a radosti...“

Dopisy z New Jersey

Jedna Američanka mi poslala z New Jersey dopis pro Otce Pia, ve kterém ho prosila, aby přijal ji, jejího manžela a její děti za své duchovní dítky. Rodina byla před důležitým rozhodnutím, a proto potřebovala mimořádnou pomoc modlitbou a duchovní oporou.

Dne 22. ledna 1958, o padesátém šestém výročí vstupu Otce Pia do kapucínského řádu, byla jsem v San Giovanni Rotondo a mohla jsem předat Otci Piovi osobně dopis své americké známé a přednést mu docela krátce prosbu této zbožné rodiny. Otec Pio mi hned řekl : „Ano, ujmu se jich!“ To mi dodalo odvahy, takže jsem dala Otci Piovi ofrankovanou obálku s adresou té rodiny a prosila jsem ho, aby nechal poslat přímo jím požehnaných obrázků s krátkou odpovědí „Va bene! Quanto lavoro mi dai!“- „Dobře! Kolik práce ty mi dáš!“ řekl žertovně a přec jsem věděla, že všechno dopadne co nejlépe.

Ta rodina obdržela pak Otcem Piem požehnané obrázky s kratičkou odpovědí kláštera: „Otec Pio se za vás modlí a posílá vám své požehnání.“

A já jsem dostala později radostnou zprávu z New Jersey, že také u onoho závažného rozhodnutí se projevilo požehnání a že všechno dopadlo ve prospěch té rodiny.

„Quanto lavoro...“ Kolik práce...“ach, Otče Pio ! Správně to mělo znít asi takhle : „Kolik obětí stojí vyslyšení každé modlitby !“

Telegramy pro Vídeň

Na jaře roku 1960 jsem se dozvěděla, že jedna z mých milých přítelkyň, bydlící v Innsbuku, onemocněla na návštěvě ve Vídni u svých sester těžkým srdečním infarktem a leží ve vídeňské nemocnici mezi životem a smrtí. Byla jsem tím velmi zneklidněna. Co bych mohla vykonat ? Jak bych mohla pomoci ? Kdykoliv si v podobných situacích kladu tuto otázku, pociťuji celou vlastní ubohost a nedostatečnost. Mohu se ovšem modlit. Nemodlíme se nadarmo, i když pociťujeme, že naše vlastní modlitba je velmi ubohá. V takovém případě je však třeba mocné modlitby o pomoc. A protože měly také sestry nemocné přítelkyně velkou důvěru k Otci Piovi, obrátila jsem se na Otce Pia a poslala jsem mu následující telegram : „Doporučujeme Vaším modlitbám N.N., která leží těžce nemocná ve Vídni, aby se zlepšil její stav, aby jí nechyběla přítomnost kněze a aby se mohla opět vrátit domů.“

Na tento telegram jsem hned dostala následující odpověď : „Otec Pio se modlí za nemocnou, posílá jí požehnání a svá nejlepší přání.“

To byla dobrá odpověď!

Moje přítelkyně se skutečně zotavila z těžkého srdečního infarktu a pocítila celkové zlepšení. Nechyběla jí ani pomoc kněze a opět se mohla vrátit do Innsbuku.

Tím se splnily téměř do písmene tři prosby, které jsem telegrafovala Otci Piovi v okamžiku, kdy se zdálo být záchrana téměř beznadějná.

Velikonoční požehnání

V postní době je v Itálii zvykem světit domy a příbytky. Kněží farností přicházejí do každého domu, aby požehnali každou místnost pro velikonoční slavnost. Bylo to právě po jednom takovém domácím požehnání, když mi řekl kaplan krátce před opuštěním mého domu : „Doporučte Otci Piovi mého synovce, je na smrt nemocen, má zánět plic. Rodina je skoro zoufalá. Mladík má teprve 18 let. Jen modlitba může ještě pomoci, především modlitba Otce Pia ! Udělejte všechno, abyste zastihla Otce Pia.“ Odpověděla jsem, že v příštích dnech budu stěží moci zajet do San Giovanni Rotondo, a proto že nebudu mít příležitost Otce Pia zastihnout. Litovala jsem, že v tomhle ohledu nemohu nic vykonat.

Když kněz odešel, chtěla jsem se hned vrátit ke své práci, přece jsem se musela bezděky pozdrzet. Jak krásný byl můj domov po velikonočním požehnání ! Radovala jsem se z darů tohoto požehnání, z klidu a vnitřní vděčnosti. Radovala jsem se z pořádku, z mnoha krásných věcí svého domova. A uprostřed téhle radosti jsem se otázala sama sebe: Nemohu skutečně vykonat nic pro rodinu, která tolik trpí ? Neznala jsem tu rodinu, nevěděla jsem , jak se jmenuje, kde bydlí, ba neznala jsem ani křestní jméno nemocného – ale, což na tom záleží ? Někde někdo trpí a o tomhle utrpení jsem se dozvěděla. To přec musí stačit k tomu, aby se něco podniklo -

Protože mě nenapadlo nic, co bych mohla vykonat, rozžehla jsem světélko jak prosbu před malým obrázkem Božského Srdce. Věděla jsem již ze zkušenosti, jak účinný může být často i ten nejmenší úkon důvěry v Boha.

Odpoledne mne to táhlo do kostela, abych začala před svatostánkem třídní pobožnost, jak mi to jednou poradil Otec Pio v podobném případě. Třetího dne, byl to pátek před pašijovým týdnem, měla jsem zcela neočekávaně krátkou cestu do San Giovanni Rotondo a mohla jsem doporučit Otci Piovi záležitost našeho kaplana.

„Ať zasvěť dům a celou rodinu Božskému Srdci !“, byla v tomhle případě rada Otce Pia. Když jsem o tom mluvila s kaplanem, řekl mi: „Paní, nemohla jste mi říci nic lepšího !“ A teď mi vyprávěl, že rodina jeho bratra měla po řadu let velmi nuzný byt a že nakonec učinila příslib, že zasvěť domov a rodinu Božskému Srdci, dostane li rodina vhodný byt. V naléhavé horlivosti koupili již tehdy obraz Božského Srdce, před ním se mělo vykonat zasvěcení. Krátce nato dostala velmi vhodný byt, který nejen vyplnil, ale dokonce překonal její přání. Příklad však nebyl dodržen. Obraz Božského Srdce zůstal někde zastrčen mezi nedůležitými předměty. Ač kaplan připomínal bratrovi jeho příslib, nebyl čas k tomu, aby příslib splnili. Tak plynula léta, až přišla právě tahle zkouška.

Hned jednali podle rady Otce Pia. Sám kaplan vykonal slavnostní zasvěcení rodiny a jejich domácnosti Srdci Ježíšovu. A tímto dnem začalo i uzdravování syna.

+ + + + +

Vedení Otce Pia bylo velmi přirozené vedení v nadpřirozeném. Jeho působení vycházelo zcela z Krista, a tím se stávalo neomezeným. Proto pro nás mohl být i v dále nadpřirozeným nástrojem a jako takový nás mohl vést tím způsobem, že také my jsme směli být tu a tam malými nástroji Prozřetelnosti a Božího Milosrdenství.

ODPŮRCI

Malé hlasy

„Chceš – li si uchovat úctu k Otci Piovi“, řekla mi přítelkyně, které jsem v roce 1950 vyjevila své přání seznámit se osobně s Otcem Piem, „pak ti radím, nejezdí nikdy do San Giovanni Rotondo.“ A zdůvodňovala to tím, že se sama vrátila z návštěvy u Otce Pia velmi zklamána. Následujíc příkladu mnoha jiných, drala se dopředu, aby se dostala k Otci Piovi a ten ji prostě poslal pryč s několika nevlídnými slovy. Pro své temperamentní způsoby nevěděla provést nic lepšího, než se hned vzepřít tomuto jednání a říci nahlas v kostele : „Jsou - li svatí takoví, pak tedy vypadáme pěkně !“ Protože však nechtěla vykonat tuhle návštěvu „nadarmo“, drala se znovu vpřed : Otec Pio ukončil právě podávání svatého přijímání a tak ho chtěla zastihnout ještě u oltáře, klopýtla tedy přes všechny tři oltářní schody. Nadto byla nahlas pokárána Otcem Piem přede všemi přítomnými, což pociťovala jako zahanbující a krajně nevhodné. Z toho usuzovala, že Otec Pio zůstal právě pro svůj venkovský původ hrubý a nevzdělaný a, jak se domnívala, že nemá ponětí o františkánské lásce k bližnímu, kterou můžeme najít u nejobyčejnějšího řeholního bratra! Nakvašena a uražena opustila kostel a umínila si, že do San Giovanni Rotondo víckrát nepojede a že bude před ním varovat všechny ostatní. Po nějaký čas byla velmi rozhořčenou odpůrkyní Otce Pia.

Odpůrců tohoto druhu bylo mnoho. Přijížděli ze zvědavosti nebo ze senzacechtivosti do San Giovanni Rotondo, aby viděli, jak vypadá „živý svatý“, nebo z jakéhokoliv jiného povrchního důvodu. Když nenašli u Otce Pia dobré přijetí, na něž si činili nárok se samozřejmostí a také s ohledem na svou dlouhou cestu a na cestovní výlohy, byli užaslí a uražení a stávali se odpůrci. Z těchto odpůrců se vraceli mnozí dříve či později k Otci Piovi. Časem se s ním lépe seznamovali, učili se jezdit do San Giovanni Rotondo s lepším úmyslem a především, učili se postupně poznávat své vlastní chyby, jež dříve nepozorovali a které byly vlastní příčinou, že jejich návštěvy u Otce Pia neměly žádoucí výsledek.

+ + + + +

Byli také takoví lidé, kteří přijížděli k Otci Piovi se zcela dobrým úmyslem, vytvořili si však o něm fantastický obraz, který se pak nutně rozpadl hned při první návštěvě a to nezřídka způsobem jednání samého Otce Pia. Z toho bývalo ponejvíc veliké zklamání a udělalo z přehnaných ctitelů přemrštěné odpůrce. Následující případ nám poslouží jako příklad.

Jedna přítelkyně mě prosila před svým sňatkem, abych ji jednou vzala s sebou k Otci Piovi , protože musela překonat ještě nějaké překážky v rodině. Jak mi řekla měla obzvláštní důvěru k Otci Piovi. Poněvadž jsem znala její blouznivou bytost, řekla jsem jí, řekla jsem jí, že nesmí hledat mimořádné věci a ať touží vyprosit si požehnání Otce Pia a všechno ostatní ať svěří jeho modlitbám. Ona se však domnívala, že může tuhle radu přeslechnout a při návštěvě u Otce Pia jednala zcela dle vlastní úvahy. Postavila se před Otce Pia , který seděl ve zpovědnici a beze slova čekala na jeho zvláštní vyjádření stran potíží, které jí ještě stály v cestě. Čekala na nějaký druh zjevení od Otce Pia. Otec Pio ji nechal chvíli stát před zpovědnicí bez povšimnutí. Když pokročila ještě o krok blíž, zeptal se jí ve svém nářečí : „Che vo? „ – „ Co chceš ?“ Ona však neodpovídala. Otec Pio se jí zeptal ještě jednou velmi mrzutým tónem, co od něho vlastně chce. Nato se otočila a na smrt uraženě odešla. V kostele jsme měli následující rozhovor :

„ Abys to zrovna věděla „ , řekla mi, „ do San Giovanni Rotondo už mě nikdo nedostane ani deseti páry koní!“

„ Bylo to neslýchané ! Neslýchané ! „
„ Proč ?“ – „Zeptá se mě , co od něj chci ! A on by to byl přece musil vědět, co od něj chci... Ale nic o tom ! Místo toho se mě zeptá, co od něho chci ! A ještě k tomu se mě zeptá tím ošklivým nářečím : Che vó ! Ne, hrozné !“

„ Co chceš ?“, řekl miNe, Neslýchané ! Přijela jsem do San Giovanni Rotondo snášet tohle a aby se mnou takhle jednalo ?“

„ Snad jsi sem přijela právě proto...je pro nás mnohdy docela užitečné, je – li zraněna naše pýcha....

„A tohle hrubé nářečí !... Nenávidím každé nářečí...i to by musel vědět !“

„ Ano, řekni mi tedy, proč by to byl musel všechno vědět Otec Pio ?“

„ Protože jsem nepřijela do San Giovanni Rotondo proto, abych viděla prachobyčejného kapucína, nýbrž jedině a výhradně protože jsem si myslela, že tu najdu světce !“

„ Tys zabloudila ve své fantazii. A také ve své vlastní pýše. Je docela dobré, že všechno dopadlo tak. Tím se vrátíš do skutečnosti, do skutečnosti našeho ubohého světa, v němž nejsou ani vševědi ani zaživa kanonizovaní světci. Už toho je příliš, že jsou na tomhle světě lidé, kteří se modlí, kteří se obětují, kteří zvolili onu „ úzkou cestu „, o níž Kristus připověděl, že nás vede ke spáse. A Otec Pio je jedním z těch modlících a obětujících se. My za to můžeme Bohu jen poděkovat. A my musíme děkovat, že tu a tam můžeme zajet k Otcí Piovi, abychom se posilnili jeho vnitřní silou a mohli svěřit jeho modlitbám záležitosti naše vlastní i těch mnoha ostatních, kteří k němu nemohou přijet a přece jsou v myšlenkách často u něho a hledají pomoc modlitby. „

„ Buď dobré mysli, jedeme zpět do Neapole.“

Z těchto odpůrců se jich většina vracela zpět. A většině z nich byla krajně léčivou krizí, kterou nevyhnutelně vyvolával jejich první styk s Otcem Piem. Také má přítelkyně se vrátila zpět k Otcí Piovi, i když po dlouhé době. Za poslední úsek své svatební cesty si zvolila San Giovanni Rotondo. Tentokrát dopadlo všechno dobře. Prosila Otce Pia o požehnání pro sebe, svého manžela a celé jejich příbuzenstvo. Otec Pio je oba srdečně přijal a udělil jim požehnání s těmito slovy : „Zůstaňte věrni, spojeni ve víře a snažte se, abyste se stali rodinou dle Božského srdce!“ Oba z toho pociťovali velké štěstí.

+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---

K této skupině „mladých hlasů“ patřil také zástup, jehož jméno zní „ Legie“. Je to legie zatvrzelých hříšníků, zaslepenců, nesčetněkrát upomínaných a nesčetněkrát marně povolávaných, kteří žijí mimo zákony Boží a církevní a nechtějí být rušeni ve svém blahobytném setrvávání v hříchu. Ti nejezdili do San Giovanni Rotondo, neměli vůbec touhy seznámit se s Otcem Piem, nic je k němu nevábilo, ani zvědavost ani ostatní méně dobré důvody. Zdálo se, že ho přece znají, aniž ho kdy viděli, bojovali proti němu z dálky a varovali se dostat se do jeho blízkosti. Odmítali ho předem, poněvadž pudově cítili, že je neúprosným odpůrcem jejich hříšného života, na němž oni tolik viseli a jehož se vzdát nechtěli nebo z vlastní síly už také nemohli, protože bylo přilepeni ke svým hříchům jako mouchy na lepu.

S těmi odpůrci se stávaly často podivuhodné věci : bývali náhle uchváteni Otcem Piem, přinesl si je z dále, kde stále byli, a přitahoval si je jako magnet, takže jednoho dne se

ocitli v San Giovanni Rotondo, aniž to sami chtěli. Po dlouhé roky odporovali volání Boha, teď se s nimi stalo něco radikálního, čemu již nemohli klást odpor.

Jevili se ovšem až do konce jako děti, které se nechtějí odloučit od nebezpečné hračky, které se jim musí odebrat, to jim však nepomůže. Otec Pio byl – a je to k jeho štěstí – silnější než oni smí. Byl Božím poslem, neboť se zdálo, že sám Bůh mu dává čas od času příkaz, aby podoben sokolu přinášel pro něho určenou kořist. A tak se opakuje právě v tomhle zástupu, v téhle „legii beznadějných případů“, zázrak u Damašku, jemuž nemůže nikdo odolat. Tak se děly právě v řadách těchto téměř ztracených lidí převeliké změny a obrácení, takové, jež nemůže nikdo překazit, ani ďábel, ani lidé, ani prostředí. Z nejhorších odpůrců se pak stávají nejzanícenější ctitelé, z nepřátelských posměvačů nejvděčnější přátelé, ze vzpurných hlásek se stávají velebicí hlasy svornosti, radosti, chvály a zbožnosti. Hříšníci se mění v opravdové lidi, v modlíci se a pomáhající. Jejich štěstí je nepopsatelně velké.

Za příklady mohou snad posloužit obrácení, která byla již v této knize popsána.

Ono účinné „Snášej všechno v pokoji...“

Pokaždé, když jsem přišla do jednoho poutního kostela blízko Neapole, potkala jsem františkánského pátera, s nímž jsem mívala kratší nebo delší rozmluvy. Námět byl povětšinou týž : Otec Pio. Od prvního okamžiku mi vykládal, že je jedním z největších odpůrců Otce Pia. „My, františkáni“, řekl mi při našem prvním setkání, „nemůžeme ho vůbec snést. Já mám však vůči němu docela zvláštní odpor.“ Ptala jsem se po důvodech tohoto jeho postoje.

„Protože máte lidi. Zde ke mně přijdou lidé hloupí jako pařez a vypravují něco o stálém spojení jejich anděla strážného se strážným andělem Otce Pia. Když něco potřebují, pošlou prostě svého anděla strážce, jako by to byl prostě sluha, k Otci Piovi a říkají, že jim dosud nic tolik nepomohlo. Samé takové žvásty mi vypravují. Jiní ho zase vzývají ve dne v noci, jako by to byl světec, no je to přišerné ! A jak se vrhnou na každého, když se člověk jen opováží říci na něho špatné slovo!“

„Otče, jsou to právě lidé hloupí jako pařez, jak jste to sám řekl, kteří tomu lépe nerozumějí. Uctívají Otce Pia, protože i tak hloupí lidé nějak tuší, že v Otci Piovi je velikost, kterou jinde nenalézají.“

Otec Pio není vinen tím, že jejich úcta nemá správnou míru a že je plná výstřelků, to je nutno přičíst na vrub jejich nízké inteligenci. Jejich láska k Otci Piovi je však pravá a ta láska jim přináší přece mnoho dobrého. Od kdy milují Otce Pia, nezameškají žádnou bohoslužbu, chodí ke svátostem a modlí se pilněji než dříve. My vidíme jen tisíce chyb, Bůh vidí jistě především jiskérku horoucí lásky, která se v nich vznítila, která je dojímací a rozněcuje v nich nadšení a která je ovšem také k němu přivádí. „

Jindy jsme vedli následující rozmluvu : „Co byste učinila, kdybych vám při zpovědi zakázal jezdit do San Giovanni Rotondo?“ – „Poslechla bych.“ Cože ? Pak jste vy první, kdo mi to říká ! Stovkám těchto „duchovních dětí“, Otce Pia jsem položil tutéž otázku a všichni rozhořčeně povídali, že nic a nikdo je nemůže zadržet, aby nejeli k Otci Piovi. Vidíte ! Vzpoura ! Neposlušnost ! A to jsou ty duchovní děti...Nu, dnes už musíme říci, že dosáhl docela dobrých výsledků !“

„Otče, je to velká nevědomost těch lidí. Otec Pio je pro ně vším; chytají se ho jako záchranné kotvy a o nic jiného se nestarají. Otec Pio nemá čas vést s nimi dlouhé hovory a poučovat je. Tak setrvávají ve své nevědomosti a, žel, také v jistém druhu pýchy, cítí se být chráněni Otcem Piem a jen na něm chtějí záviset. Ničemu se o něm neučili a přece jsou přesvědčeni, že Otec Pio je pobere k svému cíli. Věší se na jeho kutnu jako uličníci na pouliční dráhu v naději, že dojedou načerno právě tak k svému cíli jako ti nejlepší pasažéři. A konečně, je přece lépe, že se věší Otci Piovi na kutnu než na nějakou korouhev záhuby.“ Výsledek této rozmluvy byl ten, že mne Otec Gerardo zařadil do „fanatické družiny“, Otce Pia a do té doby používal každé příležitosti, aby mi ukázal svou nelibost. Kdykoliv jsme se potkali, neopomenul mne zahanbit. Dělal to rád zejména před lidmi. Byl-li ve společnosti

kněží, ukázal na mne a řekl :“ To je také jedna z družiny Otce Pia.“ Nebo : „ To je ta paní, co se zbláznila do Otce Pia“ anebo : „ Hledte, neapolská filiálka Otce Pia !“

Poprvé jsem byla bezděky velmi dotčena výrokem Otce Gerarda. Protože jsem se však již naučila od Otce Pia zásadě „ Snášej všechno v pokoji „, umínila jsem si, že to budu provádět v tomhle případě. Otec Gerardo si už nepřál diskuzí. Kdykoliv mne viděl, přišel ke mně, zahanbil mě a šel dál. A já jsem šla do kostela k milostnému oltáři, tam jsem poklekla, děkovala jsem a měla jsem v srdci velký mír. Často jsem se tomu divila a myslela jsem, že Otec Pio je skutečně velký duchovní vůdce, když dokázal změnit tolika málo slovy naše tak snadno odporující srdce a naše tak snadno nedůtklivé „ já „do té míry, že snášíme všechno v pokoji a nadto s radostí a vděčností.

Tak uplynuly dva roky, když mi jednoho dne šel páter Gerardo radostně vstříc a řekl : „ Paní, čekal jsem na Vás, dnes jsem Vás čekal, zítra totiž jedu k Otcovi Piovi. Táhne mne to k němu, musím mnoho napravit, doufám, že se u něj budu moci vyzpovídat. Mnohokrát jsem Vás urážel, není-liž pravda ? Nemějte mi to za zlé...“ „ Ani v nejmenším, Otče !“

„ Chtěla byste mi vyprávět něco o Otcovi Piovi ?“ – „ Ráda, Otče !“

A já jsem mu vypravovala o té zpovědi, při níž mne Otec Pio učil tomu účinnému „ Snášej vše v pokoji“.

Zkušební kameny

V životě Otce Pia nebyly přirozeně jen hlásky, nýbrž i obrovské hlasy odporu a nepřátelství. Doba těžkých zkoušek, která začala objevením se jizev / tzv. svatých ran / a trvala několik desítek let, byla také dobou velkých protivníků, skutečných to zkušebních kamenů v kněžském životě Otce Pia. Tato doba může být brána v úvahu jen ve světle víry, její posouzení však přísluší jedině církvi svaté.

Duchovní RÁDCE

Od té doby, co mě při první zpovědi, o níž jsem pojednala v jiné kapitole této knihy, přijal Otec Pio za svou duchovní dceru, bylo mým přáním pocítit, že i ostatní jsou v tomto duchovním společenství s Otcem Piem. Od začátku jsem mohla poznávat prospěch, jehož se nám dostalo pro přátelství s Otcem Piem. Proto jsem si umínila, že budu vyzývat ty, jimž se dostalo příležitosti zajet si do San Giovanni Rotondo a vyzpovídat se u Otce Pia, aby ho poprosili především o přijetí za duchovní děti. Za ty, kteří neměli příležitost jet k Otci Piovi, chtěla jsem o to prosit při svých zpovědích. Tak jsem hned při své příští návštěvě prosila za své dvě přítelkyně. „Otče Pio, chcete přijmout Kristu A. za svou duchovní dceru?“ „Načež mu Otec Pio odpověděl: „Rád, přijímám ji.“ – „A co Kateřina R., Otče Pio?“ – „Ta se mě může sama na to zeptat,“ byla jeho nečekaná, ale správná odpověď. Zatímco ta první měla tehdy sotva příležitost zajet k Otci Piovi, mohla Kateřina tu a tam zajet do San Giovanni Rotondo a byla již přihlášena ke zpovědi u Otce Pia. Jelikož jsem jí sdělila odpověď Otce Pia, otázala se ho Kateřina při zpovědi, chce-li ji přijmout za svou duchovní dceru. „Ano,“ odpověděl Otec Pio, „ale od nynějška ovládej svoji prudkost!“ Tahle výzva – byla současně i podmínkou – zůstala jí vryta do paměti a ona se ji snažila poslechnout, vždyť jí samé bylo často trpět pro prudkost své povahy. Proto bylo docela správné, že přednesla svou prosbu otci Piovi osobně.

Jinak to bylo s Kristou A. O dva roky později konala zpověď u Otce Pia a chtěla se ho znovu osobně zeptat / otázat /, aby dostala odpověď přímo z jeho úst, ač se jí dostalo odpovědi Otce Pia již skrze mne. A dostala takovou odpověď: „Proč se mě ptáš, vždyť jsem tě přijal už před dvěma roky.“ Byla to jedna z těch odpovědí, které byly příznačné pro Otce Pia. On se nikdy neopakoval a neměl rád, když opakováním ztrácíme čas. A byla to také odpověď, která nám ukázala, že nás nevzal lehkovážně do své otcovské péče – Otec Pio se nám třem stal dobrým duchovním otcem. Nevedl nás spoustou slov nebo poučováním, vedl nás svým způsobem. Byl zde, kdykoliv to bylo nutné, ba i nevolán sám od sebe.

Vůbec jsme na něj nemuseli myslet, vždyť jak často a snadno jsme zapomínali na to, že jsme jeho duchovními dětmi. Zdálo se, že on má stále před očima skutečnost, že je naším duchovním otcem.

Jaký byl Otec Pio jako duchovní rádce?

Mluvíme – li o Páteru Piovi jako o duchovním rádcí, neděje se tak v obvyklém smyslu toho slova. Jeho duchovní vedení bylo zcela svérázné, ba řekla bych, že bylo nezbytně zvláštního druhu. On totiž neužíval obvyklých prostředků a možností, jež patří jinak k duchovnímu vedení. Otec Pio se mohl námi osobně obírat jen málokdy. Nebylo času ani příležitosti k rozmluvě či poučováním, my zase jsme neměli možnost korespondovat s ním. Byl pro nás nesnadno a ne vždycky dosažitelný, byla spousta překladů mezi ním a námi. I kdybychom mohli používat zpovědi u něho konaných jako malých porad, přece to nebylo jednoduché, dostat se k těmto zpovědím, pro něž je nadto určeno jen několik minut. Otec Pio nebyl kazatelem a ani nás nevyučoval duchovními spisy. Žil po desítky let v odlehklém San Giovanni Rotondo, jeho den plynul výlučně v klášteře a v klášterním kostele. Jak je to možné, že přesto soustředil kolem sebe nespočet lidí z velkého světa jako duchovní dítky? Jak se to stalo, že mohl být těmto lidem, ať byli tak vzdáleni – mnozí ho osobně vůbec neznali – dobrým a pravdivým duchovním otcem? O jaký základ se opíralo jeho vedení

duší ? Jakých prostředků a možností používal ? Co bylo tajemstvím jeho vnitřní síly a úspěchu jeho duchovní péče ? Na všechny tyto otázky je pouze jediná odpověď : Bylo to jeho vroucí spojení s Kristem, především spojení s ukřižovaným Kristem, v němž a z něhož čerpal všechny dary pro sebe i pro nás a skrze něž o nás mohl – ať nás bylo jakkoliv mnoho – pečovat a jež ho uschopňovalo, aby nás získal, ochránil a vedl. Jeho duchovní péče se opírala jedině o toto spojení s Kristem a jeho dary milosti. Prostředky a možnosti mu proudivy z tohoto spojení. Byla to především síla jeho modlitby, jeho úplné splynutí s denní mešní obětí, do níž uzavíral neustále své duchovní děti, a vytrvalost jeho úžasného života oběti. Není divu, že na tomto základě a s těmito prostředky se mohla pohybovat jeho otcovská péče zcela přirozeným a prostým způsobem v nadpřirozenu. Tak bylo jeho působení na nás i přes vzdálenost a přehradu zvláštní osobní působení, a proto se nás dotýkalo mimořádným způsobem. Tam, kde jsme byli a kdy jsme ji nutně potřebovali, dostávalo se nám jeho otcovské péče.

Prvním příkladem vedení skrze Otce Pia zažily mé přítelkyně i já po tom, co nás přijal Otec Pio jako své duchovní děti. V životě Kateřiny šlo o čistě duchovní rozhodnutí.

Moje přítelkyně Krista a já jsme byly již tehdy členkami Třetího řádu svatého Dominika, zatímco naše společná přítelkyně Kateřina v něm dosud nebyla a nemohla se rozhodnout ke vstupu, ač již po léta navštěvovala náš řádový kostel San Domenico Maggiore a dlouho před námi znala a uctívala svatého Dominika. Protože mi kdysi řekla převorka třetího řádu, abych o tom promluvila s Kateřinou jako její přítelkyně, usilovala jsem o Kateřinin vstup do naší řádové rodiny, leč zcela nadarmo ! Měl několik bezvýznamných námitek a předpojatostí, které nepřekonal. Tak jsme o tom již nemluvily.

Protože však Kateřina měla zvláštní úctu k Otci Piovi od své první návštěvy v San Giovanni Rotondo, doporučila její rozhodnutí zcela modlitbám Otce Pia. Jestli byla skutečně povolána pro Třetí řád – jak se mi zdálo – , pak byly tyto modlitby jistě natolik způsobilé, aby jí prokrestily cestu.

Jedné noci jsem měla tento sen : viděla jsem Otce Pia v kapli sv. Dominika v našem řádovém kostele. Držel v ruce bílý dominikánský škapulíř a podával jej Kateřině, která stála vedle něho. Vlastně jsem ani nechtěla vyprávět Kateřině o tomhle svém snu, umínila jsem si totiž, že se nebudu dotýkat tématu „ Třetí řád „, které již několikrát odmítla. Ale ještě dopoledne mně Kateřina zavolala a vyprávěla mi, že měla sen, v něm potkala Otce Pia v našem řádovém kostele a dostala od něho dominikánský škapulíř. Říkala mi, ten sen byl prý tak jasný a důtklivý, že hned při ranní mši mluvila s jedním dominikánským Otcem a prosila ho o své přijetí do Třetího řádu. Měla jsem z toho velikou radost a nyní jsem jí vyprávěla, že jsem měla téměř stejný sen. Kateřina se mi pak stala jako terciářka vzorem, neboť – ač ustavičně přetížena prací, rodinnými a obchodními starostmi, nalézala od samého začátku čas k dennímu konání řádových modliteb včetně oficia, což se mi podařilo teprve znenáhla po jejím příkladu. Tak nám oběma prospělo v tomhle případě otcovské vedení Otce Pia. Duchovní vedení Otce Pia jako duchovního Otce se podobalo v jistém ohledu duchovnímu vedení, které nám posílal jako zpovědník. Právě tak jako ve zpovědnici mohl námi pohnout i mimo ni – byli - li jsme do něho vzdáleni a žili ve světě - , abychom plnili své povinnosti náboženské, stavovské i v zaměstnání. Ani mimo zpovědnici netrpěl nám bojácnost a jako duchovní Otec byl schopen – neměli – li jsme s ním přímé spojení jako při zpovědi – probouzet hlas našeho svědomí a udržet jej v bdělosti. A jak tomu bylo s námi, s duchovními dětmi ? Jaké my jsme měli vůči Otci Piovi povinnosti ? Jaké požadavky na nás kladlo společenství s Otcem Piem ?

Jestliže jsme prosili Otce Pia, aby nás přijal za své duchovní dítky a jestliže nás skutečně přijal, - každého se totiž Otec Pio neujal – pak jsme měli vůči Otci Piovi pouze jediný závazek : Usilovat o to, abychom žili stále víc a stále lépe ve své víře. Není to tedy žádná jiná povinnost než ta, která je uložena stejně každému katolíkovu křtem. Nač ještě pak jsme potřebovali společenství s Otcem Piem ? Viděli jsme v něm pobídku, abychom lépe dostáli povinnosti vůči požadavkům své víry : vždyť tyto naše povinnosti ve víře měly být tak samozřejmé, a přece, jak je zanedbáváme ! Stále potřebujeme pomocníky, abychom se začali snažit méně opomíjet tyto povinnosti. Potřebujeme pomocníky, abychom se – jsme – li už tak daleko, že své povinnosti zanedbáváme – také upevňovali a neumdlévali

v pokračování v nastoupené cestě. A konečně, potřebujeme pomocníky, abychom se učili milovat tuhle namáhavou cestu pro svou víru a abychom nechtěli ani nemohli jít jinou cestou. Jedním z těchto pomocníků v naší době byl právě Otec Pio, a proto nám bylo tohle společenství prospěšné. Jestliže jsme se drželi Otce Pia a jako duchovní dítky mu náleželi, stávalo se nám mnohé lehčím. První krok na dobré cestě jsme vykonali vlastně již přáním mít pomocníka, jakým byl Otec Pio. Naše další námahy na této cestě byly naší dílem a příspěvkem tomuto společenství. Skrze Otce Pia, skrze jeho díl a příspěvek, dostávali jsme potřebnou pomoc a potřebná povzbuzení, takže jsme mohli ve svém namáhavém úsilí stále více a také snáze pokračovat a je zdokonalovat.

Jak bylo možné, že ne všechny duchovní dítky Otce Pia měly stejný prospěch z tohoto společenství? Odpověď zní: jako v každém lidském podniku a snažení jsou pochopitelně chyby a nedostatky, které pak mohou bránit jednotlivcům v úspěchu nebo jej docela zmařit. Neúspěchy duchovních společenství, zaviněné dopouštěním se chyb, padají především do očí a jsou kritizovány, poněvadž my žádáme od těchto společenství právem více, neprávem příliš mnoho. U značného počtu duchovních dítek Otce Pia to byly nevědomost a náboženská nevzdělanost, které tvořily dobrou překážku. U ostatních to byla naprostá lidská ubohost, která více či méně brzdila každé naše konání a tak mnohé mařila.

Pak to byly především ony velmi neduchovní dítky Otce Pia, které se usídlily v jeho blízkosti a které musíme nevyhnutelně potkávat při svých návštěvách v San Giovanni Rotondo. Ty vyvolávaly kritiku sebe a kritiku na toto společenství a nezdá se, že škodily Otci Piovi. Najdeme je všude tam, kde byl a žil Otec Pio. Tarasili jiným cestu k Otci Piovi, zabavili pro sebe nejlepší místa v kostele. Dávali kapucínům práci, přispívali návštěvníkům ke zmatku a k pohoršení. Nezdá se, že nabízeli zbožným lidem příležitost, cvičit se v oné „dokonalé radosti“, o níž rozmlouval sv. František na jednom svém putování s bratrem Lvem. S úžasnou vytrvalostí se zachycovali kutny Otce Pia, zdálo se však, že jeho příklad jim nic neříkal, v jeho škole se nenaučili ani jedinému písmenu, takže zůstávali duchovními a duševními analfabety. Měli jistou pýchu, říkali totiž, že Otec Pio je opatruje a chrání – mohlo tomu tak být; jistě měl s nimi soucit, ale oni ve své domýšlivosti podobali se sedlákovi, který neuměl číst, ale okamžitě dělal, jakoby v knize uměl dobře číst kdykoliv, mu někdo ji přidržel obráceně. Když ho upozornili na to, že je kniha obráceně, proto že v ní nemůže vůbec číst, odpověděl nejvyšší sebevědomě: „Kdo umí doopravdy číst, tomu je zcela lhostejno, leží-li kniha správně či obráceně!“ Sám Bůh ví, jak to vypadá v těch ubohých duších a není – li přece jejich jedinou záchranou to vytrvalé připoutání se k Otci Piovi. Snad si to myslel i Otec Pio, kdykoliv je bral v ochranu proti těm, kdož by rádi je odstranili ze San Giovanni Rotondo pro četné nepřijemnosti, které zapříčiňovali.

Chceme – li mít prospěch jako duchovní dítky Otce Pia, musí zůstat naše úcta ve správných mezích. Nesmí být fanatická, nesmí být přehnaná, nesmí uvíznout na téhle úctě. To si nepřál ani Otec Pio. Jediným cílem Otce Pia byl Kristus, a proto nemohlo být ani cílem jeho duchovních dítek nic jiného než Kristus. Právě poslání Otce Pia spočívalo v tom, aby nás všechny vedl ke Kristu. Byl nejvyšším zkušeným znalcem této cesty, jež je tak prospěšná a obšťastňující na tomhle světě a tak nadějná pro onen svět, po kterém se však nedá kráčet pohodlně a bez vedení. Na této cestě nám může Otec Pio být nejlepším vůdcem.

Společenství s Otcem Piem je především společenství v modlitbě. Nemělo sice formule, stanovy, nemělo vlastní předpisy a určité modlitby, bylo to však přece silné, prospěšné společenství, naučilo totiž mnohé lidi modlitbě a mnoha lidem pomohlo získat novou horlivost a novou sílu v modlitbě.

Sám Otec Pio byl velký, mocný, vytrvalý prosebník, který nám všem předcházel příkladem. Denně nás uzavíral do svých modliteb a my jsme se pomalu učili modlit se za něho a s ním. Skrze jeho modlitby jsme přijímali mnoho, ale také naše modlitby za něho nezůstávaly bez odměny. Když mne kdysi Otec Pio prosil, abych vykonala tři devítidenní pobožnosti ke cti růžencové Matky Boží, dostalo se mi na konci každé novény důkazu díky, v něž jsem vůbec nedoufala a který byl ve spojení s ním. Splnění přání, jež jsem kdysi Otci Piovi doporučila, avšak jehož jsem se už dávno zřekla; vyslyšení v záležitosti, kterou jsem kdysi svěřila modlitbám Otce Pia; včasná pomoc v nečekané nesnazi. – Když jsem v jiném případě byla kdysi na jedné ze svých cest ve velikém nebezpečí, přislíbila jsem, že se za

Otce Pia pomodlím celý růženec před svatostánkem. Téměř vzápětí po tomhle příslibu jsem unikla nebezpečí, a tak jsem mohla ještě téhož dne splnit svůj slib.

Zajisté nás potěší, že snáze docházejí vyslyšení naše malé i velké prosby ve společenství s Otcem Piem – než mimo toto společenství; bylo by však chybné vidět jen v tom vlastní smysl společenství. Společenství v modlitbě může mít jediný smysl, přináší – li prospěch i za své vlastní hranice a zájmy. Každé společenství v modlitbě je mocné společenství, jež v sobě skrývá sílu a moc působit k prospěchu a požehnání mnoha lidí.

Ponejvíce začínáme sami u sebe a u svých vlastních záležitostí, neboť jsou to právě ony, jež nám dávají první podnět ke společenství v modlitbě. A je to vskutku velké štěstí, když žal a starosti nám ukazují dobrou cestu k modlitbě, vždyť právě ty by se nám mohly stát osudnými a mohly by nás přivést na nesprávnou cestu, kde jsou jen slepé uličky, ale kde není žádné řešení. Je rovněž dobré, začínáme – li nejprve sami u sebe, sami tím zakoušíme moc modlitby, uvedeme poněkud všechny vlastní starosti v soulad a tím se posilujeme. Jsme – li tak daleko, musíme na této cestě pokračovat; ta cesta je snazší ve společenství pro mnohé. Musíme se pozvolna učit uzavírat záležitosti bližních do svých modliteb. Pomalu se pak tento kruh rozšiřuje, nic nám již není tak cizí a tak vzdálené, že bychom to nemohli pojmut do svých modliteb; všude tam, kde jsou utrpení a zkoušky, jsou taky naše modlitby. Všechny záležitosti našich přátel, naši fary, našich řádů, naší církve jsou taky našimi záležitostmi. Modlíme se za kněze, za povolání, za nemocné, za zajatce, za ty, kdož jsou v bídě, aby nezoufali, za ty kteří žijí v nadbytku, aby se stali soucitnými, za bezbožníky, aby dospěli k víře, za zbožné, aby setrvali ve zbožnosti. Za církev mlčící, za nepřátele, za všechny, kteří se nemodlí. Do svých modliteb zahrnujeme všecko, celý svět, a to je ten pravý důvod, proč se nazýváme katolíky. Společenství s Otcem Piem bylo toho školou.

DÍLA OTCE PIA

Mluvíme – li o dílech Otce Pia, máme na zřeteli především velkou nemocnici, kterou dal Otec Pio postavit a které dal jméno „Casa solievo delle sofferenze“ – „Dům úlevy v utrpení „.

Původní a jediný záměr, který přiměl Otce Pia k položení základu nemocnice v San Giovanni Rotondo, byl ten, aby se dostalo velmi chudým lidem téhle nuzné horské krajiny možnosti umístit své choré v nemocnici, kde by nalézali péči a vyléčení. Až dosud nebyla v Garganských horách jediná nemocnice pro obyvatele žijící v největší chudobě, kteří jsou výlučně pastýři, malorolníky a nádeníky a také dosud nebylo nikoho, kdo by pomýšlel, jak od této bídy pomoci. Otec Pio byl první, kdo tu bídu viděl, srdcem ji vycítil a chtěl pomoci. První pohnutkou byl tedy soucit, který měl Otec Pio s těmi, o které se nikdo nestaral. A prvním záměrem tedy bylo mírnit utrpení tam, kde na to nikdo nepomýšlel. Proto chtěl dát Otec Pio svému dílu jméno, jež by tento jeho první úmysl uchovalo.

Byla to odvážná myšlenka, začít vůbec takové dílo. Ale Otec Pio řídil svoji kněžskou činnost stále více k téhle myšlence a k jejímu uskutečnění, když ho nadřízení v roce 1939 zbavili omezení, jež mu byla uložena církevními představenými roku 1923. V lednu 1940 se rozhodl Otec Pio ve své klášterní cele za přítomnosti několika nejlepších přátel pro založení této nemocnice. Začátky byly velmi skrovné. První podnět dal sám Otec Pio a jeho příkladu následovali přátelé, kteří se dle povolání a schopností postavili bezplatně k službám Otci Pioví. Lékař z Florencie, účetní ze Zary a stavební inženýr z Abruzských hor, to byli první dobrovolní pomocníci Otce Pia při tomto podniku. Příjmy prvních almužen pro plánované dílo byly zaznamenávány a vedeny s krajní přesností v obyčejném školním sešitě. Zanedlouho přibýly také větší dary, vždyť dílo Otce Pia se stalo velmi brzy známé, ač on sám neměl možnost získávat pro ně veřejně, ba zakrátko o něm zvěděli italští emigranti, kteří se kdysi vystěhovali do Ameriky ze své chudé garganské domoviny, v níž nebylo dost chleba pro všechny, a kteří posílali nyní své příspěvky Otci Pioví. A právě tehdy, když Otec Pio začínal své dílo, byl velký syn této malé, chudé domoviny starostou Nového Yorku a prezidentem amerického pomocného díla UNRRA – Fiorello La Guardia. Dal Otci Pioví k dispozici značnou sumu – 250 milionů lir, čímž byl zajištěn nutný finanční základ pro vybudování díla.

Nastávající příliv darů z celého světa dal podnět k jeho úmyslu vytvořit velkorysé dílo, jež nemělo prospívat jen obyvatelům Garganských hor, ale v němž by všichni nemocní, ať by přišli z kteréhokoliv světadílu země či povolání, našli nejlepší přijetí a péči.

Stavební práce by mohly být začaty teprve po válce v květnu 1947 a v květnu 1956 posvětil Otec Pio slavnostně nemocnici za přítomnosti církevních i státních úřadů a nesmírného množství lidu. „Dům úlevy v utrpení „Otce Pia je dnes jednou z nejkrásnějších, nejmodernějších a nejlépe vybavených nemocnic Evropy. Má přes tisíc lůžek v překrásných místnostech. Vkusné vnitřní zařízení, široká schodiště a chodby, jež jsou postaveny ze světlého zeleného a tmavě zeleného mramoru, působí nanejvýš milým dojmem. Znamenitým způsobem je zde po ruce vše, co vyžaduje nejmodernější lékařské bádání a péče o nemocné. Vedle velké nemocnice stojí krásné správní budovy, budovy s byty lékařů a domovy sester. Široké pohodlné silnice vedou k nemocnici, která je lemována krásnými a dobře pěstovanými zahradními sady.

Vidíme a obdivujeme vnější krajinu a velikost tohoto díla, které prospělo již tisícům nemocných a stalo se význačným lékařsko – vědeckým střediskem. Nevidíme však nesčetné oběti a trampoty, které si dílo vyžádalo na Otci Pioví, a nevidíme ty mnohé nepříjemnosti, zklamání, nepochopení a starosti, jež musel pro toto dílo vytrpět. Vidíme jen slávu, kterou přineslo a nevidíme starosti, které dílo stálo.

Nad bývalou celou Otce Pia, v níž dílo skromně začalo, byla napsána věta z následování Krista : „ Sláva světa je ustavičně provázena utrpením.“

S tímto velkým sociálně charitativním dílem vzniklo mnoho jiných podniků, jež byly jeho přirozeným a nutným následkem. Položení základního kamene pro stavbu Otce Pia našlo velký ohlas v celém Garganském pohoří. Tato část Itálie se podobá v mnohém ohledu chudému holému pohoří Krasu. Jeho půda je kamenitá, nenese stromy, není schopna přijmout setbu. Kdo na ní chce stavět nebo razit cesty, musí nejprve pomocí trhavin roztrhat mohutné balvany kamene, jež v sobě skrývá. A přece ! Tahle nehostinná horská půda, která nemohla dát nikomu chléb, byla téměř bezcenná a stěží po ní někdo dychtí jako po majetku, ta měla odhalit své netušené poklady právě pracemi, jež oživil Otec Pio. Stavebními pracemi se totiž odkrylo vnitřní bohatství této půdy na kovy, dále na bauxit a mramor, takže dnes patří k nejbohatším v Itálii.

Ten první záběr lopaty vynutil postavení krásných širokých silnic, jež vedou z nížiny přes Garganské pohoří do San Giovanni Rotondo a prospívají všem místům v sousedství. Dobře řízenou automobilovou dopravou se stalo dříve tak odlehlé San Giovanni Rotondo snadno a kdykoliv dosažitelné. Všude jsou nové moderní osady. Jsou tam pensiony a dobré hotely; ty vznikly teprve v posledních letech z potřeby nabídnout pohostinské přístřeší nesčetným návštěvníkům, kteří sem nezadržitelně proudí. Přemnozí to kritizovali, kdo však zná život v San Giovanni Rotondo, ví dobře, jak naléhavě nutnou se stala otázka ubytování pro nezadržitelné zástupy návštěvníků. Když přišla Marie Pyleová před více než třiceti lety do San Giovanni Rotondo, byly v okolí kláštera pouze jeskyně, v nichž nalézali nocleh a ochranu před nepohodou pastýři ovcí a koz. Když jsem tam byla poprvé s manželem v roce 1950, našli jsme přístřeší v jediném tehdy penzionu, který neměl vodu a hygienická zařízení a na nějž vzpomínám nerada. Ti mnozí návštěvníci, kteří přesto přišli, museli přenocovat pod širým nebem nebo v nehygienických příležitostných přístřeších či v osadě vzdálené dva kilometry, ale ta mohla poskytnout primitivní noclehárny, které muselo sdílet tolik lidí. Dnešní typ života má své požadavky, které nesmíme přehlížet, a kdyby lidé byli trvale porušili pohostinnost, již je povinná každá země a každém území svým návštěvníkům, nebyli by postavili v San Giovanni Rotondo žádné hotely, které odpovídají všem moderním požadavkům.

Od roku 1959 je zde zcela nový krásný kostel „ Santa Maria delle Grazie „ – „ Milostné Matky Boží „, který vznikl vedle starého klášterního kostelíka. Jeho vybudování bylo také náležitě potřebné, protože starý kostelík neposkytl již dávno místa všem návštěvníkům. I stavba tohoto kostela patří do řady děl, jež by nebyla vznikla bez Otce Pia a jež jsou ukázkou praktické části jeho působení. V blízkosti Otce Pia nebylo nezaměstnanosti, blízko něho byl chléb a výdělek pro všechny. A tohle není zajisté malé sociální dílo.

+ + + + +

Druhé velké dílo Otce Pia vzniklo v jeho rodišti Pietrelcině. Je to vybudování velkého kapucínského kláštera a příslušného kostela.

Domem „úlevy v utrpení“, v San Giovanni Rotondo věnoval Otec Pio dar lidstvu, klášterem a chrámem v Pietrelcině dal Otec Pio dar svému řádu. Také stavba tohoto díla spadá do poválečných let. Stavba kláštera byla téměř dokončena, když se začalo v roce 1947 se stavbou nemocnice, zatímco měl okolo roku 1953 hotovou vnitřní moderní a k srdci promlouvající úpravu krásný a prostorný kostel, zasvěcený svaté Rodině.

San Giovanni Rotondo bylo dílem Otce Pia úplně přeměněno. Bývalý „ráj pastýřů“, se proměnil ve středisko života, odpovídající všem moderním požadavkům.

Zato Pietrelcina zůstala stejná a má i dnes svou původní tvářnost. Je to malá rolnická osada na pahorkatině u Beneventa, s kamennými hrbolatými ulicemi a cestami, v nichž je dosud vzduch bez zápachu benzínu a nafty. Má skrovné malorolnické domy o jedné, nejvýše o dvou místnostech, které se řadí k sobě a směřují k pahorkům nebo se kloní k mírným svahům. Vysoké příkré kamenné schody vedou ke vchodům do domů, před nimi sedí selky s prací z vlny nebo s jinými domácími pracemi. Všechno je zde postaveno z kamene, a to vše odpovídá jménu osady „Kamínek“. U mnoha domů jsou kamenné terasy, uprostřed nich stojí často jediný fíkovník, jehož bohatství plodů má však nemalý význam v rozpočtu majitele.

V téhle Pietrelcině, kde je dosud čas pro život beze spěchu a hluku a kde by se vlastně nikdo nedivil, kdyby mu vyšel vstříc svatý František z Assisi s některým ze svých spolubratřích, předpověděl kdysi Otec Pio vystavění kláštera a chrámu. Bylo to v prvních letech studií, kdy směl Otec Pio občas pobývat na zotavené ve své rodné obci. Při jedné z večerních procházek, konával je s místním arciknězem Salvatorem, přišli jednou na místo nedaleko osady, kde stával kdysi klášter, z něhož však čas zanechal sotva stopu. Právě stáli před tím místem, když večerní zvony zvonily „Anděl Páně“. Otec Pio řekl: „Ten hláhol zvonů je jakoby ozvěnou zvonů, jež zněly kdysi v tomto klášteře, a to mi říká, že tady bude zas řeholní klášter a bude mnohem krásnější a větší.“

„Kdy to bude?“ tázal se Don Salvatore.

„Nevím, kdy to bude, ale bude to jistě,“ dal Otec Pio v odpověď.

Přibližně o třicet let později se uskutečnila slova Otce Pia a na místě prastarého kláštera vyrostl ten „mnohem krásnější a větší“, klášter s nádherným kostelem.

Přestože Otec Pio nemohl osobně vybírat pro tuto stavbu kláštera a kostela, je přece dílem jeho samého. Na klášteře a na kostele není totiž jediný kámen, jediné okno, lavice ani oltář, které by nebyly darovány a obětovány z lásky Otci Pioví jeho duchovními dětmi. Z nás k tomu Otec Pio nikoho nevyzval a přece nás bylo několik mimořádně zaníceno pro toto dílo, takže jsme na ně začali konat sbírky a sami jsme dali vše, co právě dát mohli. Ale vlastním nástrojem Prozřetelnosti pro dílo v Pietrelcině byla Mary Pyleová, o níž jsem se už několikrát zmínila.

Byla první velkorysou dávkyní a neúnavnou sběratelkou, mnohé získala pro dílo vlastním příkladem. Její chytré, prozíravé a způsobné řízení umožnilo také v Pietrelcině vznik velkolepého díla, jež svým způsobem slouží k dobru mnoha lidí.

S P I S Y

Písemné působení Otce Pia se vztahuje výlučně na množství dopisů, které napsal svým duchovním dítkám v letech 1914 – 1924.

Jsou to krásné, vřelé dopisy obsahující cenné pokyny a správně vyjadřující péči Otce Pia o spásu duší svých duchovních dítek.

Ale od roku 1924 nemáme už dopisy nebo jiné písemnosti od Otce Pia, protože v tom roce mu bylo zapovězeno s jiným omezením také psaní a on věrně uposlechl nařízení představených. Jak víme, byl Otec Pio v roce 1939 opět vrácen veřejnosti a zbaven opatření z let 1923 – 1924. Zůstalo jen nařízení, jež se týká přímo psaní, a to zajisté kvůli jizvám, takže i po roce 1939 nemáme od Otce Pia nic napsaného.

Otec Pio napsal před rokem 1924 několik meditací pouze pro sebe, aniž by pomýšlel někdy na jejich zveřejnění. Dvě z těchto meditací byly zveřejněny v letech 1952 a 1954 františkánským knězem Ezechia Cardone s církevním svolením. Jedno je „Rozjímání o Hodině Kristově na hoře Olivetské“, druhá je „Rozjímavá modlitba ke cti Neposkvrněného Početí“. Zejména první byla velmi oblíbena a poslouží mnohým při pobožnosti „svaté hodiny“. Je to krásné, prosté rozjímání, v němž je obsaženo nejvnitřnější bytí Otce Pia a jež vyjadřuje zcela osobitým způsobem jeho srdečnou lásku ke Kristu a jeho vnitřní spojení s Ním.

SANTA MARIA DELLE GRAZIE

Dějiny kdysi tak odlehlého kláštera a zcela neznámého kláštera Santa Maria delle Grazie v San Giovanni Rotondo by byly zůstaly jistě skryty, kdyby během několika desítek let nebylo dostalo jméno kláštera zvuk a ohlas v celém světě.

Při jedné z mých návštěv v San Giovanni Rotondo půjčil mi jeden kapucínský kněz k přečtení spis, jenž obsahuje kroniku kláštera a z něhož jsem vybrala následující údaje.

Počátkem 16. století vyrostla osada San Giovanni Rotondo ve významný městys v Garganském pohoří a mezi blízkými městy jihoitalské provincie Apulie, a proto potřebovala duchovní péči odpovídající poměrům. Volbou kapucínů jako duchovních správců pro San Giovanni Rotondo začínají také dějiny kláštera „Santa Maria delle Grazie“.

Kardinál Giammaria del Monte Santo Sabino, pozdější papež Julius III., dal podnět k povolání kapucínů do San Giovanni Rotondo. On to byl, kdo obyvatelstvu doporučil, aby si je sem povolali a sám potom schválil založení kláštera.

Sami kapucíni si mohli vyhledat místo, jež považovali za vhodné pro stavbu kláštera. Zvolili si kus země v krásné samotě na svahu Garganských hor, která byla vzdálena dva kilometry od osady a položena o něco výše. Zde měl jistý Orazio Antonio Landi vinici a tu daroval kapucínům zároveň s malou rolnickou chalupou.

Na téhle vinici byl v roce 1540 „postaven kříž“, jak je psáno v klášterní kronice. Vznikl klášter a ten byl pojmenován ke cti „Matky milostí“, – „Santa Maria delle Grazie“.

První událost, kterou nalézáme v záznamu prosté klášterní kroniky, je tato: V zimě roku 1548 zapadl klášter docela sněhem a byl úplně odříznut od světa. Když byly spotřebovány všechny zásoby a nedalo se více spoléhat na lidskou pomoc, obrátili se mniši na Boha v důvěrné modlitbě o pomoc. Ještě též večer přišli čtyři mladí muži ke klášterní bráně a přinášeli dostatek chleba, vína a různých potravin. Protože vrátný muže neznal, tázal

se jich na jména a od koho přinášejí dary, aby klášter mohl poděkovat svým dobrodincům. Oni odpověděli jen : „Poděkujte za to Bohu, který své věrné nikdy neopouští v nouzi !“ – Za nějaký čas razili si odvážní muži cestu sněhem ze San Giovanni Rotondo ke kapucínskému klášteru, aby se podívali po mniších. Zde se dozvěděli o podivuhodné pomoci v nejvyšší nouzi. Když se vrátili do osady, vyprávěli o tom. Hledali dobrodince, nemohli je však vypátrat, takže lidé ze San Giovanni Rotondo považovali tuto událost za zázrak Prozřetelnosti, ale také za připomínku sobě : Zavázali se totiž tehdy slibem, že budou zásobovat klášter svých řeholníků vším potřebným, jakmile bude ležet na zemi sněhu na šíři dlaně, aby klášter již nikdy neupadl do takové nouze.

V milostivém létě 1575 zde je opět zvláštní znamení Boží přízně: Je to první setkání člověka povoláného ke svatosti s Bohem, malý zázrak u Damašku, jehož se dostalo pozdějšímu světcí Kamilovi z Lellis.

V lednu roku 1575 byl poslán Kamil z Lellis – sloužil tehdy u kapucínů v Manfredonni jako vozka – do blízkosti San Giovanni Rotondo, aby v tamním klášteře naložil a přivezl víno. Během svého krátkého pobytu v Santa Maria delle Grazie měl velmi významnou rozmluvu s otcem kvardiánem, představeným kláštera, jež měla být rozhodující pro jeho život. Ještě zcela pod dojmem rozmluvy opustil časně ráno o mariánském svátku klášter a vracel se do Manfredonie. Na osamělé ulici v San Giovanni Rotondo, nedaleko kláštera Santa Maria delle Grazie zaslechl zcela zřetelně Boží volání a rozhodl se, že je bude s celým srdcem následovat. Zde se dokonalo jeho podivuhodné obrácení, skrze něž měl potom dospět k svému pravému povolání. Stal se zakladatelem řádu a světcem a přinesl na svět znamení červeného kříže.

Ne každému je znám vlastní původ červeného kříže a jen málokterí lidé vědí, že obrácením Kamila z Lellis, které začalo v klášteře Santa Maria delle Grazie, je San Giovanni Rotondo takřka jeho rodištěm.

Kamil z Lellis se narodil ve Svatém roce 1550. Jeho narozeniny připadají – stejně jako narozeniny Otce Pia – na 25.květen. Ještě před jeho narozením měla jeho zbožná matka sen : Ve snu viděla chlapce, na prsou nesl červený kříž a v ruce praporec držel se stejným znamením. Chlapce následovalo mnoho jiných s týmiž kříži.

Když pak Kamil z Lellis založil řád, který zasvětil cele službě nemocným, vyprosil si na svatém Otci výsadu, aby směl nosit na řádovém rouchu jako zvláštní znamení červený kříž, který kdysi viděla jeho matka ve snu. Od té doby se stalo znamení řádu kamiliánů symbolem ochoty k pomoci a křesťanské lásky a v tomto smyslu začal pak také červený kříž své požehnané působení ve světě.

Při dalším listování v klášterní kronice nalézáme, že původní klášterní kostelík byl na začátku 17.století zcela obnoven a zvětšen a že v roce 1616 kostelík posvětili.

Po nějaký čas sloužil klášter jako noviciát právě pro svoji odlehlost.

Koncem 19.století bylo náhle přerušeno skromné a přece tak požehnané působení kapucínského kláštera, neboť i tento klášter padl za oběť všeobecného zestátnění. V roce 1885 museli kapucíni opustit svůj klášter. Místní obec San Giovanni Rotondo udělala z kláštera domov pro přestárlé, ten však zanedlouho zanedbávala, takže již po krátkém čase musel být rozpuštěn. Od té doby zůstal klášter zcela osiřelý a byl vydán rozpadu. Takle strastiplná doba trvala 24 let.

V srpnu 1909 se mohli kapucíni opět vrátit do kláštera. Bylo však zapotřebí drahného času a nevýslovné námahy, než se klášter dostal ze své zanedbanosti a mohl se stát k bydlení způsobilým domovem řeholníků.

Vždyť klášter právě tak jako jeho okolí byl příliš chudý, aby se mohl rychle zotavit z dob pronásledování. Když do tohoto kláštera přišel v roce 1916 Otec Pio, byl klášter stále ještě v bídném stavu a zůstal tak ještě po nějaký čas.

Další vývoj tohoto dnes tak známého kláštera, jeho rozkvět a zdar, jsou v úzké souvislosti se životem Otce Pia, s jeho působením a s jeho dílem. Rozmach , jehož klášter docílil, je nemyslitelný bez Otce Pia. Jeho úspěch patří ke žni, kterou jeho obětavý život vytvořil.

Kolik by toho musel dnes napsat kronikář, který nám podal skromné dějiny o vzniku kláštera! Jak by se podivil, že kdysi světu a lidem tak vzdálený klášter se stal cílem bezpočtu lidí, které nikdo nevolal, kteří se však domnívají, že zaslechli volání.

Rokem 1939 začíná nový úsek v životě Otce Pia i v životě kláštera. Doba zkoušek je u konce. Od nynějška mohl Otec Pio vykonávat nerušeně svoji kněžskou činnost. V roce 1940 vznikají velké plány k sociálním dílům Otce Pia, vznikají v klášteře Santa Maria delle Grazie v cele Otce Pia.

A nyní by byl kronikář zaznamenal také toto: Válka, která zpustošila vůkol všechno, která úplně rozbořila město Foggii a zničila letecký přístav, ušetřila San Giovanni Rotondo ! Obec, osady, všechno, co patřilo k obvodu duchovní správy kláštera Santa Maria delle Grazie, zůstalo podivuhodným způsobem neporušené. „ My máme Otce Pia,“ říkali lidé v San Giovanni Rotondo! „ My nemusíme mít strach! V blízkosti Otce Pia jsme ukryti.“

V poválečné době začalo pak uskutečňování plánovaných děl. Kronikář, který zapsal první zázrak Prozřetelnosti, jež se udál v tomto klášteře v zimě roku 1548, měl by teď mnoho práce, aby zaznamenával všechny ty divy Prozřetelnosti, které se dějí denně zde v klášteře. Byl by psal především o vystěhovalci, který pocházel z této krajiny a dotáhl to až na starostu Nového Yorku a který, jakmile uslyšel o otci Piovi a jeho plánech, poslal do kláštera San Giovanni Rotondo obnos 250 milionů lir, aby Otec Pio mohl postavit svou nemocnici. Kdož ví, jak krásně by psal ten kronikář „ první hodiny „ o tom všem a jak by nám stále připomínal, že máme vidět ve všem jen řízení Boží Prozřetelnosti.

Konečně by musel kronikář kláštera zaznamenat několik svátků, které se rovnají dnům žně a představují korunování za všechnu námahu.

Dne 22. ledna 1953 oslavil klášter a celá řádová provincie ve starém kostelíku Santa Maria delle Grazie 50. výročí Otce Pia v kapucínském řádu. Byla to důvěrná rodinná slavnost, na niž se přihrnulo velké množství duchovních dítek Otce Pia za všech končin Itálie.

Dne 5. května 1956, v den jmenin Otce Pia, se konala velkolepá slavnost posvěcení a otevření „ Domu úlevy v utrpení „kardinálem Lercaro z Boloně za přítomnosti státních úřadů a ohromného množství lidu.

Dne 2. července 1959, ve svátek Navštívení Panny Marie, který je hlavním svátkem kláštera, mohl být slavnostně vysvěcen nový, nádherný, velký klášterní chrám Santa Maria delle Grazie, který vznikl vedle malého kostelíka z roku 1616. Stalo se tak rovněž v přítomnosti nejvyšších církevních a státních úřadů a nevidaného množství lidí, kteří sem proudili ze všech částí Itálie i z ciziny.

A v tomto novém velkém kostele se pak dne 10. srpna 1960 oslavilo 50. kněžské výročí Otce Pia. Nebyl to jen svátek Otec Pia, byl to i svátek kláštera a celého řádu a jeho duchovních dítek po celém světě. Byl to svátek vyplnění povinností a díků, který byl krásně a důstojně zakončen slavnostním Te Deum, jež zanotoval sám Otec Pio při večerním požehnání.

+ + + + +

Klášter, který vznikl na vinici a kdysi ukázal jednomu světcu cestu k Bohu, stal se jasným světlem naší doby. Nesčíslným lidem se stal duchovním útočištěm, nesčetní lidé zde našli a stále nalézají posilu a pomoc, útěchu a spásu.

První zakladatelé nezasvětili nadarmo klášter a jeho kostel milostné Matce Boží a ne nadarmo mu dali překrásné jméno :

SANTA MARIA DELLE GRAZIE .

TŘI POUTNÍ CÍLE

Ti, kdož se zdrží jen jediný den v San Giovanni Rotondo, mohou navštívit obec, vzdálenou asi deset minut jízdy autem od kláštera Santa Maria delle Grazie a od hotelů, které jsou v blízkosti kláštera.

Ne že by byla snad v obci zvláštní pozoruhodnost; přesto zapadá docela dobře do rámce návštěvy v San Giovanni Rotondo malá pouť k původnímu kostelíku a návštěva hrobu rodičů Otce Pia.

Území, na němž se prostírá obec San Giovanni Rotondo, byla již v předkřesťanské době místem náboženských obřadů. První obydlí místní osady, jejíž založení sahá do jedenáctého století, se kupila kolem dřívější svatyně a ta byla zasvěcen Janovi, onomu římskému božstvu se dvěma tvářemi, z nichž jedna hleděla do minulosti a druhá do budoucnosti. Ze svatyně se pak stal místní chrám, který byl pojmenován San Giovanni ke cti svatého Jana Křtitele, jehož úcta byla zejména rozšiřována mnichy blízkého horského kláštera, který tehdy stál v „San Giovanni in Lamis“. Tento první místní chrám, který dosud trvá, dal obci jméno San Giovanni. Příjímí Rotondo pochází od zaokrouhleného tvaru bývalé Janovy svatyně, jež si později kostel zachoval.

Docela blízko původního kostelíka v San Giovanni Rotondo najdeme místní hřbitov. Už z dálky jej poznáme podle vysokých, nádherných cypřišů, které ve dvojí řadě udávají délku i šíři hřbitova a tvoří obrovský tmavě zelený kříž. Hřbitov není nikdy osamělý. V každou hodinu zde najdeme ženy, které zahaleny do tmavých vlněných šálů, procházejí hřbitov velice důstojně a zbožně, pohrouženy v modlitbu růžence. Všem hrobům věnují při modlitbě vzpomínku a před některými krátce prodlévají. Mnohé z nich navštěvují tento hřbitov denně, během návštěvy nikoho nezdraví a s nikým nepromluví, ale tiše se tam ubírají a modlí se. Při vchodu stojí kříž, tomu platí jejich první pozdrav a před ním se sklánějí. Vedle kříže je železný kruh, s nímž lehce klepou na mřížoví brány. Tázala jsem se jednou jedné ženy, proč to dělá. Odpověděla mi : „Vstoupíme – li do některého domu, zaklepeme přece nejprve, proto klepeme taky tady, vždyť je to dům mrtvých.“ Jindy mi řekla docela prostá žena po pochůzce hřbitovem : „My jsme jen ubozí poutníci tady na zemi, náš vlastní domov je tam nahoře.“ Ukázala k nebi, které se klenulo v neuvěřitelně krásné modři nad tmavě zelenými cypřiši.

Hned nalevo od vchodu je kaple s hrobkou kapucínů. Zde odpočívají rodiče Otce Pia, matka Giuseppa a otec Orazio. Před jejich hroby hoří stále mnoho světel, která věnují návštěvníci z celého světa z vděčnosti jejich památce. Mnozí se zde modlí a doporučují matce Giuseppě mnohou záležitost.

Na tomhle hřbitově odpočívá také Italia Betti, která mnoho pracovala proti Bohu a pak našla prostřednictvím Otce Pia neobyčejný návrat k víře. Tato nadaná profesorka matematiky pocházela z velmi chudé rodiny. Otec byl rodem z Romaně, matka z Paduy. Oba se vystěhovali do Brazílie, kde přišlo na svět dvanáct z jejich třinácti dětí. Italia vyrůstala v rodině, v níž všichni měli sympatie k ateismu, až na její zbožnou sestru Emeritu, která konečně přinesla opět víru do rodiny, a jejím prostřednictvím našla matka a Italia cestu k Otci Piovi. Italia byla tehdy již velmi nemocná; strávila se doslova ve své neúnavné horlivosti pro ateistickou myšlenku. Nedbajíc své nemoci, dlouho odpírala popřát sluchu prosbám sestry, ale najednou chtěla jet k Otci Piovi v doprovodu matky a sestry. A zde u Otce Pia, prožila pak své podivuhodné obrácení.

Italia Betti potřebovala – jak to sama napsala ve své krásné duchovní závěti – jen málo dní k tomu, aby pochopila celou duší světlo víry, jehož se jí zde dostalo, a aby dospěla k poznání, že její dřívější život nebyl správný a že „sám Kristus nám dal pravé poučení svým životem a příkladem v nadpřirozenu, zejména pak svou smrtí na kříži; podle tohoto naučení musíme zařídit svůj život. Žádné jiné učení se tomuto nevyrovná.“

/ Italia Betti, Závěť, srpen 1950 /

Zůstala s matkou a se sestrou v San Giovanni Rotondo a strávila zde krátký čas, který jí byl ještě dán k žití. Prožila ten čas v modlitbě a končila svůj život obětujíc jej za obrácení na víru všech těch lidí, s nimiž kdysi bojovala proti.

Její hrob je na malém návrší vpravo od vchodu. Poznáme jej snadno dle velké bílé mramorové desky, která hrob zakrývá a na níž čteme slova :

ET QUASI MERIDIANUS
FULGOR CONSURGIT
TIBI
JAKO POSLEDNÍ JAS
ON SE TI ZJEVÍ

Monta Sant' Angelo

Téměř po 1500 let putují věřící ke svatyni Monte Sant' Angelo – Hora svatého Anděla. Její počátek sahá dle ústního podání ke zjevení svatého Michala v jedné jeskyni Garganského pohoří dne 8. května 493.

U jeskyně zjevení vzniklo brzy městečko Monte Sant' Angelo, ležící ve výši 843 metrů nad mořem; od San Giovanni Rotondo je vzdáleno asi dvacet kilometrů a vede k němu krásná široká silnice.

Cílem poutníků je proslulá jeskynní basilika v nitru hory, k níž vede dolů 89 kamenných širokých schodů.

Tato jedinečná svatyně se stala proslulou již od svého počátku, ale její nejslavnější doba sahá od 8. století až daleko do středověku, kdy se stala nejproslulejším poutním místem Itálie. Císaři a králové, papežové a světci, ti všichni sem přicházeli za pokání nebo jako prosební poutníci v dobách obzvláštní nouze a soužení nebo aby splnili děkovné sliby. Pout' ke svatyni svatého Michala nebyla nikdy přerušena. Žádná moc na světě nesměla sáhnout na tuto svatyni, neporušena přestála všechny bouřlivé časy jako tvrz víry, jako stále otevřené útočiště ve všech bédách, jako středisko úcty archanděla Michaela, vítěze ve všech bojích proti zlu.

Přibližně po čtyřicet let patří k svatomichalským poutníkům také nespočetné zповědні dítky Otce Pia. A nejen ony, ale skoro všichni návštěvníci San Giovanni Rotondo si zvykli zajíždět k této svatyni.

V uplynulých padesáti letech mnoho poutníků k Svatému Michalovi vykonalo také návštěvu u Otce Pia. A tak je tomu dodnes : skoro každý, kdo jede do San Giovanni Rotondo, jede též na Monte Sant' Angelo.

Svatý Mikuláš v Bari.

Bari je vzdáleno ze San Giovanni Rotondo 136 kilometrů. Dráhou se dostaneme do Bari z Foggie za půldruhé hodiny jízdy. Ale velmi dobrá silnice pro automobily vede také na jihovýchod dolů, až do hlavního města provincie Bari, krajinami úrodných oliv a mandlovníků provincie Apulie podél starých apulských měst, v nichž jsou ještě nádherné dómy z normanské doby, umělecké byzantské katedrály a paláce německých císařů z doby vlády Hohenštaufů.

Tvář tohoto města na Adriatickém moři byla odjakživa obrácena k východu. Jeho přístav posílal své první lodě na druhou stranu k pobřeží východu a přijímal lodě odtamtud

přijíždějící. Mnoho lidí začalo a ještě začíná odtud ještě dnes své poutní cesty do Svaté země. Přistálo zde mnoho lidí, které to táhlo z blízkého východu do svatého města Říma.

Nesmí nás to proto udivit, že kdysi přišel do tohoto města na své cestě do Říma jistý biskup původem z Malé Asie a že toto město se pak mělo stát jeho městem.

Svatý Mikuláš, arcibiskup z Myry, přišel kolem roku 320 do Bari a dle tradice již tehdy předpověděl, že bude pochován v Bari.

Pověst o jeho svatosti, nesčetné zázraky, které konal za života i po smrti, /Bůh jej oslavoval zázraky na jeho prosby / našly dalekosáhlý ohlas na východě – zejména v Malé Asii a v celém Rusku – a v katolickém světě na západě. Bylo však vyhrazeno městu Bari vystavět vzácným ostatkům důstojnou svatyni.

Svatý Mikuláš zemřel ve své domovině přibližně v polovině 4. století a byl tam pohřben ve velechrámu v Myře. Když ale o sedm století později padlo město Myra do rukou Saracénů, našlo se v Bari několik odvážných mořeplavců, kteří se rozhodli, že podniknou plavbu přes moře, aby přivezli ostatky světce do nového města. To se jim také podařilo. Dne 9. května 1087 přistáli s cenným pokladem v Bari; vznikla tam v nejkratší době nádherná svatyně svatého Mikuláše, jíž se obdivujeme ještě dnes.

Také tato svatyně – podobně jako město - neodvrátila nikdy pohled od blízkého východu. Osud východní církve je s ní spojen co nejúžeji. Byla zde dohodnuta bolestná rozluka, zde se zápasilo ustavičně o sjednocení. V kryptě u hrobu svatého arcibiskupa z Myry se modlí lidé za východní církev. Modlí se zde také za Rusko.

Pro mnohé z nás je svatý Mikuláš prvním světce, s nímž se setkáváme v mládí, jehož jménem jsme obdarováni. Neměli bychom proto vynechat pouť k jeho svatyni, poněvadž může být snadno zařazena do programu návštěvy San Giovanni Rotondo.

V této svatyni, která je dnes v péči otců dominikánů, obdržíme také proslulou „mannu svatého Mikuláše“. Slovo „manna“ je arabsko-hebrejského původu a znamená dar. Vskutku je tato „mana“, darem, který má svatý Mikuláš ještě dnes připraven pro nás. Je to světlá, lehká, čistá tekutina, jež mystickou silou prosakuje z ostatků světce a má nadpřirozenou léčivou moc.

Naše pouť do Bari kéž je poutí za rusko. Kolik poutníků přicházelo dříve do Bari z Ruska a ze slovanských zemí, aby se modlili u hrobu svého oblíbeného světce. Modleme se za ně nyní, aby mohli opět nastoupit svou přerušovanou pouť. Modleme se, aby směli všichni lidé na celém světě žít v pokoji, smíru a svornosti.

P. Pio K 50. VÝROČÍ SVÉ ŘEHOLNÍ OBLÁČKY :

50 let řeholního života
50 let přibit na kříž
50 let v žáru stravujícího ohně
Pro Tebe, Pane, za ty, které jsi vykoupil
Po čem jiném touží moje duše
Než přivést všechny k Tobě
a trpělivě očekávat
že tento stravující oheň
sežehne mé srdce a mne celého
v onom „ Cupio dissolvi „ –
„Toužím zemřít a být s Tebou“.

+++++

NA ZÁVĚR

Snažila jsem se odevzdat v této knize také ostatním lidem to, co jsem obdržela prostřednictvím Otce Pia. Nikdy nedostáváme něco jen pro sebe samé. Vše, co nám je dáváno, patří také tak mnoha ostatním lidem. Tak ať tedy to, co bylo dáno mně, patří všem, kdo žijí jako já ve víře, aby se posilnili, a těm, kteří – ač ve víře nežijí, ale přece by v ní rádi žili – aby se dodalo odvahy. A konečně těm, kteří ve víře nežijí a ani by ve víře žít nechtěli; vždyť je docela možné, že některé slovo nebo myšlenka či duchovní dar, jehož se mi dostalo, má také jim co říci a dá jim poznat, že také oni jsou povoláni ve víře v Kristu.

Co tolik nutí nás věřící katolíky k tomu, aby ostatní poznali naši víru? Vnitřní radost a štěstí, které jako katolíci pociťujeme, na nás naléhá, abychom všem ostatním zprostředkovali tuto radost a štěstí. Lidé, kteří dosud nežijí ve víře, ať to jsou nekatolíci nebo nevěřící katolíci, neznají tohle štěstí, a proto nemohou vůbec vědět, že daleko převyšuje všechno ostatní. Jakmile však učinili velký krok k naší víře, vědí to a v jejich srdcích začíná hned planout přání, jež nás podněcuje být zprostředkovateli. Zprostředkovateli malými i velkými úkony důvěry, trpělivým, ale vytrvalým cvičením tohoto účinného „snášení všeho v pokoji“, a především odhodlanou modlitbou. Nic není totiž tak nepatrné, abychom se za to nesměli modlit, a nic není tak velké a nedosažitelné, aby toho nebylo možno dosáhnout modlitbou. Tajemství tohoto šťastného života ve víře je vytrvat v modlitbě o Boží milosrdenství.

A tím uzavírám tuto knihu vzpomínajíc vděčně na Otce Pia, který byl mně a nesčetným jiným lidem zkušeným učitelem a bezpečným ukazatelem na oblažující cestě ke Kristu.

D O S L O V

23. září 1968 v časných hodinách ranních Otec Pio nás opustil navždy. Pro nás všechny, kteří jsme ho měli ve velké úctě a milovali jako svého duchovního otce, odešel příliš brzy. Věděli jsme, že velmi trpěl, ale po léta už jsme si na to zvykli, vidět ho tak slabého, a přitom stále znovu plného síly. Nikdo proto vlastně nebyl na to připraven, že zemře, ani ne jeho spolubratři v klášteře.

Když přehlédneme život Otce Pia, poslední roky, poslední hodiny, vidíme před sebou plný a bohatý život, jemuž opravdu nic nescházelo. A zrovna tak byla jeho smrt zcela milostiplný přechod do věčnosti.

Poslední léta Otec Pio stále víc a více slábl, ale současně rostla jeho vnitřní síla; a ta mu umožňovala přes všechna tělesná utrpení pracovat skoro do poslední hodiny života. Právě v poslední době, kdy už ho jen vozili na židli kolem nás, aby nám požehnal, prýštila z něho velká nadpřirozená síla jako nikdy předtím a nám dodávala síly v mimořádné míře.

Poslední tři dny života byly pro něho dny triumfu, radosti a naplnění, třebas pro něho znamenaly nadlidské břemeno. Na tyto slavnostní dny přišlo z celého světa do San Giovanni Rotondo mnoho tisíc duchovních dítek Otce Pia. Byly to dny usilovné modlitby s Otcem Piem, takže to bylo vlastně slavnostní děkovné trideum, které, aniž jsme to tušili, mělo být též závěrem jeho života.

První den tohoto tridea byl pátek, 20. září 1968. V tento den před padesáti lety P. Pio dostal stigmata. Tenkrát to byl pátek – 20. září 1918 – ale jak jinak vypadal než tento pátek po padesáti letech. Zcela jinak také vypadala vesnice v San Giovanni Rotondo se svým malým, chudým, nikomu neznámým klášteříkem.

Tentokrát v pátek byl Otec Pio sám v klášteře. Protože to byl také předvečer svátku svatého apoštola Matouše, byli všichni jeho spolubratři v blízké vesničce San Marco in Lamis, v níž je slavný kostel zasvěcený tomuto apoštolovi a evangelistovi. Bylo to jisté Boží řízení, aby tento pátek, pro Otce Pia tak významný, byl dnem samoty, ticha a odloučení. Zvláštním způsobem se měl setkat s Kristem Ukřižovaným. Kristus ho chtěl k sobě přitáhnout navždy. Byl to den přemožení, nadlidské bolesti, neodvolatelného spojení s Ukřižovaným. Byl to pátek bolestný. – Otec Pio pojímal celý svůj život, své kněžství a kněžství vůbec jako spoluukřižování s Kristem a z tohoto spojení s Kristem jediné bral veškerou sílu a milosti pro sebe a pro druhé. Jednou si kterýsi kněz stěžoval Otcovi Piovovi na velké utrpení, které mu působí pomluvami, Otec Pio mu odpověděl: „Což nevíš, že my kněží musíme být spoluukřižováni s Kristem?“

20. září 1968 byl den, kdy Otec Pio sklízел ovoce svého obětivného kněžského života. Obklopen tisíci svých duchovních dítek mohl slavit svou děkovnou obětí v novém klášterním kostele, který byl slavnostně osvětlen a ozdoben sty červených růží. Otec Pio sloužil mši svatou viditelně dojat, pro nás všechny to byl velký posvátný zážitek. Byli jsme všichni plni vděčnosti, že Otec Pio se mohl dožít tohoto dne a že jsme mohli ten den prožít s ním.

Následující den byl dnem odpočinku, usebranosti, tiché modlitby. Otec Pio přišel až pozdě odpoledne do chóru, aby se tam jako obvykle hodinu modlil a aby nám požehnal.

Pak přišla neděle, poslední den jeho života. Nijak se nelišil od ostatních dnů plných obětí. Právě naopak, mohlo by se říci, že tato poslední neděle, 22. září, ve srovnání s ostatními dny a nedělemi, žádala na Otci Piovi ještě více obětí a síly, protože toho dne se mělo konat velké setkání duchovních dětí Otce Pia a modlících se skupinek, které Otec Pio založil.

Desetitisíce duchovních dětí Otce Pia přišly na toto setkání. Četné skupinky tu byly, především z Itálie, protože téměř v každém italském městě existují takové skupinky vedené kněžími, které vykonávají a podporují apoštolát modlitby, jak si ho Otec Pio představoval. Boží prozřetelnost to tak zařídila, aby toto největší setkání duchovních dětí Otce Pia z celého světa se konalo právě v jeho poslední den života. Otec Pio měl rád své duchovní dítky, měl zvláštní dar, že je všechny, ať si jich bylo sebevíce, dosáhl a jim pomáhal, kdykoliv toho potřebovaly. Každému z nich dovedl být stále starostlivým otcem a kdykoliv jsme opravdu potřebovali pomoc a sílu, tak jsme ji od něho též dostali. Bylo to ostatně samozřejmé, že jsme na tuto neděli, kdy to nikdo z nás netušil, že to bude neděle na rozloučenou, v mimořádně velkém počtu byli u něho; naplnili jsme kostel až do posledního místečka, abychom byli přítomni jeho mši svaté. Ještě pořád byl kostel a oltář ozdoben červenými růžemi z předvčerejšího pátku, kostel zase byl slavnostně osvětlen – a ještě jednou náš Otec Pio přistoupil k oltáři, aby sloužil mši svatou, která mu byla po celý jeho život útěchou a posilou a při níž vyprosil nám všem tolik milostí a vyslyšení. – Viděli jsme, že Otec Pio byl velmi vyčerpán; musela to být pro něho velká oběť přijít v pět hodin ráno do kostela, aby pro nás celebroid.

Jistě to dělal z lásky k svým duchovním dětem, ale přece jen s vynaložením svých posledních sil. Jako vždy mše svatá byla dojmavá. Přímě se při ní ztrácel. Dvěma dětem, chlapci a děvčeti, podal ještě při této své poslední mši první svaté přijímání. Na konci mše svaté se stalo něco, co se nestalo nikdy předtím: Otec Pio omdlel. Jeden kapucín, který byl u něho, ho ještě mohl v poslední chvíli zachytit a pomohl mu postavit se na nohy. Otec Pio byl zcela vyčerpán. Bylo to jeho : Dokonáno jest ! –

Po několika hodinách se znovu zotavil a mohl dokonce zpovídat muže, kteří se předem přihlásili. Odpoledne přišel do chóru se modlit a zůstal až do závěru večerní pobožnosti, která trvala dost dlouho : byl růženec, zpívané litanie, svátostné požehnání a večerní mše. Když dozněla poslední sloka písně, Otec Pio vstal, aby nám jako každý večer dal své požehnání. Jeho ruka to ale nevydržela. Jeden spolubratr ji musel podržet, a tak Otec Pio nám přece jen mohl požehnat. Třikrát udělal nad námi znamení kříže – bylo to jeho poslední požehnání.

+ + + + +

O několik hodin později, bylo kolem půlnoci, zavolal si svého spolubratra P. Pellegrina. Zeptal se ho, kolik je hodin a zda jsou na nebi hvězdičky. Také se ho ptal, jestli už sloužil mši svatou a když P. Pellegrin řekl, že ne, Otec Pio mu pověděl : “ Zítra ráno budeš sloužit mši svatou za mne. „ P. Pellegrino ho pak na jeho přání zavedl na terasu, ale hned na to Otec Pio chtěl zase zpět do své cely. Měl těžkosti s dýcháním a když se tyto těžkosti zesilovaly, pravil P. Pellegrinovi : „ Kdyby si mě dnes v noci Pán Bůh vzal k sobě, pak prosím tě popros spolubratry, aby mi odpustili všechny starosti, které jsem jim způsobil.“ Prosil ještě, aby jeho představení jeho jménem požehnali jeho duchovním dětem. Potom se Otec Pio chtěl zpovídat. P. Pellegrino řekl, že mu zavolá jeho zpovědníka, ale Otec Pio řekl : „ Neruš ho, tobě se vyzpovídám.“ Po zpovědi prosil P. Pellegrina, aby s ním opakoval slova řeholní profese. Když se i to stalo, zdravotní stav Otce Pia se vřichledně zhoršil. P. Pellegrino zavolal řeholní spolubratry a poslal pro lékaře. Mezitím ale Otec Pio už vydechl naposled, bez smrtelného boje, sladce a lehce jako dítě. Jediná slova, která několikrát opakoval až do poslední chvíle, byla : „ Ježíši, Maria.....Ježíši, Maria.....“

+ + + + +

Následovaly dny hlubokého smutku. Od pondělka 23. září až do čtvrtka 26. září tělesné pozůstatky Otce Pia byly vystaveny v klášterním kostele. Desetitisíce lidí

O T E C P I O,

narozen 25. května 1887 v Pietrelcině,
provincie Benevento / jižní Itálie /
Katolický kněz z řádu kapucínů,
žil od roku 1916 v řádovém domě
v San Giovanni Rotondo, ve vesničce
v horách gargánských v jihoitalské
provincii Apulie. Tam zemřel 23. září 1968
v pověsti svatosti.

Podobně jako jeho řádový Otec
svatý František Assiský
měl na těle pět ran Kristových.
Jeho život oběti byl právě
v naší době napomenutím,
ale též povzbuzením
k následování K r i s t a .
K tomuto následování
jsme povoláni všichni.
Bude nám lehčím,
Když se budeme dívat na ty,
které nám Bůh posílá jako vzory.
O T E C P I O
je takovým vzorem
pro naši dobu !

```
+++
      +++
      +++
      ++++++++
      ++++++++
      ++++++++
+++
+++
+++
+++
      Je katastrofa,
      když někdo žije
      bez víry
      a když se nemodlí !
      / P.Pio /
```

/Proces blahořečení a svatořečení P.Pia zahájen 20. 3. 1983 /

O B S A H

Úvod	1
Pout' do Pompejí.....	4
Generální zpověď.....	6
Krátký životopis.....	9
Vánoční zázrak.....	11
První zpověď.....	13
„ Chci žít, paní !“.....	15
Návštěvy bez proseb.....	17
Zpovědník.....	19
Vyslyšení.....	25
Obrácení.....	27
Z deníku.....	35
Dopisy.....	40
Velikonoční požehnání	43
Odpůrci.....	44
Duchovní rádce.....	48
Díla Otce Pia	51
Spisy.....	54
Santa Maria delle Grazie.....	54
Tři poutní cíle.....	57
Na závěr.....	59
Doslov.....	61